

BU DÜZEN;

DEMOKRATİKLEŞEMEZ!

TEMİZLENEMEZ!

DOYURAMAZ!

Yalnız **terör** uygulamayı
ve **demagoji** yapmayı bilir!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 65 / Tarih: 22 Haziran 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

Tokat'ta Çatışma

İki Cephe gerillası, İpek
Yücel ve Metin Keskin
şehit düştü.

F Tiplerinde Direniş

Direnışte 977. Gün

Kırlarda
Şehirlerde
Zindanlarda

Bağımsızlık demokrasi
sosyalizm için
savaşıyoruz!

Adımlıyoruz devrim yolunu... Dağlardan, kondulardan, Kızılay'dan, hapishanelerden...

Kavga bu; bir hapishanelerden, bir Anka-ra'nın göbeğinden Kızılay'dan, bir dağlardan geliyor kavga haberleri. Kavga ölüm getiriyor bazen, bazen adaleti, ikisi bir oluyor bazen. Kavganın kar makinesidir şehitler. Bir ülkede, bir hareket şehitler veriyorsa eğer, devrim yolunda yürüyüşü devam ediyordur. Bunun boyutları, biçimlenişi ayrı bir değerlendirme konusu olabilir, fakat teorisinin odağındaki yalın gerçek budur. Bizim gibi ülkelerde devrim yürüyüşünün başka türlü mümkün olduğu hiç ama hiç görülmemiştir. Çünkü bu kavga sıradan bir kavga değil. Bu kavga büyük bir kavga.

Bu yüzden, bu kavga, ta başından itibaren çok yönlü bir kavga olarak adlandırılmıştır.

Çok yönlüdür bu kavga; ne yalnız işçilerle, ne yalnız gençlikle, ne yalnız köylülükle, ne yalnız aydınlarla zafere ulaşamayacak bir kavgadır. Hayatın her alanında varolmak, her alanda örgütlenmek, mücadeleyi geliştirmek zorunluluğu bundandır.

Çok yönlüdür bu kavga; ne yalnız silahlı mücadeleyle, ne yalnız barışçıl, yasal yöntemlerle, ne yalnız legal örgütlenmeyle, ne yalnız illegal örgütlenmeyle sürdürülemez.

Hayata ve mücadeleye dair nerede ne varsa, bu kavga onu kucaklamalıdır.

"Gündemimiz değil" sözü kadar hafif bir baş-ka söz bulunabilir mi bizim gibi ülkelerdeki sınıf- lar mücadelesinde. Her yer kavga alanıysa eğer,

zulumun saldırdığı her yer, her alan, her konu gündemdir. Sen devrimciysen, sen demokratsan, dağlar da gündemindir, ovalar da. Sendikalarda olup bitenler kadar hapishanelerde olup bitenler de "birinci dereceden" ilgilendirir seni.

Dağlar gündemimiz bizim. Hapishaneler gündemimiz bizim. Fabrikalar gündemimiz bizim. Gecekondu semtleri gündemimiz. Okullar gündemimiz. Köprüaltları bizim gündemimiz. Çünkü biz bu ülkenin ta kendisiyiz. Gündemi de biziz, sahibi de biziz, geleceği de.

"Dağlarda, sokakta, fabrikada, tarlada..." her yerde biz varız, ve her yer bizim kavga alanımız.

Zordur bu kavga. Yalpalamadan, sapmadan yürümek maharet ister. Bazen zulüm, bazen güvenilen dağlara kar yağması, sarsar sizi. Sağlam değilse ideolojiniz, sağlam değilse yüreğiniz, başlar adımlarınız yalpalamaya; acaba ne yöne doğru gitseniz? Zulumun size dokunmayacağı sap- pa yollara düşer o zaman yolunuz. O yollar ki, devrime gitmezler hiçbir zaman. Bazen silahların sesi sarhoş edebilir sizi, bazen legalizmin parıltıları çeker kendine. Net değilse hedefiniz, ufkunuzdan çok günübürlük başarılar peşindeyseniz, o sarhoşluklar, o parıltılar, size bir sapmanın kapısını aralayiverirler. Sağ veya sol sapma; hiç fark etmez, ikisi de devrime gitmez.

Bir büyük kavganın içindeyiz. Bir büyük kavganın güçlü hamalları. Düşen her şehit yükümü artırır da, kahramanlıklarıyla yüklediklerinden iki kat fazla güç veriyorlar bize. Gücümüz dağlardan, şehirlerden, zindanlardan akıp geliyor... Akıp gidiyor devrime... Akıp gitmesi gerektiği yere. Devrim yürüyüşümüz sürüyor; ne mutlu bu yürüyüşte bir adım olabilenlere.

bin
günlük
destandan
kareler

23 Aralık
2000
Gazi

ÇAĞ
DUYURU

Duruşmalara katılım!

16-17 Nisan Davası
27 Haziran Saat 9.00
Kayseri 2. Ağır Ceza Mah.

Birtan ALTUNBAŞ Davası
27 Haziran Saat 9.00
Ankara 2. Ağır Ceza Mah.

19 Aralık Davası
27 Haziran
Eyüp 3. Asliye Ceza Mah.

Grup Yorum konserleri:

27 Haziran Adana
28 Haziran Tarsus
29 Haziran Mersin
30 Haziran Antakya
5 Temmuz İstanbul

İdil Kültür Merkezi'nde Temmuz Etkinlikleri

3 Temmuz: Cezmi Ersöz'le imza günü
6 Temmuz: Grup Yorum "Bir Kar Makinası" imza günü.

12 Temmuz: Diyarbakır sinema atölyesinin filmlerinin özel gösterimi.

18-31 Temmuz: Kuşatma film gösterimi.

Adres: İstiklal Cad. Aznavur Pasajı
No:212 Kat: 6 Beyoğlu / İSTANBUL

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Otto Han
55/54 Akсарay Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademik Üçüncü, Odenwäldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel: Faks: 0 322 351 97 25
Ankara: GİM Bulvarı Otur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18
Bursa: Beşik Cad. GİR İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenierler Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPPA Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: 3. Bayler Cad. 850. Sokak Yazarıy İş Hanı
No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 86
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökken Karan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 282 332 41 70
Mahalle: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mercin: Kırımhan Mah. 4406 sk. Müzzen
Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhan Cad. Bodurcalı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerhan Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Puthalar İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Boş umutlar gerçek çözümler*
5... *İki olur gerillanın düşünü,*
Bir çıkınca dağlara...
6... *Bizi katledenler Amerika*
adına kurşun sıkıyorlar
8... *"Temizlik" olmaz!*
10... *Tekeller arası çatışma*
12... *Nurten Hasçelik kaçırıldı!*
13... *Batı Standartları*
14... *'Resmi Tez'e eleştiri suç*
15... *Hasan Balıkcı onurumuzdur*
16... *Yakanlar yönetiyor*
18... *Özelleştirme savunucuları*
halk düşmanıdır
19... *İhaneti hep birlikte*
gerçekleştirdiniz!
21... *AKP böyle aldatıyor*
22... *Kürt halkına saldırılara son!*
24... *AKP ABD'nin yanında*
ABD'den kışkırtma
26... *Irak... Direniş yükseliyor*
30... *Bin Gün bölüm 2*
33... *Dini kullanan "Laik" Ordu!*
35... *Bağımsızlık ulusallık*
ve anti-emperyalist,
anti-oligarşik...
37... *Dış güçler, Şer güçler*
38... *Bizim Kızlarımız*
40... *Sol ve örgütlenme*
41... *İzmir Temel Haklar Kuruldu*
42... *OAS toplantısı*
43... *İnsan kaçakçılığı raporu*
ve emperyalizmin yarattığı
dünya...
45... *Hatırladım seni Şengül*
46... *Haberler...*
47... *İpek Yücel Resim*
48... *Kahramanlar Ölmez*
49... *Metin Keskin Resim*
50... *Köyün Delisi*

BOŞ UMUTLAR GERÇEK ÇÖZÜMLER

Kızılay'da bir feda savaşçısının üzerinde patlayan bomba, veya Tokat dağlarında iki gerillanın şehit düştüğü haberi, bu ülke gerçeğini anlatır. Dünyanın Türkiye'sinde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşanların, savaşı sürdürdüğünü anlatır. Dünya ve ülkemiz, emperyalizm ve oligarşinin hayallerinin yıkılışına tanıklık ediyor. Evet, ülkemizin de içinde olduğu onlarca ülkeye dayatılan IMF programları, göklerde uçup herkesin Bush'un tehditlerine boyun eğmesini isteyen ölüm makinaları, dünyayı bir karabasan havasına sokmuştu. Böyle bir karabasan uzun süremezdi. Sürmedi. Sanki üç vakte kadar dünyayı teslim alacakmış gibi bir hava yaratan emperyalizm ve işbirlikçileri, dünyanın her tarafından direnişlerle karşı karşıya. Irak'tan Filistin'e, Afganistan'dan Türkiye'ye, Arjantin'den Küba'ya, Nepal'den Kolombiya'ya kadar halkların direnişleriyle karşı karşıya. Yüzbinlerce kişilik askeri güçlerle işgal edilen ülkelerde de, kendi işbirlikçi orduları vasıtasıyla işgal edilmiş yeni-sömürgelerde de ulusal ve devrimci mücadeleler var.

Bu kadar vahşi sömürünün ve bu kadar zulmün olduğu bir dünyada başka nasıl olabilir ki zaten? Dünya gerçeği bu. Ülkemiz gerçeği bu. Emperyalizme teslim olmayan her halk, bağımsızlık, demokrasi isteyen her halk, örgütlenip, birleşip, silahlanıp savaşmak zorunda. Bunun dışında çizilen her tablo yanıltıcı ve aldatıcıdır.

Yanıltıcı ve aldatıcı tabloların en çarpıcılarından biriyle ülkemizde karşı karşıyayız. Egemen sınıfların, ister AKP, ister TÛSİAD, ister burjuva medya aracılığıyla çizdiği Türkiye tablosunda, ciddi bir sorun yok sanki. Sanki on milyon aç, işsiz yok, sanki hapishanelerinde ölümler yok, sanki işkenceler yok... Reformist, düzen solu kesimlere bakarsanız; tablo tam olarak böyle olmasa da, *"eleştirilecek çok şey var, ama ağır aksak da olsa demokratikleşmeye gidiliyor..."* havası egemendir. Biri Kürt diline, biri üç beş yasaya bağlıyor demokrasiyi. Bu kadar kolay, basit mi? Öyle bir hava yaratılıyor ki, sanki Kürtçe serbestleşince veya üç beş yasa çıkınca her şey hallolmuş olacak.

Kısacası, tümüyle sahte bir hava. Sahte bir tablonun "çözümleri" farklı, gerçeğin çözümleri farklıdır. İktidarın yaratmak istediği temiz toplum, demokratikleşme, AB'ye uyum havasına kapılanlar, **parlamentoya bağlarını güçlendirir; Türkiye gerçeğini görenlerin çözümü ise, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrime götürür.** Türkiye, varolanı farklı görmek ve göstermek için bilinçli bir çaba gösterilmedikçe, yanılması oldukça zor bir ülkedir. AB'ye uyumla demokratikleşme demagogileri sürerken poliste tecavüzlerden, infazlara, F tiplerinden Kürt sorununa, en genelde hak ve özgürlüklere kadar baskı, imha, katletme politikası dayatılmaya devam ediyor... Yolsuzlukla mücadele şovları yapılırken, bütün yolsuzlukların ana kaynağı olan işbirlikçi tekelleri burjuvalara hizmet sürüyor... "Ekonomi düze çıkıyor" yalanlarıyla halk aldatılmak istenirken işsizlik büyü-

yor, yoksulluk büyüyor, tekellerin ekonomisi “düze çıkıyor”...

“Türkiye eksikli de olsa bir demokrasidir”, “yavaş yavaş da olsa demokratikleşiyoruz” propagandası, eğer sadece oligarşinin çeşitli kesimleri tarafından yürütülen bir propaganda olsaydı, bugünkü kadar etkili olması mümkün olmazdı. Ama solun bir kesimi de aynı düşüncede olduğu ve aynı söylemi kullandığı için, demokrasicilik oyunu daha etkili olabilmiş, oyunu bozmak daha sert bir mücadeleyi gerekli kılmıştır. Reformizm, düzene eleştirileri olsa da, AB’nin müdahaleleriyle “eninde sonunda” demokratikleşeceğimiz kanısını taşıdığı için, ciddi bir demokrasi mücadelesi programına ve ısrarına da sahip olmamıştır. Nasıl olsa demokratikleşilecek olduktan sonra, demokrasi için faşizme karşı dişe diş direnmek, bedel ödemek de gereksizdir! Bağımsızlık diye bir sorun zaten reformizmin gündeminde yoktur; küreselleşme çağında böyle bir gündem “abes”tir onlara göre. Sonuçta reformizm şu noktaya gelmiştir; direnip ne olacak, eylem yapıp ne olacak, dağlara çıkıp ne olacak, bedel ödemekle ne olacak... ne olacak, ne olacak? Umutsuzluğun, yılgınlığın, kendine güvensizliğin bitmek bilmez sorularıdır bunlar. Aslında apolitik sorulardır. Ama reformizm bunları “politikleştirmiştir”. Tek başına biriyle hiçbir şey olmayacak; ama hepsi bir bütün olarak bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm savaşını zafere ulaştıracak yol ve araçlardır.

Bu, dün ne kadar böyleyse, bugün de o kadar öyledir. Devrim stratejileri konusunda söylenenler, kendi içinde yeni şekillenmeler içermekle birlikte, önemlerini ve işlevlerini sürdürmektedirler. Dünyaya kabaca bir bakış, neden devrim, neden silahlı mücadele, ne-

den halk savaşı, sorularının cevaplarının dünkünden çok farklı olmadığını gösterir.

Bizi katledenler Amerika adına katlediyorlar, oligarşi adına katlediyorlar. Buna rağmen; zaten faşizm yok, bağımsızlık da artık geçerli değil, sosyalizm de iflas etti, zaffer kapitalizmindir dersenez, yapacak bir şeyiniz yoktur.

Emperyalizm, halka karşı baskı ve terörü en sistemli uygulayan güçtür. Ege-men sınıfların şiddetinin daha sistemli ve planlı bir hal almasıyla birlikte, halkın şiddeti de kendini teorik ve askeri olarak daha sistemli hale getirmiştir. Emperyalizmin planlı, sistemli terörünün (gizli açık işgalinin) karşısında salt

barışçıl kitle hareketlerinin; veya gayri-iradi ve örgütsüz olarak yürütülen bir şiddetin başarı şansı olamazdı. **Halk savaşı stratejisi ve halk orduları** işte bu gelişimin ürünüdür. Emperyalizm ve işbirlikçileri şiddete başvurarak haksız ve gayri-meşru bir düzeni korumaya çalışırken, halklar şiddeti adil, özgür, eşit bir düzeni kurmak için kullanmışlardır. Ahlaksızlığı ve ikiyüzlülüğü kural haline getirmiş düşmanın şiddetine karşılık, halkın şiddeti halkın değerlerine, adalete azami saygıyı gösterecek sürdürülmüştür. Emperyalist bağımlılık zinciri, ülke içindeki sömürü ve baskı kuşatması, işte bu bakış açısıyla yürütülen mücadelelerle kırılmıştır. Bu koşullar, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sistemli baskı ve terörü, ülkemizde de geçerli olduğuna göre, kurtuluş yolu bizde de böyle biçimlenecektir.

Bizi katledenler Amerika adına katlediyorlar, oligarşi adına katlediyorlar. Bu tartışılmaz bir gerçek. Bizi katledenler, kendilerini faşist sistem sayesinde koruyorlar. Bu da açık. Her şey bir yana, hala onbinlerce infazın, faili meçhulün, kayıbın, yüzbinlerce işkencenin “tartışılmadığı”, “yargılanmadığı” bir ülke burası. Demokrasiyi ülkemize getirecek olan AB de tartışmıyor bunları. Göstermelik bir kaç dava var; bu da demokrasicilik oyununun gereği; bu durum düzenin sözcülerinin veya reformizmin söylediğini (“eksik de olsa demokrasi var”) değil, bizim söylediğimizi (faşizm ve demokrasicilik oyunu var”) kanıtlıyor.

Demokrasi değil faşizm var tesbiti yaparsanız; faşizme karşı demokrasi için; ülkemiz yeni-sömürgeci dersenez emperyalizme karşı bağımsızlık için; kapitalizm sömürü ve zulmün kaynağıdır diye bakarsanız, kapitalizme karşı sosyalizm için savaşırsınız. Yok hayır, zaten faşizm yok, bağımsızlık da artık geçerli değil, sosyalizm de iflas etti, zafer kapitalizmindir dersenez, yapacak bir şeyiniz yoktur.

Yanlış ülke tahlillerinin, tesbitlerinin sonucu boş umutlar, aldanma ve daha kötüsü aldatmadır. Muhalif görünen bir çok kesim bugün bu konumdadır. Devrimcileri, “muhalafet”in öbür kesimlerinden ayırdeden de budur. Evet, biz ekonomik, demokratik haklar ve özgürlükler için mücadele veriyoruz; ama bu ülke gerçeğinin unutulmasına ve asıl hedefin gözden kaybedilmesine neden olamaz. Hedefimiz, hak ve özgürlük kırıntıları değil, mevcut düzenin biraz orasından burasından düzeltilmesi değil, kökten yıkılmasıdır. Çünkü bu çürümüş ve kanlı yapı yıkılmadan, bağımsızlık ve demokrasi kurulamaz.

İki olur gerillanın düğünü. Bir çıkınca dağlara, bir düşünce toprağa

İpek Yücel'in ikinci düğünü için toplanmıştı Armutlu halkı. 16 Haziran sabahı getirildi İpek Armutlu'ya. Yıllar önce, 1994'de birinci düğününü yapıp ayrılmıştı Armutlu'dan. Burjuvazinin göz diktiği bu semtte yıkımlara karşı mücadele etmiş, düşmanı, ihaneti tanımış, ve nihayet dağlara çıkma kararını vermişti. Dokuz yıl sonra dönmüş-tü işte semtine. Onurlu, alını açık, başı dik! Bir düğün da-ha yapmalarını hak ederek dönmüştü işte.

Akrabaları, arkadaşları, yoldaşları karşıladılar onu Armutlu'da. Sabahtan mahalle girişini tutan polis törene katılımı engellemeye çalıştı ve 1 kişiyi gözaltına aldı. İpek'in Cemevi'ne getirilmesinin ardından yakanıp ellerine kına yakılarak kırmızı kefene sarıldı. Ağıtlar, türküler ve marşlar eşlik etti bu hazırlığa. Ölüm orucu gazileri tek tek İpek'in alından öpüp saygı duruşunda bulundular.

İpek'in cenazesi, zılgıtlar ve sloganlar eşliğinde dışarı çıkarıldı. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez TAYAD'lı Aileler", "İpek Yücel Ölümsüzdür" pankartları açılarak saf tutuldu İpek'in yolunda. Yaklaşık 350 Armutlulu oradaydı.

1996 Ölüm Orucu Gazisi Mehmet Güvel "... İpek yoldaş bir kadın, İpek yoldaş bir ana. İpek yoldaş tüm o yaşamını bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi için adanmış bu uğurda tüm alanlarda mücadele etmiş, en son dağların doruklarında, kırlarında 10 yıl savaşmış kahraman bir yoldaşımız..." sözleriyle İpek'i anlattı kısaca.

Kortej, önde İpek Yücel'in tabutu, kızıl bayraklarıyla Armutlu sokaklarında yürümeye başladı. Kaç kez omuzlarda tabutlarla yürünmüştü bu sokaklar. Devrim yolunda toprağa saçılacak tohumlardı omuzlarda taşınan. Filizler boyveriyordu işte durmadan. Kortejin en önünde annesinin resmini taşıyan İpek Yücel'in oğlu vardı. Arkalarda, İpek'in çocukken bıraktığı şimdi delikanlı olmuş Armutlulular...

Yürüyüşün ve İpek'in evine uğranılmasının ardından Gazi Cebeci Mezarlığı'na gitmek için yola çıkıldı. Polis sahiplenmeyi engellemek için keyfi engellemeler çıkarsa da kitle arabalara binerek Cebeci Mezarlığı'na doğru yola çıktı.

Gazi Mahallesi girişinde de bekliyordu polis engelleri. Mezarlık girişinde kitle düzenli kortej oluşturarak "Metin Keskin Ölümsüzdür", "İpek Yücel Ölümsüzdür", "Devrim Meşale Bizim Kadınlarımız" sloganlarıyla mezar başına kadar yürüdü. Yücel'in cenazesi Cephe bayrağına sarılı olarak toprağa verildi. Bir yoldaşı konuştu: "Dostlar bugün burada bir halk kurtuluş savaşçısını uğurlamak için buradayız. Asıl olarak onu toprağa vermenin ötesinde düğününü yaptık. İki olur gerillanın düğünü diyenlerin soyundandı O. 3 yıldır süren feda savaşımızla zindanlarda, şehirlerde ve dağlarda feda kültürüyle savaşanlardan biriydi O." Saygı duruşu, marşlar ve and içilmesiyle tören sona erdirildi.

METİN KESKİN'İN CENAZESİNE

KARDEŞLERİNİN DAHİ KATILMASI ENGELLENDİ

Tokat kırsalında şehit düşen Metin Keskin'in cenazesi ailesi tarafından Tokat Reşadiye'den alınarak, Sivas'ın Kangal ilçesine bağlı Topardıç Köyü'nde toprağa verildi.

Metin Keskin'in ailesini arayan asker; aileye Metin'in çatışmada öldüğünü, cenazeyi almak için yalnızca 4 kişinin gelmesini söylüyor.

Askerin aile üzerindeki baskıyla Metin Keskin'in cenazesi kar-

deşlerinin ve arkadaşlarının gelmesi beklenmeden 15 Haziran günü yapılan dini törenden sonra Topardıç Köyü Mezarlığı'na defnedildi.

16 Haziran sabahı TAYAD'lı ailelerden ve Nurtepe halkından 11 kişi köye gittiler. Aileyle görüştüken sonra Metin'in mezarına giden arkadaşları önce kırmızı ve sarı karanfil-lerden mezarın üzerine cephe yıldızı çizdiler. Metin'i anlatan konuşma-

dan sonra 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından "KAHRAMANLAR ÖLMEZ, HALK YENİLMEZ! METİN KESKİN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!" sloganları; Bize Ölüm Yok ve Şu Dersim'in Dağları marşlarından sonra anma sona erdi.

Aynı mezarlıkta bulunan Sultan Yıldız'ın ve Gülizar Şimşek'in mezarı başında anma yapıldıktan sonra mezarlıktan ayrıldı. Metin Keskin'in yemeğine katıldıktan sonra arkadaşları köyden ayrıldılar.

Tokat'ta Çatışma: İki Cephe gerillası şehit düştü

Bizi katledenler Amerika adına kurşun sıkıyorlar

14 Haziran saat 12.00 civarında Tokat ilinin Reşadiye ilçesi Küngür (Yuvacık) köyü kırsalında oligarşinin askeri güçleriyle Cephe gerillaları arasında çıkan çatışmada gerillalardan İpek YÜCEL ve Metin KESKİN şehit düştü.

Cephe Basın Bürosu tarafından 16 Haziran'da yapılan açıklamada çatışmaya giren gerilla birliğinin Karadeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı bir birlik olduğu, yoğun düşman ateşi altında kaldıkları belirtildi.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi savunan, bu uğurda mücadele eden ve örgütlenen kim varsa, onları imha ve tasfiye etmeyi temel politika olarak uygulayan oligarşi, şehirlerde, dağlarda katletmeye devam ediyor. Başvurulan demagoji ise klasik: "terör, şiddet"... Geçtiğimiz günlerde Jandarma Genel Komutanı yaptığı açıklamada Karadeniz bölgesindeki gerilla faaliyetlerine ilişkin yürüttükleri saldırı operasyonlarını da aynı kavramlarla açıklıyordu.

Basın Bürosu'nun "Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için silaha sarıldık, Bizi katledenler Amerika adına kurşun sıkıyor" başlıklı 307 No'lu

açıklamasında şöyle deniyor bu konuda:

"Bir ülkenin dağlarında silahlı insanlar varsa, bu oligarşinin göstermek istediği gibi bir 'terör ve güvenlik' sorunu değil; o ülkenin sistemine ilişkin bir sorundur.

Ölkemiz, emperyalizme bağımlı yeni-sömürge bir ülkedir.

Ölkemiz, faşizmle yönetilen bir ülkedir.

Ve böyle bir ülkede, emperyalizmi topraklarımızdan kovmanın, oligarşik diktatörlüğü yıkmak ve yerine halkın iktidarını kurmanın yolu, silaha sarılmaktan geçer.

Başlıca mücadele biçimleriyle bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme ulaşmanın yollarını kapatanlar emperyalizm ve işbirlikçileridir."

Kim, ne için, kimin adına savaşıyor?

Bir ülkede karşılıklı iki silahlı güç varsa, elbette en başta sorulması gereken soru budur. Devrimciler, şehirlerde veya dağlarda, silahlı veya silahsız, canlarını ortaya koyarak bu ülkede sömürü ve zulüm son bulsun, adaletsizlikler, eşitsizlik-

Sayı 65

6

22 Haziran 2003

İpek YÜCEL

Tokat, Almus Çamdalı köyü doğumludur. Doğum tarihi 6 Ocak 1965. Türk ve Alevidir. İlkokulu bitirdi köyünde. Sonra bir çok köy kızı gibi, onyedisinde evlendirildi. 18'inde bir oğlu oldu. Yirmisinde eşinden ayrıldı. Toplumumuzda hemen her dul kadının yaşadığı sıkıntılar, kuşatmalar onu da bekliyordu. 1990'da Armutlu'ya geldi. Armutlu onun devrimci doğum yeri oldu. Düzeni ve devrimcileri orada tanıdı. "Yaşamı yaşamayı herşeyi öğreniyordum. Düzeni öğreniyordum..." diyordu o günler için. Bir yanda düzenin kadına bakış açısı, öte yanda sosyalizmin ve devrimcilerin kadına bakış açısı vardı. İkisinin arasındaki uçurum, onun tercihini devrim ve sosyalizm tarafında yapması için yeterliydi. "Çünkü -diyordu- düzende ay-

rılmış bir kadına kullanılmış bir bez gibi bakıyorlar... ama yapacak birşeyim yoktu. Mücadeleye başladığımda doğru yolumu, kurtuluşun yolunu gördüm."

Armutlu direnişleri içinde devrimcileşti. "İlkokulu bitirdikten sonra '90'a kadar hiçbir şey okuyup, yazmayan" İpek Yücel, '93 yılında Armutlu komitesindeydi.

"Sınıfsız sömürsüz bir dünya kurmak için devrimciydi" o. 1994'te gerillaya katıldı. Sivas ve Tokat yöresinde savaştı. Sivas yöresinde Zeliha, Tokat yöresinde Özlem diye tanındılar onu.

Armutlu'nun ve dağların kahraman kadını İpek Yücel, kurtuluş savaşında bir gerilla olarak ölümsüzleşti.

ler son bulsun, emperyalizmin sömürgeci olmalıym diye savaşırken, onyıllardır yönetim koltuğunda oturan tüm hükümetler ve ordu, emperyalizmin ve oligarşinin sömürüsünü sürdürmek için devrimcileri katlettiler.

Bugün bu “görevi” AKP iktidarı ve Genelkurmay yerine getiriyor. Bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm isteyenlere, Amerika adına kurşun sıkıyorlar. Emperyalist tekeller daha çok yağmalayabilsin, işbirlikçileri Koçlar, Sabancılar, OYAK’lar, daha palazlansın diye katlediyorlar devrimcileri. Başka hiçbir açıklaması yok.

İktidar sözcüleri ve generaller, her infazdan, katliamdan sonra “terör örgütlerine darbe vurmakla” övünüyorlar. Ve haklı olarak soruluyor onlara:

Niye övünüyorsunuz; sıkıttığınız kurşun Amerika adına değil mi? Sıkıttığınız kurşun, IMF’nin programları uygulansın diye değil mi? Sıkıttığınız kurşun, mevcut sömürü, yoksulluk, açlık düzeni, yolsuzluk düzeni sürsün diye değil mi?

Ülkemizin dağlarını kurtuluş savaşımızın üsleri olarak kullanan halk kurtuluş savaşçılarına kurşun sıkıyorsunuz. Peki, ülkemizin her yanını kendi üssü olarak kullanan, hava sahamızdan limanlarımıza her yeri emperyalist amaçları için delik deşik eden Amerika’ya doğrultabiliyor musunuz o silahları? Hayır!

Açıklamada oligarşik iktidara ve onun silahlı kuvvetlerine şöyle deniyor: “Siz Amerika’nın ül-

kemizdeki işgal ordususunuz. ‘Türk Silahlı Kuvvetleri’ adını taşıyor olmanız bu gerçeği değiştirmez. Savaşçılarımıza sıkılan kurşunlar ‘USA’ damgalıdır. ‘USA’ adına tetikçilik yapanlar ise, AKP hükümeti ve Genelkurmay’dır.”

Onların yiğitliği halkın yiğitliğidir; onların savaşı halkın savaşıdır; onlar halktır!

Tokat’taki son çatışmada şehit düşen gerillalardan İpek Yücel 38, Metin Keskin ise 34 yaşındaydı. İpek Yücel, Armutlu’nun, Metin Keskin Nurtepe’nin yoksul kondularında tanındılar düzeni ve devrimcileri. Yoksulluğa, düzenin aşağılamasına karşı buralarda mücadeleye katıldılar. Hak, adalet istemenin karşılığında işkenceleri, hapis-haneleri tanındılar. Ve çıktılar dağlara. İpek Yücel 9 yıldır, Metin Keskin ise 5 yıldır dağlarda sürdürüyorlardı mücadelelerini.

Bu düzeni değiştirmenin mümkün olan tek yolunun devrim olduğunda nettiler. Bunun için bu yolda savaşan Cephe saflarını tercih etmişlerdi. Bir çocuğu vardı İpek Yücel’in. Kurtuluş için dağlara çıkarken onu geride bıraktı. Ama uğruna savaştığı Anadolu’nun yoksul çocuklarıydı zaten. Ölüm orucunda ölüme yatan bir çocuk annesi Gülsüman, iki çocuk annesi Şenay gibi. Armutlu’nun anneleri, Anadolu’nun tüm annelerine satır satır bir savaş çağrısı yazıyorlar. Hangi terör demagojisi bu savaşın bir halk kurtuluş savaşı olduğunu gizleyebilir?

Sayı 65

7

22 Haziran 2003

Metin KESKİN

Aslen Sivas’ın Kangal ilçesine bağlı Topardıç köyündendi. Ailesi 1960’da İstanbul’a göç etti. O, 6 Ocak 1969’da Okmeydanı’nda doğdu. Bir emekçi olarak çalıştı. İskenderun’da topçu olarak askerliğini yaptı. Sonrasında yine yoksulluk ve sömürü içinde geçen hayatında bir boşluk vardı. O boşluk mücadeleye doldu.

Şöyle diyordu yazdığı özgeçmişinde: “Böyle bir ülkede herkesin mücadele etmesi gerektiği, bunlardan birinin de ben olmam gerektiğini düşündüğüm ve bundan sonra da hiç bir şey olmamış gibi yaşamayacağım için mücadele etmem gerekliliğine inandığım için örgütlü mücadelenin içine girdim.”

Ve yine şöyle diyordu: “Hare-

ket benim için içinde güzellikleri yaşadığım insan olma gerekliliğimin yerine getirildiği ve mücadelenin en onurlu şekilde yapıldığı Parti Cephe-li olmanın onuru ve gururu yaşadığı bir harekettir.”

Savaşma ve Cephe saflarında yer alma gerekçesi bu kadar yalandı. Devrimci hareketle örgütlü ilişkisi 1998 yılının başında başladı. Nurtepe’de halkın örgütlenmesi ve mücadelesinin geliştirilmesi için çaba sarfetti. Devrimci hareketle ilişki kurduğunda 30’una yakındı yaşı. Bir delikanlının coşkusuyla içine girmişti kavganın. Bu faaliyetleri sırasında kısa bir süre tutsaklık yaşadı. Tutsaklığı sonrası 1998 sonlarında gerillaya katıldı. Halk kurtuluş savaşçısı olarak ölümsüzleşti.

Yolsuzlukla Yoğurulmuş Bir Düzendeki “TEMİZLİK” OLMAZ!

50 yıldır yolsuzlukla, vurgunla yaşayan bir düzendeki bir iki soruşturmayı şişirmek; bataklığın üzerini cilalamaktır.

AKP, temizlik şovu yapamaz. Başbakanı ve bakanları yolsuzluk sanığı olan, dokunulmazlık zırhına sarılanlar hiçbir yolsuzluğun üzerine gidemez.

Yolsuzluk pisliği TÜSİAD bataklığından ürür. En büyük ihale yolsuzlukları ordunun silah alımında yaşanır; AKP, TÜSİAD’çıları, generalleri de soruşturabilir mi?

Susurluk pisliğinde de aynı şovlar yapıldı, üzeri örtüldü. “Susurluk pisliğini devrim temizler” dedik. İlan ediyoruz; yolsuzluk düzeni yıkılmadan pislik tükenmez.

Yine bir “yolsuzlukla mücadele” şovu izliyor Türkiye. “Bu kez ciddi bir şeyler çıkacak gibi görünüyor” diye düşünenler de var, “bir şey çıkmaz” diye düşünenler de, safça “AKP bu konuda ciddi” diyenler de.

Yaratılan havaya, TBMM Yolsuzluk Komisyonu’na ifade için çağrılan isimlere ve bunların anlattıklarına bakıldığında yanılgıya düşmek hiç de zor değil. Bir dönemin başbakanı Mesut Yılmaz’dan, bakanlara kadar onlarca “ünlü” isim suçlama ile karşı karşıya.

Komisyonu neler anlattılar, neler ortaya çıktı, bunların ayrıntısına girmeyeceğiz. Çünkü bunlar tek tek örneklerdir ve bütünü gözden uzak tutma, sistemin işleyişinin üzerini örtme açısından birebirdir. Her konuda olduğu gibi bu konuda da ayrıntıya boğup, ülkemizdeki çarpık kapitalist sistemin varoluşundan bu yana yolsuzlukla yoğurulduğu unutturulmak isteniyor.

Hiçbir şeyi çözemezler, düzenin kendisi yolsuzlukla yoğurulmuştur. “Yolsuzluğu temizleyeceğim” diyenlerin, “damarına indik” diye halkı

aldatanların yolsuzluk dosyaları mahkemelerde duruyor. Dokunulmazlık zırhına bürünmüş, “kirli sicilini” bu tür şovlarla temizlemeye çalışıyor AKP.

Dokunulmazlıkları kaldırıp, Tayyip Erdoğan’dan başlayarak adı yolsuzluklarla anılan bakanları, milletvekilleri için komisyonlar kurabiliyor mu?

Yapamaz. Aksine, muhalefetin (kendisi çok temizmiş gibi) dokunulmazlıkların kaldırılması yönündeki açıklamalarına cevap bile vermiyor.

Tersi bir hava yaratmaya çalışsa da, siyasi hesaplar, hesaplaşmalar yapsa da, AKP de “bir yere” kadar bu oyunu oynayabilir. Ötesi düzenin kendisiyle hesaplaşması demektir çünkü.

Gerçekten bu düzenin pisliklerini temizlemek isteyen bir siyasi hareketin, partinin en başta düzenin bütün çarklarını yerle bir edip, o çarkların arasından nemalananlara savaş ilan edebilmesi gerekir. Bu soygun ve zulüm düzeninin tümünden değişmesi demektir.

AKP, bırakalım böyle bir şeyi, o çarkın en yağlı yerinde oturabilme mücadelesi veriyor. Kombassanları, Albayrakları ve daha onlarca “islami” holdingi izleyin, Fethullah’ın holdingle-rini izleyin; her birinin yeni birer Koç, Sabancı adayı olmada hızla ilerlediğini görürsünüz.

Yolsuzlukla Mücadele Değil, Oligarşi İçi Çatışmalar

Bunlar tekeller ve onların temsilcileri siyasi partiler arası çatışmalardan başka bir şey değildir. Her iktidar döneminde bir başka partinin adının karıştığı yolsuzluklar hep gündeme gelmiştir. İktidar erkini eline geçiren her düzen partisinin başvurduğu yöntemlerin başında gelir. Bir yandan siyasi hesaplaşmalar, kendisine yakın olan tekellerin korunup ötekilerin yok edilmesi savaşı verilirken, öte yandan halka “temiz toplum” yalanları söylemek için malzeme biriktirilir. Sonuçta ortaya çıkan hiçbir şey olmaz. Buna bir iki bakanın Yüce Divan’a gönderilmesi de dahildir.

Çünkü ülkemizdeki yolsuzluk çarkı, bir-iki bakanlık bir sorun değildir.

Kaynak TÜSİAD’tır. Yani sermayedir. Düzen

onların düzeni. “Siyasiler” onların bilgisi dışında mı rüşvet aldılar? Rüşvetler mahalle bakkalından alınmadı, onlar verdi. Bu rüşvetler karşılığında kat be katını kasalarına indirdiler.

“Bakkallıktan holdingleşen Koç... Hamallıktan dünya zenginler listesine giren Sabancı... Gazetecilikten oligarşinin en büyük ailelerinden biri haline gelen Doğan...” masallarına artık kimse inanmıyor.

Koçlara, Sabancılara, Aydın Doğanlara, “neden geliyor bu değirmenin suyu” diye sora-mayan hiçbir iktidar yolsuzlukla mücadele ediyorum diyemez. Bakın AKP liderine; TÜSİAD toplantılarından hiç eksik olmuyor. Üstelik sanki yolsuzluğun kaynağı başkalarıymış gibi, “yolsuzluklar yapılırken siz neden seyrettiniz” diyor. Hırsız konuşuyor; hırsız hırsız şikayet ediyor. Tam bir komedi oynanıyor. AKP “bataklıkta sinek” bile avlamıyor, avlıyormuş gibi yapıyor.

Katliamcılık ve Hırsızlık Kardeşler

Sürekli vurguladığımız bir gerçektir bu.

TBMM Komisyonu’nda soruşturma konusu yapılan yolsuzlukların yapıldığı dönemleri, o dönemlerin liderlerini ve o dönemlerde neler yaşandığını hatırlayın;

Ulucanlar’da, 19 Aralık’ta devrimcilerin katledilmesi emrini veren hükümetler değil mi bunlar? Mesut Yılmazlar, Bahçeliler, Ecevitler ve onların bakanları imza atmadı mı bu katliam kararlarının altına.

Bizi katlettikçe soydular.

“Dış güçler” deyip, emperyalist tekellerden ihaleler karşılığında milyon dolarlar aldılar.

Bir yandan çalarken bir yandan bizi katlediyor ve dillerinden “*Türkiye’nin çıkarları*” sözü düşmüyor, “*Hapishaneler sorununu çözemezsek IMF programını uygulayamayız*” diyorlardı.

Halk “terör” demagojisi ile uyutulurken, onların eli halkın cebine uzanıyordu.

Ve bugün birbirine “sen çaldın” diyenlerin, bizi katlederken aralarında zerrece görüş ayrılığı yoktu.

Sistem bir bütündür. Bu nedenle “soygun ve zulüm düzeni” diyoruz. Biri olmadan ötekisi olmaz. Katletmeden soyamazlar. Devrimcileri F tiplerine atmadan, en büyük soygun demek olan IMF programlarını uygulayamazlar. Sömürü düzenini yıkmak isteyenleri katletmeden çarklarını döndüremezler.

Bu bağı koparmaya çalışan kim olursa olsun, niyeti yolsuzluklarla mücadele değildir. Örne-

ğin, yolsuzlukla mücadele ediyorum diyen, önce **Susurluk dosyasını yeniden açmalıdır**. Bütün pislikler en açık haliyle orada vardır. Ve bugün soruşturdukları en küçük yolsuzluk olayına kadar nasıl birbirine bağlı olduğunu çok açık görebilirler.

Ama **yapamazlar, yapmazlar**. Çünkü Susurluk düzenini savunuyorlar esas olarak. Susurluk üç-beş tetikçi değildir. Soygun, katliam, uyuşturucu ticareti, ihaleler... bir bütün olarak sistemin kendisidir. Bakın Susurluk’un başı Demirel hemen uyarıyor; “siyasileri yıpratmamak gerekir”.

Biliyor Demirel mekanizmanın nasıl işlediğini. “Bir bilen” olarak konuşuyor.

Kapitalist sistem değişmeden yolsuzluk şovları bitmez ama hiçbir zaman “temizlik” de olmaz. Pisliği halk temizler, biz temizleriz.

“Aile fotoğrafından” başlayarak DEMİREL’leri, 12 Eylül cuntası şeflerinden Şahinkaya’dan başlayarak generalleri yolsuzluk sandalyasına oturtabiliyor musunuz?

Hortumcuları kelepçelemeyin, villalarda “hapsedin” diyen KOÇ’ların, SABANCI’ların, DOĞAN’ların, emperyalist tekellerin ve onların ortaklarının yolsuzluklarını araştırabiliyor musunuz? “Nereden geliyor bu değirmenin suyu” diye sorabiliyor musunuz?

Devletin bütün belgelerini kamuya, Demokratik Kitle Örgütleri’ne, hortumculara gebe olmayan, yolsuzluk batağının kaynağı TUSİAD’çılarla ilişkisi olmayan, parti çıkarları kaygısı taşımayan mesleki kuruluşlara açabiliyor musunuz?

Yolsuzlukta adı geçenlerin aynı zamanda neden devrimcileri katletme emirleri verenler ve Susurluk’a sahip çıkanlar olduğunu araştırabiliyor musunuz?

YAPAMAZSINIZ!

PİSLİĞİ TEMİZLEYEMEZSİNİZ!

**Uzan'ların
ÇEAŞ ve
KEPEZ'ine
el konuldu!**

Tekeller Arası Çatışma

AKP iktidarının, Uzan'ların Çukurova Elektrik (ÇEAŞ) ve KEPEZ'e el koyması, ne iktidarın göstermek istediği gibi, "hukuki bir sorun", "kamunun çıkarlarının korunması", ne de Uzan'ın dile getirdiği gibi, salt "siyasi bir sorun" dur.

Bu olay, tekeller arası çatışmayı, bu çatışmada iktidarların nasıl kullanıldığını, burjuva siyasetinin içinde yüzdüğü pislik deryasını ve özelleştirmenin nasıl bir yağma düzeni yarattığının, yani kamu çıkarı ile imtiyazlı holdinglerin çıkarlarının birbiriyle uyuşmasının asla söz konusu olmayacağını da göstergesi oldu.

Uzanlar'ın, oligarşinin en büyük ailelerinden olduğu, ülkemizi, halkımızı soyanların en irilerinden birisi olduğu açıktır. Genç Parti ile burjuva siyasetine adım atan Uzan'ın bu alanda da halkı aldatarak siyasi rant elde etmeye çalıştığı da tartışmasızdır. Ne, kimilerinin sahiplendiği gibi, "millici" bir yanı vardır, ne de "hukuk" çok umurundadır.

İktidar ve Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu (EPDK) tarafından yapılan açıklamalarda, el koyma gerekçesi olarak, Elektrik Piyasası Yasası'nın beş maddesinin çiğnendiği, devlete borçlarını ödemediği vb. gösterildi. EPDK Başkanı Yusuf Günay'ın açıklamasına göre; ÇEAŞ ve KEPEZ'in bazı "müşterileri", şikâyetle bulunmuş, "diğer bölgelerdeki ortak veya müşterilerine enerji nakli yapmamız veya onların iletim

sistemine bağlanmamız, ÇEAŞ ve KEPEZ tarafından engelleniyor" demişlerdi. Zaten 2002 Aralık ayından bu yana da "kamu zarar ettiriliyor" idi, "uyarılar dikkate alınmamış" idi...

Kısaca el koymanın "gerekçeleri" hazırıldı.

Tekeller Arası Çatışma

ÇEAŞ ve KEPEZ'e el konulmasının hemen ardından Sabancı'nın yaptığı yazılı açıklama bu çatışmanın en açık ifadesi oldu. Madem "hukuk" konusuydu, hukuk Sabancı'yı ne diye ilgilendiriyordu? Ama sorun bu değildi.

Sabancı Holding yaptığı açıklamada, "Çukurova Elektrik ve KEPEZ'e el konulmasını destekliyorum. Bölgedeki ticari kuruluşlara sıkıntı çekirmiştir..." sözleriyle el koyma kararını destekledi. TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan ise "el koymanın rekabetin önünü açtığını" söyleyerek destek verdi.

Keza, 1993'deki genel kurulda Sabancılar ÇEAŞ'tan çekilmek zorunda kalmıştı.

Bir başka gelişme ise, EPDK Başkanı'nın açıkladığı "şikâyet" bulunan "şirketlerin" büyük çoğunluğunun, Çukurova bölgesini babasının çiftliğine çeviren Sabancı'ya ait olduğu ortaya çıktı. EnerjiSA, MenSA, OYSA, BOSSA bunlardan bazıları idi.

Elbette sorun sadece Sabancı'nın ÇEAŞ'ı Uzanlar'a kaptırması, Uzanlar'ın bölgede Sabancı'ya darbeler vurması ile sınırlı değil. Bir bütün olarak tekellerin kendi arasındaki çatışmaların bir parçası.

Bir yanda onyıllardır birçok sektörde piyasayı ele geçirmiş Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar... Öte yanda onların alanına girmeye çalışan Uzanlar, Cinerler, Karamehmetler... İşbirlikçi tek elci burjuvazinin temsil edildiği TÜSİAD "pas-tayı" paylaşmak istemiyor, Uzan gibileri de "ben de olacağım" diyor; bütün sorun burada. Ne hukuk, ne de AKP iktidarının "kamunun çıkarlarını koruma" yalanı, hiçbirisi gerçeğin yanından geçmiyor. Bunlar basit demagogilerdir. AKP, bu operasyonu esas olarak Uzan'larla hesaplaşma içindeki tekeller adına yapmıştır.

İşbirlikçi tekellerin olduğu yerde IMF de vardır. Tasfiye edilecek holdinglerin bankalarına yönelik operasyonlarda talimat veren IMF'nin, Uzanlar'a yönelik operasyonu desteklemesi de güçlü bir olasılıktır.

Sayı 65

10

22 Haziran 2003

"Hukuk, kamunun malı..." ; demagogidir.

Kavga tekellerin kavgası; çıkar onların çıkarıdır. AKP, halkın çıkarlarının değil, işbirlikçi tekellerin çıkarlarının koruyucusudur

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in hükümetin kararını hızla onaylaması da, Sezer'in işbirlikçi tekellerin düzeninin Cumhurbaşkanı olmasının doğal sonucudur.

AKP, İşbirlikçi Tekellerin Tetikçisidir

Bu çatışmada AKP iktidarı işbirlikçi tekellerin tetikçisi durumundadır.

Bir yanda Genelkurmay-AKP çatışmasında TÜSİAD'ın desteğini almak varken, öte yandan AKP de bu çatışmada kendi hesabını yaparak, muhtemel siyasi rakibi Genç Parti'yi silmek istemektedir. İsterseniz "belden aşağı vuruş" deyin, isterseniz başka bir ad verin, burjuva siyasetinde politika böyle yapılır. Yarın Genç Parti iktidar olsun, o da aynısını yapacaktır. Siyasi, ekonomik çıkarlar her şeyin üzerinde, her yol mubahtır.

Yani esas olan tekeller arası çatışma iken, siyasi hesaplaşma da gözardı edilemeyecek bir etkidir. Uzanlar'ın gazetesi Star'ın Tayyip Erdoğan için "kalles" manşeti atması da bu hesaplaşmanın yansımasıdır. Ancak belirttiğimiz gibi, sorun salt bu hesaplaşmaya indirildiğinde, (ki Uzan bu alana çekmeye çalışıyor) tekellerin çatışmasının ve halkın nasıl bir soyguna maruz kaldığının, tekellerin nasıl bir yağma düzeninin üzerinde oturduğunun üzeri örtülmüş olur.

AKP, iktidarı da bilir ki, devlete borçlarını ödemeyen sadece Uzanlar değildir. Bu şekilde en büyük vurgunları vuranlar TÜSİAD'çılardır. El koyabiliyor mu bir tanesinin fabrikasına? Uzanlar'a da, arkasına TÜSİAD'ı almadan, Doğan Medya'yı almadan el koyamazdı. Çıkarlarının ortaklaştığı yerde tetiği çekme işi de AKP'ye düştü.

Kolay Gelsin Yeni Şafak!

PETKİM ihalesinin Uzan'lar tarafından alınmasından ÇEAŞ ve KEPEZ'e el konulmasına kadar, AKP islamcılığının sesi Yeni Şafak Gazetesi'ndeki manşet ve haber başlıklarına bakalım:

"PETKİM ihalesi yeniden yapılsın" (7 Haziran)

"Sanayide Uzan Tedirginliği" (8 Haziran)

"Bu ne biçim satış!" (9 Haziran)

"PETKİM dibe vurdu" (10 Haziran)

Veeee....

"Uzanlar'a elektrik şoku!" (13 Haziran)

"Büyük medya"ya durmadan ahlak dersi veren, "tetikçilik" yapmakla eleştiren Yeni Şafak'a bakın; iktidarın sözcüsü olmanın işlevini layıkıyla yerine getiriyor. Ne diyelim, haydi kolay gelsin AKP islamcılığına!

Laik-Şeriat "Takıntısı"nın Sonu: Cumhuriyet'ten Uzanlar'a Destek!

Cumhuriyet Gazetesi Uzanlar'dan yana tavrını, ilk günden itibaren ortaya koydu. Bu konuda İlhan Selçuk köşesinde açık olarak, Uzan'ın IMF'ye karşı çıktığından, ulusalcı bir ekonomiyi savunduğundan söz ederken, Hikmet Çetinkaya ise Genç Parti'nin araştırmalarda yüzde 17-18'lere tırmadığı sırada operasyonun gerçekleştiğini yazdı.

Faşist özentili, sermayedar Cem Uzan'a arka çıkarak Cumhuriyet yazarlarına, Kemalistlere, kendine sol diyenlere mi kaldı?

Mesele malum; "şeriatçı AKP" meselesi.

AKP'ye (Şeriata) karşı olma adına şimdi de faşist patron Uzanlar savunuluyor. Tıpkı YÖK'ü savundukları, katliamcı Genelkurmay'ı savundukları gibi. Ne YÖK'ün 12 Eylül'ün çocuğu olduğu önemliydi, ne de Genelkurmay'ın ABD için liderlik yaptığı. Şimdi de emekçi düşmanı Uzan savunuculuğu.

Cumhuriyet, "yükselen" Genç Parti'yi yarın seçimlerde desteklerse, ona da şaşmamak gerekir.

Özelleştirmenin Sonucu

9 Mart 1998 tarihinde Enerji Bakanlığı ile Çukurova Elektrik ve KEPEZ Elektrik arasında imzalanan sözleşme ile elektrik dağıtımı özelleştirilmişti. 70 yıllık dağıtım imtiyazını elde eden Uzanlar devletten aldığı elektriği satarak tatlı karlar elde etmeye başlamıştı.

Bu operasyon aynı zamanda enerji sektöründeki büyük soygunu da gözler önüne seriyor. Özelleştirmeler işte tam da bu işe yarıyor. İktidara yakın olan holdingin elde ettiği çıkarlar, halkın cebinden çıkıp kasalarına giren katrilyonlardır. İzleyin, "her şeyi satacağız" diyen AKP iktidarı Uzanlar'dan aldığı ÇEAŞ ve KEPEZ'i bir engel çıkarılmadığı koşulda başka tekelere satacaktır. Yani soygun sürecek.

Halka Karşı Birliktedirler

Tekeller arası çatışma hiçbir dönem bitmez. Kendi aralarında pazar için amansız bir savaş sürdürürler. İktidarlar bu çatışmada, tıpkı bugün olduğu gibi, gerek çıkarlarının örtüştüğü noktada, gerekse bir kesimin desteğini almak için, gerekse de bunların hiçbirisi olmasa da, kendi iktidarını destekleyen çıkarlarını korumak için zaman zaman devreye girerler.

Tümünün ortak olduğu tek konu, halka karşı düşmanlıkları, halkı soymadaki çıkar birliğidir. Bu çatışmada halkın hiçbir çıkarı yoktur.

Sayı 65

11

22 Haziran 2003

Oligarşinin Direnişi Kırma İçin Yeni Oyunu

NURTEN HASÇELİK KAÇIRILDI!

Önümüzdeki süreçte açıklanması beklenen ölüm orucu 10. ekibinde (Gültekin Koç ölüm orucu ekibi) yer alacağı belirtilen Nurten Hasçelik, 6 Haziran'da Manisa Hapishanesi'nde tam bir zorbalık örneğiyle kaçırılıp adli tutukluların bulunduğu Tekirdağ Kapalı Hapishanesi'ne konuldu. Sorunu çözmekten, tecriti kaldırmaktan kaçan Adalet Bakanlığı'nın kendinden öncekilerin binlerce kez denediği ucuz oyunlarından biri.

Tekirdağ'da ölüm orucuna başlayan Hasçelik 18 Haziran tarihli mektubunda kaçırılışını anlatıyor. Sevkine dair hiçbir haber verilmediğini, Manisa'daki yoldaşlarıyla vedalaşmasına dahi izin verilmediğini belirtiyor ve şöyle diyor;

"Ölüm orucuna başlayacağımı öğrendikleri için Adalet Bakanlığı emriyle zorla kaçırıldım. Ailemin de böyle bir talebi olmamış. Resmen eşkiyalık yaptılar.

Zorla aldılar. Yoldaşılarıma son kez olsun sarılamadan... Sibel'e bir şey olacak diye çok

korktum. Son kez kısacık ellerimiz tutuştu o kadar. Aklım hep onlarda, çünkü beni götürürken onlarla halen uğraşıyorlardı. Sesleri halen kulaklarımda. Benim de söyleyebildiğim tek şey 'yoldaşlar sizi seviyorum sonuna kadar' demek oldu. Zaten ağzımı kapattılar.

"Artık Ben Gültekinim"

Kapıaltında boynumda kollarımda bir şeyler olmuş doktor getirdiler tedavi için. Ne kadar iyi niyetliler ! Hiçbir tedavi ve muayene kabul etmiyorum, artık ben Gültekinim dedim. Çok da şaşırmadılar. Bekliyorlarmış-biliyorlarmış.

Gece 12:00'de buraya getirtiler. Buradakiler, bu saatte mahkum olur mu diye şaşırdı. Dosyayı görünce anladılar "iş". Girdiğim her yerde ölüm orucunda olduğumu zorla kaçırıldığımı söyledim. Cumartesi sabahı üç dilekçe yazıp verdim. Biri bakanlığa ölüm orucuna başladığıma dair, biri bura idaresine, biri de tekrar Manisa'ya götürülmek istediğime dair.

Bu oyun bozulacak! O ka-

dar öfkeliyim ki inan şu anda her şey kafamda uçuyor. Yoldaşlarımdan ayrı geçen ikinci günüm. Hepsinin yüzü, gözleri, bakışları gözlerimin önünde. Onları çok özleyorum. Böyle yaparak bizi ayırabileceklerini mi düşünüyorlar?

Hepsi küçük hesaplar.

Burası çok kötü, sabah biri kendini doğramaya kalktı. Şimdi de yemek kavgası yapılıyor niye az verilmiş çok verilmiş diye.

Camın önüne oturdum bir yandan denizi izliyor bir yandan yazıyorum. Tek derdimiz **denizde bir damla olabilmek**. Buranın bahçesi ağaçları, gülleri falan var, anlayacağın tam rehabilite...

Hangi romandı tam hatırlamıyorum. Nazi kamplarında tutsak bir Sovyet generali var ve bunun tutsak alındığını hiç kimse bilmiyor. Naziler seni yok ederiz ya da istediklerimizi verirken bırakırız hiç alınmamış gibi tekrar gidersin diyorlar. General hiçbir şey demiyor. Ve öldürüyorlar. Bu olayı gören sadece bir çift göz. Kimse istemediği anda teslim alınamaz. Her şeyin kafada yürekte bittiğini biliyorum,

Gültekinimizin coşkusuyla, sıcaklığıyla kucaklıyorum..."

Alibeyköy'de Uyuşturucuya Karşı Mücadele Kampanyası

Oligarşinin gecekondu gençliğini uyuşturma aracı olarak kullandığı (ABD'nin zencilere yaptığı gibi) uyuşturucuya karşı Alibeyköy'de **Temel Haklar**'ın çağrısıyla düzenlenen halk toplantısında aktif mücadele kararı alındı.

Kampanya çalışmaları için Temel Haklar'ın yanı sıra EMEP, HADEP, ÖDP, Cemevi ve SHP'den temsilcilerden oluşan bir yürütmenin oluşturduğu toplantıda Temel Haklar'ın önerdiği mücadele programı Cemevi'ndeki toplantıya katılan ve aralarında mahalle muhtarlarının da yer aldığı 150 kişi tarafından benimsendi. Üç aşamalı olarak planlanan programa göre;

İlk aşamada, uyuşturucu kullanan gençlerimizin

tesbiti, aileleri ile görüşülmesi, mahalle halkını bilgilendirici toplantılar yapılması yer alırken, bir sonraki aşama için tedavi çalışmaları, son aşamada ise uyuşturucu satanların teşhir edilmesi, soyutlanması gibi başlıklar olarak belirlendi.

Toplantıda yapılan konuşmalarda uyuşturucu kullanımının son süreçte daha da arttığı üzerinde durulurken, Temel Haklar, bunun neyi amaçladığını ve nasıl mücadele edilmesi gerektiğini anlattı.

Düzen gençlerimizi çürütür, yok eder. Devrimciler güzel olan, doğru olan ne varsa onu öğretirler. Toplumu çürüten uyuşturucu, fuhuş gibi şeyleri de körükleyen onlar, mücadele eden devrimciler ve halktır. Tıpkı; Okmeydanı'nda kumara-fuhuşa karşı, Gazi'de uyuşturucu ve fuhuşa karşı kampanyalar yapan biz, bu pislikleri yaymak için elinden geleni yapan polis olduğu gibi.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı

direnış

3. yıl... 33. ay

977. gün

107 Şehit

Batı Standartları

Guantanamo hücreleri, Standartları olmayan AB Emperyalizmin F Tipleri

"Geleceğimiz, ne olacağımız belirsizdi. Bazıları bu 14 ayın 150 yıl esarete eşdeğer olduğunu söylüyor.

İlk birkaç ay boyunca, birbirimize tellerle bağlı çok küçük hücrelerde tutulduk. Hücrelerin genişliği 2x2.5 metreyi geçmiyor. Tavanları tahtayla kapalı, yan tarafları ise tamamen açık.

Bu küçücük mekânda yiyor, ibadet ediyor, uyuyor ve tuvaletimizi yapıyorduk. Herkese 2 battaniye ve bir namaz seccadesi veriyorlardı. Yerde yiyor ve uyuyorduk"

Haftada bir kere, o da bir dakika olmak üzere duşa sokuluyorduk. Aradan 4.5 ay geçtikten sonra şikâyet etmeye ve yemek boykotuna başladık. Bunun üzerine duş süresini 5 dakikaya çıkardılar ve haftada bir kez 10 dakika egzersiz yapmamıza izin verdiler"

Bu anlatım, Guantanamo'da 14 ay tutulduktan sonra hiçbir gerekçe gösterilmeden serbest

birakılan Afganlı Süleyman Şah'a ait. New York Times gazetesinde yayınlanan bu satırlar yaşananların özeti, ama emperyalistlerin hücre politikasını anlamamızı sağlayacak bir özetidir.

Hücreler, bir mekan sorunu, bir ebat tartışması değildir. 3 yıldır bu gerçeği anlatmaya çalışıyoruz. Teslim alma, beyni yok etme politikasının cisimleşmiş halidir hücreler. Yukarıdaki anlatım, aylarca belirsizlik içinde tutulmalarından, hücrelerde en küçük hakkın dahi nasıl kullandırıldığına kadar nasıl bir zulmün yaşandığını sanınız herkese gösteriyor.

Başlığımıza bakıp, kimileri diyecektir ki, "batı" diye kastettiğimiz Amerika değil. Onun hukuksuzluğu, adaletsizliği, zulmü zaten biliniyor, biz Avrupa'yı, onun standartlarını kastediyoruz.

Takip edenler bilir, etmeyenler için hatırlatalım. Avrupa Birliği, geçtiğimiz haftalarda kendi topraklarında tutuklananların ABD'ye iade edilebileceğine dair bir karar aldı. Bugüne kadar her şey bir yana idam nedeniyle böyle bir tartışmayı yapmak bile, Avrupa burjuvazisi açısından makyajlarına verilecek bir zarar olarak görülürdü.

Ama şimdi süreç farklı işliyor. Demokrasi, hukuk gibi masallarla "terör" demagojisinin gölgelemesini istemiyor. Ve Avrupa emperyalistlerine de bırakın bu safsataları biz işimize, çıkarlarımıza bakalım diyor.

"Avrupa standartları" deniliyordu. Demek ki, Avrupa'nın da bir "standartı" yok, çıkarları var. Çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapıyor. Guantanamo'nun, idamların olduğu, hukuksuzluğunun herkesçe bilindiği Amerika'ya tutuklu iadesine hangi "standart" karar verdi dersiniz?

Bize dayatılan "Avrupa standartları" buydu. Bugün, iktidarın her fırsatta "Avrupa onayladı, onların da F tiplerine itirazı yok" diye dile getirdiği standartlar işte bunlardı. Guantanamo cehenneminde yaşananlar "Avrupa standartları"na da uygundur. 3 yıldır Avrupa hapishanelerinden anlattığımız örneklerden farkı biçimseldir, özü Guantanamo'dur.

F tipleri ile Guantanamo aynı mantığın ürünü olarak ortaya çıkmıştır. 3 yıldır 107 can pahasına sürdürdüğümüz direniş sayesinde oligarşi F tipleri için öngördüğü programını tam olarak uygulayamamış olsa da özü tecrit, izolasyon ve teslim almadır. Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü A. Suat Ertosun'un sıkça kullandığı gibi "tredman"dır.

Emperyalizmin hücrelerinde direniyoruz. Emperyalizmin teslimiyet politikasını püskürtmek için ölüyoruz.

Sayı 65

13

22 Haziran 2003

“Demokratikleşmeye” devam! ‘Resmî Tez’e Eleştirî Suç

“AB’ye uyum” masalları gırla giderken, “şu yasayı çıkar-
dık, bunu değiştirdik...” dedikleri düzenlemelerde dahi nasıl
bir zihniyetle hareket ettiklerini 8. Madde’nin kaldırılmasında
görmüştük. Ne diyordu Cemil Çiçek; “boşluk olmaz, 312.
madde yerini haydi haydi doldurur.”

Ama aldatma ne 312 ile sınırlı ne de Çiçek’in açıklamala-
rı ile. Bir yasa hazırlanırken ya da değiştirilirken, “gerekçe”
yazılır. TMY’nin 8. maddesinin “demokratikleşme” havasında
kaldırılırken yazılan gerekçeye bakın:

*“Türk Ceza Kanunu’nun 311. maddesi gereğince, 8. mad-
denin yürürlükten kaldırıldığında boşluk doğması bir tarafa,
ülke bütünlüğü aleyhine propaganda suçu daha ağır bir ce-
zayla cezalandırılacaktır.”*

Resmî bir yasa bu. “**DAHA AĞIR**” cezalandırmak için ya-
pılan bir demokratikleşme! Hem boşluk falan varsa o da böy-
lece doldurulmuş oluyor. Üstelik gerekçe mahkemelere diyor
ki, bakın artık bu maddeden ceza vereceksiniz. Yani yargıç
bağımsızlığı doğrudan TBMM tarafından yok ediliyor. Resmen
yönlendiriliyor.

Bir başka “demokratikleşme” örneği de yine uyum paket-
lerinden fişkırdı! Bundan sonra devletin resmî tezine aykırı gö-
rüş dile getirmek suç.

Mevcut TCK tasarısının “**Temel milli yararlar karşı hare-
ket**” başlıklı 359. maddesinin gerekçesi şu: “*Türk askerinin
Kıbrıs’tan çekilmesi veya bu konuda Türkiye aleyhine bir
çözüm yolunun kabulü için veya sırf Türkiye’ye zarar vermek
maksadıyla, tarihsel gerçeklere aykırı olarak, Birinci Dünya
Savaşı sonrasında Ermeniler’in soykırımına uğradıklarının
basın ve yayın yoluyla propagandasının yapılması...*”

Buna göre; Ermeni katliamı yapıldı diyen cezalandırılacak,
Kıbrıs’ta devlet politikası dışında görüş savunanlar cezayla
susturulacak. Ne güzel demokratikleşme değil mi?! Tabii,
1915’lerde yaşanan Ermeni katliamını “1. Dünya Savaşı son-
rası” diyen milletvekillerinin cehaleti üzerinde durmuyoruz.

28 Mayıs’ta Kilis Elbeyli’de düzenlenen “**Ermeni Soykırı-
mı**” konulu panelde “*Ermenilerin güçlü lobileri soykırım ya-
pıldığını ABD ve Avrupa’ya kabul ettirirlerse ne olacak*” diye
panelistlere soru öğreten Hülya Akpınar’ın başına ge-
lenleri hatırlayın. Önce tutuklanmış, sonra kefaletle serbest
bırakılmış, ardından davası halen sürdüğü halde öğretmenlik-
ten açığa alınmıştı. Gerekçe; “**Devletin resmî tezlerine aykırı
söylemde bulunmak**” ve “**huzur ve sükunu bozmak**!”

Resmî teze karşı bile çıkmamış sadece soru sormuş; bu
müthiş “demokratikleşme” yürürlüğe girdiğinde neler yaşana-
bileceğini düşünün artık.

Türkiye öyle bir ülke ki, sorduğunuz sorudan bakar gözle-
rinizin içine ve “Hıı, bu terörist olma potansiyeli taşıyor” der
ve gerekeni yapar. Devletin resmî tezi dediklerinin de, -mese-
la Ermeni katliamındaki- bir dolu safsata ve yalan olduğunu
herhalde söylemeye gerek yok.

AKP İslamcılığının “Çözüm”ü

Adalet Bakanlığı ile Ankara İlahi-
yat Fakültesi arasında imzalanan pro-
tokole göre, tutuklu ve hükümlüler
**“tövbe ettirilerek, topluma kaza-
nılacak”**miş. Uygulama Ankara Ka-
palı Cezaevi Kadınlar Koğuşu’ndan
başlatılıyor.

Bu kafa hangi sorunu nasıl çözebilir.
Adli tutukluyu “kader kurbanı” olarak görü-
yor, “yoldan çıkmış” olarak görü-
yor, “yola getirmek için” de dindeki
tövbe etmeyi kullanıyor. Sosyolojiymiş,
bilimsel verilermiş ne gerek var; AKP
sorunları böylece çözer!

Ama bununla bitmiyor “psikolojik
seanslar”. Tövbe ettirmenin yanı sıra,
Candan Erçetin’in ‘Elbette’, Sezen Ak-
su’nun ‘Ağlama’, Ebru Gündeş’in ‘Ha-
yat kadere inat seni yeniden yaşayaca-
ğım’ müzik parçaları dinlettiriliyor.

Benzeri bir yöntemi F tiplerinde de
uygulamak istemişler, doğal olarak hiç-
bir sonuç alamamışlardır.

Suçu yaratan senin düzenin, tövbe-
ler, Candan Erçetinler ne yapsın!

Sarıyer Siyasi Polisi, CIA’ya mı Bağlı?

Amerikan konsolosluğu yeni yeri
olan İstinye’ye taşınmadan önce, bütün
mahalle halkı, esnaflar Sarıyer Emniye-
ti’ne bağlı Siyasi Şube polisleri tarafın-
dan fişlendi. Yapılan **soruşturmanın
sonuçları ise CIA’ya verildi.**

Oligarşinin “bağımsız Türkiye”nin,
“bağımsız polisi” böyle olur!

Sarıyer polisi ABD istihbaratına mı
bağlı? Yok! Suç tek başına onlarda de-
ğil. İçişleri Bakanlığı’ndan Başbakanlı-
ğı’na kadar Beyaz Saraylara, CIA’lara
bağlı çalışan bir ülkenin, bir kentinin il-
chesindeki bir emniyetin polisi onlar.

Yankilerin güvenliği için tüm bir ma-
halleyi fişlemeye utanmıyor, sıkılmıyor
işbirlikçiler. Ar damarları çatlamış, işbir-
likçilik öyle olağan hale gelmiş ki, en alt
kademesine kadar devletin bütün me-
kanizmaları ABD’ye hizmette kusursuz!

HASAN BALIKÇI ONURUMUZDUR

18 Ekim 2002 tarihinde Urfa'da katledilen Hasan Balıkçı'nın ikinci duruşması 18 Haziran'da Urfa 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Balıkçı'yı öldürmekten tutuklu sanıklar Şehmus Taşan ve Yılmaz Çakmak'ın katıldığı duruşmada, İstanbul ve çevre illerden 300 kişi **"Balıkçı'nın Katili Susurluk Devletidir"** sloganları ve Balıkçı'nın resimleri ile Balıkçı'ya sahip çıktılar.

16 Temmuz tarihine ertelenen duruşmada, bilindiği gibi asıl katiller yargılanmıyor. Tetikçiler komedi senaryoları anlatırken, emri veren patronlar ve onları koruyan devlet yok sanık sandalyesinde.

Fabrikasında kaçak elektrik kullanılırken, onurlu, dürüst devrimci insan Hasan Balıkçı tarafından yakalanan ve rüşvet teklifi suratına çarpılan Zeki Akkoyun hala yok ortada. Uzan'ların ÇEAŞ'ına el koyarak enerjide güya temizlik operasyonu yapan iktidar ve TEDAŞ başından bu yana davaya sahip çıkmadığı gibi, Akkoyun'un fabrikasının tıkr tıkr çalışıyor olmasına da bir şey demiyor. Üstelik eşi Şengül Balıkçı'nın davanın peşini bırakmaması nedeniyle tehditler alması, arabasının kundaklanması da ilgilendirmiyor AKP'yi.

Adana'da tehditlere, rüşvetlere al-dırmadan kaçak elektrikle mücadele ederken Urfa'ya sürgün edildiğinin, bugün neden cinayetin aydınlatılması, katillerin yakalanması için hiçbir çaba gösterilmediğinin cevapları, gerçek katilin Ur-

Devrimci Memur Hareketi taraftarı olan Balıkçı, TEDAŞ çalışanı elektrik mühendisi, onurlu, namuslu bir emekçiydi. Adana'da bir dönem Enerji Yapı Yol Sen'de Başkanlık, EMO Adana Şubesi'nde Sekreterlik ve TMMOB İl Sekreterliği yapan Balıkçı, fabrikalardaki kaçak elektrik tespitlerinin ardından Adana'dan Urfa'ya sürgün edilmişti. Orada da halkın cebinden çalan patronları rahat bırakmadı. 18 Ekim 2002'de, fabrikatör Zeki Akko-yun'un kiralık katillerince öldürüldü.

fa'da atılan slogandaki adres olduğun-u da gösteriyor.

Temel Haklar Urfa'da

Duruşmayı izlemek, katillerin bulunmasını haykırmak üzere gidenler arasında İstanbul'dan Temel Haklar da vardı. Duruşma sonrası bir açıklamada yapan Temel Haklar'ın dışında EMO, ÇHD, TMOBB ve çok sayıda kurum katıldı.

Urfa'ya hareket öncesinde Temel Haklar'ın da destek verdiği, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu açıklamasında "Zeki Akkoyun neden yakalanmıyor" diye soruldu. Daha sonra yola çıkan grup, diğer kentlerden gelenlerle Urfa'da birleşerek adliye kadar yürüdü. Balıkçı'nın resimlerinin yer aldığı tşörtler giyen grup, **"Hasan Balıkçı Onurumuzdur"** pankartı açtı. Hasan Balıkçı'nın eşinin de katıldığı bir basın açıklaması yapan TMOBB Genel Başkanı Kaya Güvenç, davanın artık karara bağlanması gerektiğini dile getirirken, eşi Şengül Balıkçı, **"Hasan'ın yolsuzluk ve kaçak elektrikle mücadelesini sürdüreceğiz"** dedi.

Bu arada duruşma sırasında savcı tarafından basının görüntü alması engellenirken, bu isteğin polise ait olduğu öğrenildi.

Tarihe Yasak

64. sayımızda ölüm orucu direnişinin birinci günü dolısıyla yayınladığımız dizimiz nedeniyle toplatıldı. Bir ülkenin tarihinde bin günlük açlık direnişi varsa, o olay tarihi bir olaydır ve kayıtlara geçilmek zorundadır.

Ama karşımızdaki zihniyet, Osmanlı'dan bu yana ne kadar zulmü, katliamı varsa sanki hiç yaşanmamış gibi tarihten silmeyi, belgelerini yok etmeyi bir politika olarak benimsemiştir. Buna rağmen yazanlar, tarihi kaydedenleri baskıyla, zorbalıkla cezalarla sindirmek ise buna eşlik eder.

İktidar ve Susurluk hukukunun mahkemeleri DGM istiyor ki, kimse böyle bir direnişten, 107 ölümden, halen süren zulümden söz etmesin, yok böyle bir olay desin.

Bin gün... Tam bin gün süren açlık günleri... Tarihte bir ilk... Çoğu insanın inanmakta zorlandığı bir destan yazılıyor ülkemizde... Tam bin gün insanlar zulmün üzerine hücre hücre yürüyorlar...

Ve devlet, yok böyle bir şey diyor. Var diyen herkesi susturmak istiyor. Dergimizde direnişe dair tek satıra tahammül edemiyor; "tarih baba"ya tahammül edemiyor.

Peki tarih yok edilebilir mi? Sen yok dedin diye yok olur mu yaşanan bir olay?!

Sayı 65

15

22 Haziran 2003

2 Temmuz 1993 SIVAS KATLİAMI

Yandık, yakıldık...

YAKANLAR YÖNETİYOR!

Sayı 65

16

22 Haziran 2003

Ahmet Öztürk, Ahmet Özyurt, Asaf Koçak, Asım Bezirci, Asuman Sivri, Behçet Safa Aysan, Belkıs Çakır, Carina Cuanna, Edibe Sulari Aybaba, Erdal Ayrancı, Gülender Akça, Gülsüm Karababa, Handan Metin, Hasret Gültekin, Huriye Özkan, İnci Türk, Koray Kaya, Kenan Yılmaz, Mehmet Atay, Menekşe Kaya, Metin Altıok, Muammer Çiçek, Muhibe Akarsu, Muhlis Akarsu, Murat Gündüz, Nesimi Çimen, Nurcan Şahin, Özlem Şahin, Sait Metin, Sehergül Ateş, Serkan Doğan, Serpil Canik, Uğur Kaynar, Yasemin Sivri ve Yeşim Özkan; diri diri yakılışlarının üzerinden tam 10 yıl geçti.

Sivas katliamını anma etkinlikleri, paneller, seminerler, gösterilerle bir aylık bir zaman diliminde yapılıyor bu yıl. Konferanslarda yakanların kimliği tartışılıyor, “yeniden yakılmamak için ne yapmalıyız?” sorusunun cevapları aranıyor.

2 Temmuz 1993'te gerici faşist grup tutuşturmuştu onları yakan ateşi. **Milli Gençlik Vakfı (MGV)**, **Ülkü Ocağı** gibi derneklerden toplanan grup katliam çılgınlıkları atarak yakmışlardı ozanlarını, semah dönenlerimizi.

Peki tek suçlu onlar mıydı? Bu sorunun çokça cevabı verildi. Ama yeniden hatırlamakta, yeni Sivaslar yaşamamak için fayda var.

Cumhurbaşkanı Demirel: Olaylar başladığında Susurluk devletinin en tepesinde oturuyordu. “Halkla polisi karşı karşıya getirmeyin” talimatını

verdi. Katliamdan sonra yaptığı açıklamalarda da, “*olay münferittir. Ağır tahrik var. Bu tahrik sonucu halk galeyana gelmiş... Güvenlik kuvvetleri ellerinden geleni yapmışlardır... Karşılıklı gruplar arasında çatışma yoktur. Bir otelin yakılmasından dolayı can kaybı vardır*” açıklamasıyla katilleri aklamaya devam etti.

Başbakan Tansu Çiller: Katliam sırasındaki DYP-SHP hükümetinin Başbakanı olarak sorumludur. “*Çok şükür, otel dışındaki halkımız bu yangından zarar görmemiştir!.. Halktan kimsenin burnu kanamamıştır ve ölenler de çıkan yangından boğularak ölmüşlerdir.*” açıklamasıyla katliamı ve gerici güruhu açıkça savunmuştur. Yine gazetecilerin sorusu üzerine söylediği şu sözler katliama verdiği onayın belgesidir: “*Olayı bu kadar büyütme yanlısı, bir futbol maçında da bu kadar insan ölebilirdi*”.

İçişleri Bakanı MEHMET GAZİOĞLU, herkesin gördüğü katliamı, “*Otel sahibi kundaklamıştır*” diyecek kadar pervasız bir katliamcıdır.

Başbakan Yardımcısı ERDAL İNÖNÜ, katliamdan sonra döktüğü timsah gözyaşları kimseyi inandıramadı. Sanki yetkili değil sıradan bir parti başkanıydı!

General Ahmet Yüce Türk; Katliam sırasında Sivas'ta Tugay Komutanıydı. Katliamı “seyretti.” En küçük demokratik gösteriye dipçiklerle müdahale eden jandarma sadece izledi.

Temel Karamollaoğlu, Şevket Kazan, Cafer Erçakmak ve daha adını saymadığımız, gerici güruhu kışkırtan, koruyan avukatlığını yapan din tüccarları.

Bir katliam bakın nasıl gerçekleşiyor;

KONTRGERİLLA yönlendiriyor.

İslamcı alevilere, ilericilere karşı kışkırtılıyor.

DEVLET, olayın çığrından çıkmasını bekliyor. Gerici, faşist grup, saldırıyor.

DEVLET, müdahale etmeyin emri veriyor.

HÜKÜMET, katledilenleri “gereken yapılacak” diye oy alıyor. Gereken yapılmıyor. Katliam gerçekleştiriliyor.

DEVLET seyrediyor.

“Bana ne” demiyor seyrederken, aksine planının uygulanmasını seyrediyor devlet.

Din tüccarı Refahlılar, “radikal islamcılar”, laik MHP'liler, polis, ordu, belediye, paşalar ve maşalar... işbirliği içinde.

Tüm bunları toplayın, karşınıza SUSURLUK DEVLETİ çıkar. Maraşlar'da, Çorumlar'da olduğu gibi gerici grup Susurluk devletinin kullandığı bir maşadır. Diri diri yakmak onların kültüründe vardır.

Bayrampaşa'da 6 kadınıımızı diri diri yakan devletle, canlarımızı Sivas'ta tutuşturan devlet, aynı devletti. Sivas'ta 35 canımızı, halkı susturmak, sindirmek için yaktılar.

Yandık, küllerimiz göğe savruldu, yüreğimiz yandı ama susmadık, öldük sinmedik.

Yüzbinlerle kaldırdık cenazelerimizi. Öfkemizi yüzbinlerle haykırdık; "Sivas Faşizme Mezar Olacak", "Katliamların Hesabını Soracağız".

Katip Ahvalimi Şah'a Böyle Yaz!

Bu kaçınıcı katliamdı Alevi halkımızın yaşadığı. Bu kaçınıcı kıyımda canlarımızın yok edildiği.

Anadolu Alevilerinin, bütün Osmanlı döneminde, tüm halkın gördüğü baskıya, zulme ek olarak inançlarından dolayı da baskı altında olduğu gerçeğini kimse inkar edemez.

Anadolu tarihinin gördüğü isyanların büyük bir bölümü Alevi isyanlarıdır. Babailer, Şahkulular, Bozoklu Celallar, Sülünoğlular, Kalender Çelebiler... Anadolu halklarının zulme karşı direnişinin adıdır. İsyancıları hep kanlı, kitlesel katliamlarla bastırılan Alevi halkı, yenilse de umudunu hiç kaybetmemiş, herşeye rağmen "münkire kılıç çalıp" kurtulacağı günleri umut etmiştir.

Kimi zaman aldatmak isteyenlere, Alevileri "tavlamak" isteyenlere de inanmamış değildir. Alevilerin haklarından söz eden Avrupa Birliği'nden, Diyanette size pay vereceğiz diyen yalancı iktidarlardan, her seçimde oylarımızı çalmak için Alevi kültüründen sözeden, Hacıbektaşlıları yol eylemeyen üç kağıtçı siyasetçilerden, ve özellikle CHP'den medet ummuştur. Alevi din bezirganlarının rant pazarlıklarında ortaya sürülen "koz" olmuştur.

Hiçbiri derdimize derman olamadı. Olamazdı da. Düzen partileri oy peşinde, Alevi din bezirganları rant peşindeydi. AB, yaşadığımız her türlü zulmün baş sorumluları arasında bir emperyalist güçtü. Hiçbiri biz Sivas'ta yakılırken yoktu.

Diri Diri Yanmaya Devam Ettik

Sivas'da, tarihi zulme isyanlarla dolu Alevi inançtan halkımızı sindirmek isteyenler, 19 Aralık'ta yine görev başındaydılar. Bu kez Sivas'da katliamı yönlendiren, planlayanlar bizzat alevleri almıştı eline. Sivas'da elinde alevleri tutan gerici faşist grup ise gazeteleriyle, TV'leriyle katliam çılgınlıkları atıyor, hapishaneleri hedef gösteriyordu.

Yaktılar...

Sivas'da 36 canımızı yakanlar, Bayrampaşa'da 6 kadınıımızı diri diri yaktılar. Hak ve özgürlüklerini istiyorlar, Alevisi Sünnisi ile halkın tüm kesimleri-

nin özgürlükleri, kurtuluşu için mücadele ediyorlardı. Yürekerinden başka silahları yoktu ellerinde.

Hesap aynı hesap, düşman aynı düşman. Adalet, eşitlik, özgürlük isteyen **aynı yürekler**.

Sivas'da **"büyütülecek birşey yok"** diyenler, Bayrampaşa'da **"devletle başa çıkılamayacağını anlamış olmamılar"** diyordu.

Sivas'dan Bayrampaşa'ya; halkı susturmak, sindirmek istiyorlardı.

Susmadık. Direndik. Direnişimiz bininci gününe giriyor. Bin yıldır zulme isyanlarıyla zalimden hesap soran alevi halkımızın adalet, özgürlük tutkusuyla birleşiyor direnişçilerimizin yürekleri. **Bin yıldır direndik, bin gündür ölüyoruz, teslim olmuyoruz.**

Biz halkız. Halkı teslim alamazlar. Küllerimiz arş'a erse de susmayız. Bin yıllık isyanları, bin günlük açlığımızla tutuşturur direniriz.

Pir Sultanlar Tükenmez

Sivas'da diri diri yakılan sendin. Bayrampaşa'da diri diri yakılan sen. Alnı kızıl bantlı evlatlarının direnişi senin direnişindir.

Sivas'da Pir Sultan heykelini yıkanlar, bu ülke de zulme karşı Pir Sultan gibi isyan edenler olmasın, "dönen dönsün ben dönmezem yolumdan" diyenler bağımsız, özgür bir ülke yaratmak için direnmesin istiyorlar.

Pir Sultanlar hep olacak!

Binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce Pir Sultan zulme isyan edecek.

Bunun yolu örgütlenmektir. Pir Sultanları yaratan halk örgütlü halktır. Alevi, Sünni her mezhepten, inançtan, milliyetten halk olarak birleşecek, örgütlenecek ve diri diri yakılanlarımızın davasını "divana" bırakmayacağız. "Pir Sultan ölürlür" şiarıyla zalimin karşısına yalın kılıç, yalın ayak da olsak dikilmeye devam edeceğiz.

Diri Diri Yakanlardan Hesap Sormak İçin;

Sivas'da, Bayrampaşa'da yaktıkları alevlerin sönmediğini, yüreğimizi yangın yerine çevirmeye devam ettiğini göstermek için;

Hak ve özgürlüklerimizi haykırmak, adalet istemek için;

Diri diri yakanların bizi sindiremediğini, teslim alamadığını göstermek için;

2 Temmuz'da alanlarda, meydanlarda, mitinglerde, gösterilerde olalım. Düzenlenecek her türlü etkinliğe katılalım. Sivas'ın, Bayrampaşa'nın ateşinin, diri diri yakanları tutuşturacağını haykıralım.

ÖZELLEŞTİRME SAVUNUCULARI HALK DÜŞMANIDIR

İşsiz kalın!

Aç kalın!

Ölün!

Önemli değil.

**Kapitalizm için önemli olan
tek şey
kâr'dır.**

**Kârının olmadığı ülkeyi,
kârının olmadığı fabrikayı
gerekirse**

**yakıp yıkar kapitalizm.
KİT'ler, şimdi kapitalistler
için kârlı hale getiriliyor.**

Bütün mesele bu!

**Kâr için,
fabrikaları kapatacak,
işçileri sokağa atacak,
hatta ülkeleri yakıp yıkacak
kadar gözü kara
kapitalistlere karşı,
emekçi de o kadar
gözü kara olmak zorunda.
Özelleştirmeci kapitalizmin
yasası:**

**Gözü kara olmayana
ekmek yok!**

Özelleştirme, yirmi yıldır gelip geçen her iktidarın baş gündemi oldu. Çünkü emperyalist tekeller ve onların işbirlikçileri böyle istiyordu.

Özelleştirmenin “esası” doğrudan halkı ilgilendirmiyor. Çünkü olayın bir yanı “patron”un değişmesidir. Oligarşik

devlet, kapitalistlere devrediyor bazı KİT'leri. Patron olarak oligarşinin devletinin mi, yoksa doğrudan Sabancıların kendisinin mi “daha iyi” olduğu konusunda bir tercihimiz olmaz. Çünkü emekçi hakkı yemekte, emekçiye baskı yapmakta birbirlerinden geri kalmıyorlar.

Ne var ki, özelleştirme kapitalizmin kendi içinde bir “sahip” değişiminden ibaret değil; özelleştirme bir yandan emperyalist yağmanın bir biçimi olarak, bir yandan da milyonları işsiz, açsız bırakarak sürüyor.

Halk, işçisi, memuru, köylüsü, esnafıyla 1990'dan bu yana özelleştirmeye karşı mücadele ediyor.

Halkın istemediğini isteyenler kim peki?

1- IMF (emperyalist tekeller): Şu veya bu partiye onay vermelerinin birinci şartı özelleştirmedir. Henüz tam yağmalayamadıkları alanlara el atmak için bu şarttır.

2- İşbirlikçi tekelleri burjuvazi: TÜSİAD patronlarının da her hükümetten birincil istekleri budur; özelleştirmeyi hızlandırsın!

3- Düzen partileri: İktidar olmak için emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin sözünün dışına çıkmayacakları için hepsi birbirinden özelleştirmecidir. Muhalefette ne söylediklerinin önemi yoktur.

4- Genelkurmay: Arada bir “milli güvenliği ilgilendiren” sektörlerde özelleştirmeye karşı gibi görünse de, o “itiraz”

da o sektörü, generallerin holdingi OYAK'ın eline geçirmek için bir pazarlık itirazıdır. TSK'ya özelleştirmenin bekçisidir diyebiliriz.

5- Liberaller; Genelde kendini demokrat, liberal olarak sunan kesimlerdir. Özelleştirmenin “demokratikleşmeyi” de sağladığını savunacak kadar gerçekleri çarpıtırlar. Güya “devlet küçülürse” demokrasi büyüyecektir. İstedikleri aslında tekelleri burjuvazi için daha fazla demokrasidir. Böyle bir demokratikleşme içinde milyonların aç, işsiz kalması da “liberal” düşüncenin gereğidir. “Bırakınız yapsınlar, bırakınız satsınlar...” onların sloganıdır.

6- Sosyal demokratlar; CHP veya DSP, sol, sosyal demokrat demagogiyi sürdürmek için özelleştirmeye muhalefet yapıyormuş gibi görünürler. Ama iktidar olunca en hızlı özelleştirmecilerdir. Örnek Ecevit. CHP de bugün, “*satmayın demiyoruz, adam gibi satın*” muhalefeti yapıyor.

7- Düzen islamcıları; İşsizliğin, yoksulluğun üzerine politika yaparlar; ama daha önce RP'nin yaptığı gibi, AKP de hızlı özelleştirmecidir. Tekellerin direktifleri dışına çıkamazlar.

Sonuç; İşte özelleştirmenin savunucuları ve uygulayıcıları bunlardır. Tekeller böyle istiyor demek yerine, KİT'ler kambur, zarar ediyor yalanını uyduran bunlardır. Özelleştirmenin sonuçları onları zerre kadar ilgilendirmez. Halkın ne olduğu, ne olacağı, onların politikalarında belirleyici değildir.

İşsiz sayısı on milyona yaklaşmışken, 40 milyon yoksulluk-açlık sınırındayken, milyonlarca çocuğumuz okutulamazken, hastalarımıza bakılamazken, özelleştirmeye devam diyenler, halk düşmanı değil de nedir?

İhaneti hep birlikte gerçekleştirdiniz!

Önce kapalı kapılar ardında iktidarla anlaşıldı, ciddi bir direnişin olmayacağını nabız verildi. Sonra göstermelik eylemlerle zevahiri kurtarma aşamasına geçildi. Sonuçta İş Yasası (Kölelik Yasası) çıktı; şimdi günah çıkarma zamanı!

İşte DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin sözleri: *"İş Kanunu ile mücadelede DİSK yalnız bırakılmış, ihanete uğramıştır. Diğer konfederasyonlar attıkları imzalarla sahip çıkmadılar. Biz, emekçilerin, çalışanların adına onurlu mücadelemizi verdik... Türk-İş ve Hak-İş ile birlikte yürümenin mücadelemize zarar verdiğini gördük".*

Konfederasyonların "adam gibi mücadele etmiş olsaydı" iş yasasının çıkarılamayacağını söylüyor Çelebi; peki neden "adam gibi" mücadele etmediniz? Hala ciddi bir hesaplaşma yok; geriye dönüp DİSK'i bu hale nasıl getirdiklerine dair tek özeleştirici yok; direniş kararlılığı yok. "Biz direnecektik de, onlar diremedi..."!!!

Bunlar DİSK'i aklamaz. Ne yaptı DİSK? Şalterleri indirmenin sözünü bile etmedi. Tek bir miting bile yapamadı. Yaptığında, boş alanlarla yüz yüze geleceğinin korkusunu yaşıyordu çünkü. Akıllarda kalan siyah elbiselerle yaptıkları protestoydu. DİSK tarihi adına, hazin bir tablo.

Bu tablonun neresine "biz onurlu mücadelemizi verdik" diyebilir Çelebi?

Öteki konfederasyonlara söyledikleri doğru; ama bu DİSK'i aklamaz. Hangi tencerenin dibi daha kara, karar vermek zor. **Bu halt birlikte yenilmiştir. Bu ihanet birlikte gerçekleştirilmiştir.**

Ders çıkarmazsanız, daha da dibe vuracaksınız!

"Türk-İş ve Hak-İş ile birlikte yürümenin mücadelemize zarar verdiğini gördüklerini" söyleyen Çelebi'ye soralım: neden bu kadar geç gördünüz peki?

Bırakın *Türk-İş ve Hak-İş ile birlikte* yürümeyi, siz **TÜSİAD'larla, TOBB'larla** da birlikte yürüdünüz. Herkese kulak verdiniz, herkesle omuz omuza geldiniz, bir tek devrimciler hariç!

DİSK içindeki devrimcileri tasfiye etmekten başka bir şey düşünmediniz. Devrimcilere kulak verseydiniz, bunu şimdi değil, daha önce görürdünüz. Ama sizin tasfiyecilikten, anti-örgütçülükten bunları görecektik haliniz yoktu. Aman onlar örgüt, aman şu sorunla ilgilenmeyin riskli, diye diye korkunç bir apolitiklik yaratıldı. Bireyciliği yayan bu sendikacılıktır. Şimdi aynı işçiler kendi sorunlarıyla da ilgilenmiyor. Toplu sözleşme görüşmeleri dışında hiçbir konuya kulak bile kabartmıyor.

KESK de aynı yoldan mı gidecek?

İşçiler cephesinde bunlar yaşanırken memurlar ve onların örgütlülükleri ne yapıyordu? Halkımızın deyimleriyle ellerini kavuşturmuş bekliyorlardı. Bekledikleri **sıra'nın kendilerine gelmesidir**. Ve herkes biliyor ki, sıra onlara geldiğinde de, işçi sendikaları öyle yapacak.

Birliği, ortak örgütlülükleri, anti-faşist, anti-emperyalist cepheleri yadsıyan sivil toplumculuk, infazları, F tiplerini, işkenceleri bizim sorunumuz değil diye gören icazetçilik, ekonomizm, işte bu ihanet tablosunu çıkardı ortaya.

Şimdi KESK 60 ilde birden eylem kararı aldı. Bilinen, klasik bir "KESK eylem paketi". Sorun çözülmezse, bilahare üretimden gelen gücü kullanmayı da düşünecekler... KESK reformizmi, "kendi dükkanında mutlu". DİSK de öyleydi. Oysa dükkan küçülüyor, dükkanın anahtarını oligarşi ele geçiriyor. Toprak ayaklarının altından kayıyor.

Bölünüp parçalanan halk; birinin sorunu diğeri, diğeri sorunu öbürünü ilgilendirmiyor. Herkes bilir, Eğer emekçiler ve bütün olarak halk, dayanışma içinde değilse, egemenler onlardan çekinmez.

Aksine daha da pervasızlaşırlar, şimdi olduğu gibi.

Hiç merak etmeyin KESK yöneticileri, sizi de aynı son bekliyor. İşte Bursa mitingi; 4000 kişi katıldı. İşçilerin en yoğun olduğu şehirlerimizden biridir Bursa. **Kaç işçi vardı mitingde?** Bırakın işçileri, bu rakam KESK'in kendi tabanını bile harekete geçiremediğini gösteriyor.

KESK böyle mi püskürtecek yasayı?

KESK de o yasalar çıktıktan, herşey olup bittikten sonra Süleyman Çelebi gibi, ah vah mı edecek? Ne işe yarayacak? Çelebi'nin bu sözleri ne kıymet ifade ediyor şimdi? Hiç! Çelebi, sorumluluğu öteki işçi konfederasyonlarının sırtına yıkmaya çalışarak işin içinden sıyrılmaya bakıyor. KESK de mi öteki memur konfederasyonlarını suçlayacak? Kimi inandırabilir buna?

Henüz gerçek bir direnişi örgütlemek için zaman var. Henüz bir direnişi örgütlemek için memur hare-

ketinde yeterli dinamik var. Ama bunları değerlendirebilecek siyasi cüret var mı?

Bu hale nasıl getirdik işçilerin memurların mücadelesini diye kendilerine soracak cesaretleri var mı?

Düzen sendikacılığı sınırda!

Konfederasyonların yöneticileri bugün devletin oyuncağı olmuş durumdalar. Yeri geliyor Genelkurmay, yeri geliyor hükümetler, yeri geliyor patronlar tarafından kullanılıyorlar. Bugünler daha iyi günleriniz. Devrimcilikten, demokratlıktan, anti-emperyalistlikten, anti-faşistlikten uzaklaştıkça daha rezil konumlarda göreceğiz sendika başkanlarını. Sezer'e yalvaran, CHP'den, Anayasa Mahkemesi'nden medet uman sendikacılık, yerlerde sürünecek.

Devletle barışık sendikacılık anlayışıyla, Avrupacılık'la, MGK'cılıkla gelinebilen yer işte buraya kadardır. "İtibarlı" olmayı örgütlülükle, mücadeley-

TEKEL işçileri Türkiye çapında eylemdeydi

Tek-Gıda İş Sendikası ve Enerji, Sanayi, Maden Kamu Emekçileri Sendikası'na (ESM) bağlı işçiler, TEKEL'in özelleştirilmesine karşı 13 Haziran gecesi Türkiye çapında TEKEL fabrikalarında fabrikaları terk etmeme eylemi gerçekleştirdiler.

Mesai bitiminde çeşitli fabrikalarda çıkış kapısına kadar yürüyüşler yapan, işyeri içindeki alanlarda bir araya gelen işçiler, özelleştirme durduruluncaya kadar eylemlerinin süreceğini açıkladılar.

İstanbul, İzmir, Ankara, Tokat başta olmak üzere onlarca işyerinde yapılan eylemlerde sık sık genel grev genel direniş sloganları duyuldu.

TEKEL ve PETKİM İşçilerinden Eylem

İzmir'de geceyi fabrikada geçiren Balatçık Yaprak Sarma Fabrikası işçileri, sabah erken saatlerde Alsancak'ta PETKİM işçileriyle bir araya gelerek yaptıkları eylemle, sorunlarının ve düşmanlarının ortak olduğunu, mücadeley-

lerinin de ortak sürmesi gerektiğini gösterdiler.

Tek Gıda İş ve Petrol-İş üyesi, TEKEL ve PETKİM işçileri, "Şalter İnecek, Bu İş Bitecek", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "ABD İmamı Tayyip" sloganlarıyla eylemlerinin başlangıç olduğunu belirttiler.

Aliağa'da yürüyüş

PETKİM ve TÜPRAŞ işçileri, 17 Haziran'da işbaşı yapmayarak 102 Evler'den AKP Aliağa İlçe Binası'na kadar süren bir yürüyüş yaptılar. Yol boyunca "IMF Defol, Bu Memleket Bizim!", "Uzan'lar PETKİM'e Uzanamaz!", "Yağma Yok, Direniş Var!" sloganlarını atan işçiler, özelleştirmeci AKP'yi protesto ederken, CHP'yi de eleştirdiler.

Türk-İş Önünde Oturma Eylemi

Özelleştirme nedeniyle işsiz kalan yaklaşık 3 bin işçinin Türk-İş Genel Merkezi önünde gruplar halinde yaptığı oturma eylemi, yaklaşık 50 gündür sürüyor.

Körfez Kargo'da Grev

Körfez Kargo Taşımacılık Ltd. Şirketi'nde toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine şirket işyerlerinde örgütlü olan TUMTİS üyesi işçiler 16 Haziran'da greve çıktılar.

le değil, patronlarla kucak kucağa olmakta arayan bu rezil zihniyetin işçi sınıfına ödediği fatura ortadadır.

Bütün dertleri kongre hesapları, tasfiyeler, kulisler, hükümetlerle diyalogları... Bu kafanın, bu politikanın kitlelerle, emekçilerin çıkarlarını savunmakla bir ilişkisi yok. Bu kafa ve politikayla yiyip bitirdiler sendikacılığı. Şimdi sınıra gelindi. Bundan öte gidebilecekleri yer yok.

Bu tabloyu değiştirmek artık onlardan geçmiş durumdadır. Özeleştiriyapabildikleri ölçüde, parçalayan, dağıtan değil, halkın mücadelesinin içinde yer alabilirler yine. Fakat, bu tabloyu değiştirmek artık sadece ve sadece devrimci bir bakış açısıyla, devrimci müdahalelerle mümkün olacaktır.

KESK Bölge Mitingleri:

KESK üyesi işçiler, 14 Haziran'da **Gaziantep, Samsun ve Bursa**'da yaptıkları bölgesel mitinglerde, özelleştirmelerin durdurulması ve Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı'nın geri çekilmesini istediler.

Bursa mitinginde Marmara'nın çeşitli illerinden gelen memurlar, Zafer Atıcılar Parkı'nda toplanarak Gökdere Bulvarı'na yürüdüler. Mitinge yaklaşık 4000 emekçi katıldı.

Gaziantep mitingi ise, İstasyon Meydanı'nda yapıldı. Malatya'dan, Maraş'a, Diyarbakır'dan Urfa'ya kadar pek çok ilden memurların yer aldığı mitingde de katılım 3 bini aşındı. Mitinge TEKEK işçileri de katıldı.

Samsun Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan mitingde de memurlar aynı talepleri dile getirdiler. KESK Genel Başkanı Sami Evren burada yaptığı konuşmada hükümeti toplu sözleşmeye çağırırken, emekçilerin sesinin dinlenmemesi halinde "yüzbinleri ayağa kaldıracıklarını" belirtti.

AKP Böyle Aldatıyor

AKP günü kurtarmaya çalışıyor. Bunun için yalanda, "sallamada" sınır yok. Bakıyor halkın beklentisine, o konuda uyduruyor yalanı. Nasıl olsa yalan ortaya çıkınca başka bir yalanla yeni bir umut yaratırım diye düşünüyor. Halka, gerçeğe ilgisi olmayan sanal bir ekonomi, sanal bir demokrasi, sanal bir yolsuzlukla mücadele tabloları sunuyor.

Bu, AKP'nin siyaset yapma tarzıdır.

"IMF'den kurtulacağız" yalanı da işte bu tarzda yapılan açıklamalardan biri olarak geçtiğimiz hafta üzerine açıklamalar yapılan, kiminin karşı çıktığı, kiminin destek verdiği bir gündem haline getirildi.

Malezya'yı ziyaret eden Erdoğan, "IMF'ye rest çeken Malezya"dan etkilenmiş de, ekonomiden sorumlu bakan Ali Babacan'a "nasıl yaptıklarını iyi dinle" demiş de, o da dinlemiş ve kararını vermiş:

"2004'te IMF ile ilişkilerimizi keseceğiz!"

Yalanın kuyruklu. IMF'ciliğini gizlemenin daniskası.

Ama meydan, parti toplantılarındaki, seçim meydanlarındaki gibi "boş" değil. Bir başka IMF'ci çıkıp yalanın balonunu patlattı:

IMF ile yapılan Stand-By anlaşmasına göre, Türkiye yeni bir anlaşma yapmasa dahi, aldığı kredileri geri ödeyene kadar **"IMF'ye danışacağına"** dair imza attı. Bu süre de, yani planlanan şekilde borçlarını ödemiş olsa ve bu süre içinde hiç borç almamış dahi olsa bile, 2007 yılının sonunda bitiyor.

Nasıl aldatıyorlar görüyor musunuz? 1 yılı kurtaralım, ıyutalım da, seneye Allah kerim!

İşin gerçeği ise şu: "iç-dış borçları bitirip..." denildiği noktada, hiçbir zaman IMF'den kurtulamazsınız. Diyelim ki, resmi olarak Stand-By anlaşması yapmadınız, o borçlar hiçbir zaman bitmeyeceği için yine dediklerini yapmak zorundasınız. Bir yılda sadece borcun faizini ödemek için yeni borç almak zorunda kalındığını bu ülkenin bakanları açıklıyor. Borçlandırma yöntemi bir ülkenin sömürgeleştirilmesindeki temel yöntemlerden birisidir. Öyle kolayca borcunu ödeyeceksin, sonra bırakın "ben kendi evimi düzelteceğim" diyeceksin; kapitalist sistem içinde kaldığın sürece mümkün yoktur. Bunun halk için anlamı ise, bu sistemde, IMF'nin yönettiği ülkede, AKP'nin iktidarında açlık, işsizlik sürecektir demektir.

Sayı 65

21

22 Haziran 2003

Resmi Politika Sürüyor: Baskı, Gözaltı, Tecavüz, İmha Operasyonları...

KÜRT HALKINA SALDIRILARA SON!

Kürt halkını onyıllardır yok sayan, imhayla, asimilasyonla sindirmeye, yok etmeye çalışan oligarşi, saldırılarını tırmandırıyor.

Bir yandan Amerika "Kuzey Irak"ta silahsızlanayı dayatırken oligarşi de doğuda KADEK gerillalarına yönelik imha operasyonları yapıyor. "Terör" demagojisine başvurulabilmek için giriştiği provokasyon amaçlı saldırıların yoğunlaştığı bölgelerden biri de Bingöl. Bölgede operasyonlar yapan devlet güçleri, gerillanın varlığını aynı zamanda deprem katilamına sessiz kalmayan bölge halkına da gözdağı verme vesilesi yapıyor.

gözdağı verme vesilesi yapıyor.

Sayı 65

Cansız Bedenleri Sürükleyen Ahlaksızlık

İşte bu saldırılardan birinde merkeze bağlı Pakuni (Yumaklı) Köyü'nün Pul (Karakoç) mezarında katledilen 2 KADEK gerillasının cesedinin askerler tarafından ayaklarından bağlanarak yerde sürüklendiği görgü tanıkları tarafından dile getirildi.

Daha sonra birbirlerine bağlanıp at sırtına bindirilerek köyden çıkarılan gerilla cesetleri Bingöl Devlet Hastanesi morguna bırakıldı.

Doğu'da buna benzer görüntüler ilk kez yaşanmıyor. Hatta kimilerinin fotoğrafları dahi yayınlandı. Tankların, zırhlı araçların arkasına

Faşist Uzan'ın Star'ına Tepkiler

Star Gazetesi'nin Kürt halkına hakaretinin ardından bir çok kentte yapılan gösteri ve açıklamalarla Star protesto ediliyor. Kürt halkını Uzan'ın TV'lerini izlememeye, gazetesini okumamaya çağıran kurumların yanısıra, Muş'un DEHAP'lı Malazgirt İlçe Belediyesi, halkın isteği üzerine Star TV'nin yayınını vericilerden çıkardı. Yine Mardin'in Derik İlçesi'nde de Star TV ve Star Max TV'nin yayınları ilçedeki vericilerden çıkarılırken Nusaybin'de ise, 100 kişi Star Gazetesi'nin sorumluları hakkında Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

bağlanan gerilla cesetleri bir halkı aşağılamak, gözdağı vermek için yerlerde sürüklendi.

Katliamcılar efendileri Amerika'dan öğreniyorlar bu yöntemleri. Vahşette sınır yok. Cesede işkence yapan, aşağılayan bir ahlakın, halkın değerleriyle, ahlakıyla ilgisi olabilir mi?

Bingöl Yasak Şehir; 119 Kadına Gözaltı

Bingöl'de 'Barış Masası' kurmak isteyen 'Toplumsal Barış İçin Diyalog Girişimi' üyesi 119 kişi gözaltına alındı.

Kent dışından Bingöl'e gelmek isteyen kadınları uzun süre girişte barikat kurarak kente sokmadı. Aynı saatlerde de eylemin yapılacağı açıklanan Genç Caddesi'nden geçişler tamamen yasaklandı. Karşılama için toplananlar zorla dağıtılırken gruptan 3 kişi gözaltına alındı.

Kimlik kontrolünün ardından şehre giriş yapabilen kadınların bu kez de caddenin girişinde durdurularak Saat Kulesi'ne gitmeleri engellendi. Kadınların "bu tür etkinliklikleri biz daha önce başka illerde yaptık" itirazlarına polis müdürünün cevabı, depremin ardından Bingöl'de valinin emriyle yaşanan ve AKP tarafından onaylanan zihniyetin aynısıydı:

"Başka yerde yapabilirsiniz. Burası Bingöl, buraya gelip her istediğinizi yapamazsınız."

Neydi "her istedikleri"? "Barış" diyecekler, "Kürt sorununu çözün" diyecekler. Ne büyük suçtu! Kadınların keyfi engellemeyi protesto etmek için yaptıkları oturma eylemine müdahale eden polis tümünü gözaltına aldı.

Ertesi günü serbest bırakılan 119 kadın, başka bir ülkeden kovulur gibi polis tarafından sınır dışı edildi. Gözaltılarla ilgili açıklama yapan kadınlar, kaba dayak, psikolojik baskı ve işkenceye maruz kaldıklarını, Türkçe bilmeyenlerin zorlandığını belirttiler.

Herkesin Niyetini Sadece Vali Bilir!

Taleplerini, yapacakları eylemin içeriğini açıkça ilan etmişlerdi. Ama devletin valisi hiç aldanır mıydı bunlara!

Gözaltılar sonrası açıklama yapan Bingöl Valisi Hüseyin Avni Coş, kadınların amaçlarının farklı olduğunu, Bingöl'de halkı tahrik etmek ve huzuru bozmak istediklerini buyurdu ve şöyle dedi:

"Niye Bingöl'ü seçtiler? Bu gösteri teşebbüsü

22 Haziran 2003

PKK/KADEK terör örgütünün planıdır. Bunlar, terör örgütünün elebaşı Abdullah Öcalan için af istiyorlar. Bingöl'de sağduyulu insanlar var. Bunlar diledikleri gibi gösteri yapsalar, bu insanlar sormazlar mı; 'Devlet nerede, niye bunlara izin veriyor?'

Evet devlet oradaydı, depremde halkın üzerine kurşun sıkarak gösterdiği gibi, orada olduğunu da yüzden fazla kadını gözaltına alıp, emniyette dayak atarak göstermiş oldu.

Kafayı görüyor musunuz; "niye Bingöl"...

Neden Bingöl olmasın; orası bu ülkenin sınırlarının dışında, başka yasalarla yönetilen bir yer mi? Demokratik hakların kullanılması, valinin ikinci bir emrine kadar yasaklanmış mıydı Bingöl'de. Yoksa orada yasalar geçmiyor, her şey valinin iki dudağı arasından çıkacak söze, özel timin namlusundan fırlayacak mermilere mi bakıyor?

Ya da diyelim ki, Abdullah Öcalan'a "af istemiş" olsunlar. Hangi kanunda nasıl bir suç ifade ediyordu bu? Aynı şekilde birçok kentte "genel af" sloganıyla yapılan gösterilere yönelik saldırılar, AKP iktidarının demokratik taleplere konusundaki tahammülsüzlüğünü bir kez daha gözler önüne serdi.

Bunlardan biri de 17 Haziran günü Diyarbakır E Tipi Kapalı Cezaevi önündeydi. "Pişmanlık

yasası"nı protesto eden 300 tutsak yakını polisin müdahalesi ile dağıtıldı.

Tecavüz Alçaklıktır!

DEHAP İstanbul İl Kadın Kolları yöneticisi Gülbahar Gündüz, kendisini sivil polis olarak tanıtan dört kişi tarafından kaçırılıp tecavüz, taciz ve işkenceye maruz kaldı.

Gündüz İHD İstanbul Şubesi'nde yaptığı basın açıklamasında, olayı şöyle anlattı: "Önceki gün saat 21.00 sularında Saraçhane Köprüsü'ndeki altgeçide inerken iki kişi arkamdan yaklaşarak ellerimi tuttu. Bir kişi de yüzümü kapatıp beni zorla beyaz bir otomobile soktu. Bayılmışım. Daha sonra küçük, çok sıcak ve ranzası olan bir odada buldum kendimi. Gözlerim kapalı olduğu için yüzlerini görmediğim ve orta yaşlarda olduklarını tahmin ettiğim dört kişi, beni tehdit ederek, 'Genel af'a ilgili eylemlerde neden kadınlar başı çekiyor? Arkadaşların şimdi gelsin seni kurtarsın' diye bağırды. Bana oral yolla tecavüz ettiler, işkence yaptılar, yüzümde sigara söndürdüler. Daha sonra iki kat çıkararak, yeniden araca bindirdiler. Saat 22.00 sularında Gaziosmanpaşa TEM yolu kenarına beni atıp, kaçtılar."

Olay çeşitli DKÖ'ler tarafından protesto edilirken, Gündüz savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Sayı 65

23

22 Haziran 2003

Halkların Haklarını İnkâr Eden Hukuk Kimin Hizmetindedir?

İstanbul Barosu Konuştu! Ama hukuksuzluğun dizboyu olduğu bir sistemi eleştirmek, ya da herhangi bir hak ihlalini dile getirmek, bakanların dahi "hukuk devleti olduğumuzu kanıtlamak için bin şahit gerek" dediği bir ülkede hukuku savunmak için değildi konuşması.

Veya, hukuki, mesleki bir çok yönüyle kendisini ilgilendirmesi gereken F tiplerindeki tecriti dile getirmek, ölümlere son verilmeli, sorun çözülmelidir demek için de değildi İstanbul Barosu'nun açıklama yapma nedeni.

"Ulusalçılık" kisvesi altında, Kürt halkını inkar ve imha politikasını benimseyenlerle aynı safta olduğunu açıklamak için konuştu baro.

Geçen haftaki sayımızda yazdığımız, ulusların kaderlerini tayin hakkını içeren BM maddelerinin onaylanmasına karşı çıktı baro.

Halkların haklarını inkar eden hukukçuluk kimin hizmetindedir? Kürt halkının varlığını on-

yıllarca kim inkar ettiyse bu ülkede, onların hizmetindedir.

Girdiği her yeri "kurutan", devrimcileri tasfiye etmek için alavere dalaverelerle uğraşan reformist anlayışın adeta hediye olarak şovenist zihniyetlere teslim ettiği İstanbul Barosu'nun yeni yönetimi hukuku mu savunur, yoksa devletin resmi politikasını mı? Genelkurmay'ın gözünün içine mi bakar, yoksa yüzlerce yıllık mücadelele kazanılmış halkların haklarına mı?

Bu arada karşı-devrimci Aydınlik çetesi'nin şefi Doğu Perinçek de Cumhurbaşkanı Sezer ile görüşerek, yasaları onaylamamasını istedi.

Ancak tüm çabalar boşunaydı. Emperyalistler istemiş, yasa onaylanacaktı. Öyle de oldu. Ancak yeniden belirtelim ki, emperyalistlerin istemiş olması, AKP'nin onaylamış olması ulusların kaderlerini tayin hakkına gösterdikleri saygıdan kaynaklı değildir. Olmadığı bellidir. Hepsisi kendi çıkarının hesabını yapıyor.

İran'a Amerikan ablukası

AKP ABD'nin yanında ABD'den Kışkırtma

Irak halkının katledilmesine ortak olan AKP iktidarı İran halkının gö-nüllü katili olmayı da kabul etti.

ABD işbirlikçileri ülkemizi yönetemez.

"Kitle imha silahı... teröre destek" yalan; Amerika'nın imparatorluk çıkarları gerektirir.

Halklar, Amerikan imparatorluğuna teslim olmayacak.

İran'a yönelik Amerikan ablukası, öğrenci gösterileriyle birlikte daha da sıkılaştırıldı.

Amerika bir yandan gösterileri kışkırtıp, aleni olarak bir ülkenin halkına "ayaklanın, iktidarı yı-kın" çağrısı yaparken, AKP iktidarı ve Avrupa Birliği'nden Amerika'ya destek geldi.

Talepler Haklı, ABD'ye Alet Olunmamalı

Üniversitelerin özelleştirilmesine karşı çıkma gerekçesiyle başlayan öğrenci gösterileri, med-yanın "bir halk uyanıyor" manşetiyle abarttığı gi-bi olmasa da, değişik kentlere de yayıldı. Birkaç gün sürdükten sonra bastırılan gösterilerde dile getirilen reform talepleri kuşkusuz demokratik taleplerdir. Ancak, gerek zamanlama gerekse de Amerika'ya karşı net bir tavrın (en azından yan-sıdığı boyutuyla) dile getirilmemiş olması, talep-lerin haklılığını gölgeleyen, gösterilerin Amerikan kuşatmasına, imparatorluk çıkarlarına hizmet eden bir rotaya girmesini sağlayan bir durumdur.

Gösteriler boyunca rejim yanlısı Besiclerle (milis) çatışmalar yaşanırken, onlarca öğrenci de tutuklandı. Irak'ta işgali, Amerikan zulmünü protesto edenlerin üzerine ateş açarak katliam yapan Amerika, *"İranlıların demokratik hakları-nın kullanılmasının engellendiğinden"* dem vur-sa da, bu "demokrasi, özgürlük" maskaralıkları-na artık kimseyi inandırması mümkün değil.

Keza, *"İran nükleer silah yapmaya yakın"* safsataları da Irak'tan çok tanındıktır.

Tüm bu kabalığa, Afganistan'dan bu yana ay-nı yöntemler kullanılmasına rağmen, Amerika, operasyonunu adım adım yürütmekten de geri durmuyor. Halkların inanması gerekmiyor. Ya-lanlarını kanıtlamak gibi bir zorunluluk duymu-

yor. Ben söylüyorum herkes inanacak diye daya-tıyor. Amerikan imparatorluğunun yeni dünya düzeni bu "kuralla" işliyor. Bir ülkenin rejimini "ben beğenmiyorum" diye değiştirmeye hiçbir devletin hakkının olmadığı açıktır. Amerika aleni olarak kışkırtıyor, içişlerine karışıyor, provokas-yon yaratıyor. "Terör" bunlar değilse ne?!

O rejimde bir sorun varsa, bu en başta orada yaşayan halkların mücadelesi sorunudur. Ameri-kanca konuşmayan, Amerika gibi düşünmeyen herkesin dile getireceği bu olmalıdır. Tersini dü-şünen ya Amerikancıdır, ya da Amerika'nın işbir-likçisidir. Tıpkı AKP gibi.

AKP İktidarından Amerika'ya Destek

"Tezkere kazası"nın ardından yaşanan geli-şmeler biliniyor. Doğan Medya başta olmak üzere işbirlikçi medya, patronlar ve diğer Amerikancı-lar iktidarı "pişman olma" noktasına adım adım getirdiler.

Esasen AKP iktidarının pişman olacağı bir şey yoktu ortada. Genelkurmay ve AKP, Irak işgaline desteğini açık olarak ortaya koymuş, ama çeşit-li nedenlerle TBMM'de istenen şekilde destek çıkmamıştı. Buna rağmen **binlerce Iraklı hava sahamız kullanılarak katledildi.**

Ancak çeşitli yazılarımızda açıkladığımız gibi ABD tam itaat istiyor. Bu doğrultuda Türkiye üzerinde tam bir abluka ve tümüyle teslim alma politikası uygulandı. Ve politika sonuç verdi. Tay-yip Erdoğan'dan Abdullah Gül'e kadar yapılan çeşitli açıklamalarla nedamet getiren AKP iktida-rı, İran ve Suriye'ye yönelik Amerikan politika-sında hiçbir farklarının olmadığını dile getirdiler.

Abdullah Gül O "Tarihi Konuşma"yı Kimin Adına Yaptı; Şimdi Daha Net

Demagojilerin bittiği noktayı burası. İşbirlik-çiliğin ötesinde yaltaklanma boyutuna ulaştı açıklamalar. "Tezkere kazası"ndan nedamet ge-tirmenin son noktası A. Gül'ün ABD Dışişleri Ba-kanı Powell'e yazdığı mektupta dile getirildi:

"Türkiye'nin Ortadoğu vizyonu, Amerika'nın politikası ile tam olarak örtüşmektedir."

Ne demek bu? İran'da, Suriye'de, Filistin'de ne isterseniz yapmaya hazırız.

TÜSİAD'ın ABD'de yaptığı görüşmelerin ar-

dından getirdiği talimatlara cevap böylece verilmiş oluyordu. Ne diyordu TÜSiAD?

“Türkiye, ABD’nin Ortadoğu politikasıyla uyumlu bir politikaya yönelmeli. İran ve Suriye konusunda beklentilerine cevap vermeli. En azından ABD politikasına ters düşmemeli...” (TÜSiAD başkanı Tuncay Özilhan)

Amerika emrediyor, TÜSiAD, ABD saflarından destek veriyor, AKP yerine getiriyor, Genelkurmay (zaten dünden hazır) onaylıyor...

Dönelim biraz daha geriye, Gül’ün, İslam Konferası Örgütü’ndeki konuşmasına. Powell’in “memnuniyetle karşıladığı” ve “demokrasiden, insan haklarından, baskıcı Arap rejimlerinin değişmesi gerektiğinden” söz ettiği konuşmasını kimin adına yapıyormuş; şimdi daha net!

AKP, Amerika adına yönetiyor ülkemizi. TBMM’nin “tezkere kazası” kimilerinin kafasını karıştırmış olsa da, gerçekler yerli yerine oturuyor. Artık kafa karışıklığına yol açacak hiçbir şey yok ortada. 3 Kasım seçimlerinin ardından söylediğimiz “yeni bir Amerikancı hükümet kuruluyor” sözü geçerliliğini korumaya devam ediyor. Şimdi sıra “ayrıntılarda”. Onları da görüşmek üzere Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Uğur Ziyal geçtiğimiz hafta Amerika’ya gitti.

ABD’lilerle yapılan görüşmelerin sonucunu Hürriyet gazetesi şu manşetle duyurdu:

“Bu defa sizin yanınızdayız.” (18 Haziran)

Hürriyet’in haberinden, görüşmelerde verilen mesajlardan özetlediğimiz şu ifadeler AKP iktidarının, oligarşinin 50 yıllık işbirlikçilik yolundan milim sapmadan, pürüzleri de gidererek yürüyüşünü görmeye yetiyor:

“İran konusunda yanınızdayız. Irak’ta başa-

Limanlarımız ABD’den Sorulur

Amerika, “nükleer silahların teröristlerce konteynerlerle taşınmasını önleme” bahanesiyle, aralarında Türkiye’nin de bulunduğu ülkelere ait 20 limanını denetleyecek, sürekli ekip bulunduracak. ABD bu amaçla ülkelerle görüşmelere başladı.

Denizlerimizin denetlenmesi onayını veren oligarşi, ABD’ye bu izni de verecektir. Arkasından Osmanlı özentisi “sultan” eşini yanına aldığı bir gezide Tayyip Erdoğan, “reel politika” ya da “Türkiye’nin çıkarları” diye halka yalan anlatacak.

Ya da bu konuda ne anlaşma yapıldığına dair halka hiçbir açıklama yapılmayacak. Ne zamanki yankiler limanlarımızda “terörist” diye katliamlar yaptı, suç işledi, ancak halk o zaman öğrenecek ki, ülkemiz kendi limanlarını dahi denetlemekten aciz, işbirlikçi bir iktidar tarafından yönetilmektedir.

rılı olmanızı istiyoruz... Irak’taki başarınız başarmımızdır. Yardıma da hazırız.”

“Türkiye, guvernörü olduğu Uluslararası Atom Enerjisi kurumu’nda İran ile ilgili olarak ABD’nin pozisyonunu destekleyecek.”

“Amerika: ‘biz kapıyı açtık Türkiye de içeri girdi... Türk tarafı somut önerilerle geliyor, biz de olumlu karşılık veriyoruz. Ortadoğu’dan Kafkaslar’a kadar ortak hedeflerimiz var.” dedi.

“Türkiye savaşın dışında kaldı” diyen barışçılar, islamcılar ne diyorlar bu tabloya? Hala AKP’nin, Amerikan saflarında yer alarak, bölge halklarına karşı düşmanlığın, katliamcılığın parçası haline geldiğini görmeyecek misiniz?

Kimi pürüzler çıkabilir, pazarlıklar yapılabilir, ama oligarşinin iktidarı AKP tam işbirlikçilikte kararını vermiştir.

AB-ABD Çatışması İran’da

İran’a “kitle imha silahı yapacak” diye baskının arttığı bir dönemde, AB Konseyi, “kitle imha silahlarının yayılmasına karşı mücadele” bahanesiyle, “siyaset ve diplomasinin etkili olmadığı yerde askeri müdahalelerin yapılabileceği” kararını aldı. İran gündeminin tartışıldığı toplantıda Tahran’a yönelik baskının da arttırılması kararlaştırıldı.

Bu karar, Irak pazarından istediği kadar pay alamayan emperyalist Avrupa’nın İran’da farklı bir tavır alacağını belirtisi olsa da, çatışmalar sürecektir. Ancak bu çatışmaların da pazardan daha fazla pay alabilmek için yapıldığı unutulmamalıdır. Aksi durumda “Barışı savunan Avrupa” yanlışlığı Irak’ta olduğu gibi yineleneyecektir.

Fransa’nın **Halkın Mücahitleri** örgütüne yönelik operasyonları işte bu çatışmanın bir sonucu. ABD’nin İran’a karşı kullanmayı planladığı Halkın Mücahitleri’nin Fransa’daki büroları basıldı, liderleri **Meryem Recawi**’nin de bulunduğu yüzlerce insan gözaltına alındı. Operasyonu protesto eylemlerinde kendisini yakan bir İranlı kadın yaşamını kaybetti. **Katili Fransız emperyalizmi ve Amerikan imparatorluğudur.**

Halkın Mücahitleri, İran rejimine olduğu kadar emperyalizme karşı da tavır almadan, emperyalistler arası çatışmada kullanılan, “arada ezilen” olmaktan kurtulamaz. Kendisine “islamcı sosyalist” diyen bir güç emperyalizmden özgürlük beklemes, onların kullanılan gücü olmaz.

İran’a ablukanın hiçbir meşru, haklı gerekçesi yoktur. Artık herkesin gördüğü Amerikan imparatorluğunun denetiminde olmayan dünyanın öteki bölgelerini ele geçirme operasyonunun bir parçasıdır. Bu operasyon da herkesin gözleri önünde yapılan manevralarla hazırlanıyor.

IRAK

**“Amerikalılara
cehennemin
kapılarını açacağız...”**

(Milyonlarca Iraklı'nın
düşüncelerini anlatan bir
Iraklı)

**Direnış
yükseliyor**

**İşgalci
zulumü
büyüyor**

**Direnen
halk
kazanacak!**

1 Mayıs 2003 tarihi, Amerikan Başkanı Bush'un, Irak'ta zaferin kazanıldığını ilan ettiği gündü.

Amerikancılar ve Amerikan müdahalesiyle demokrasi, özgürlük geleceğini zannedenler, Bush'un “zaferi” üzerine tepindiler. Kimisi, hava sahasının açılarak Irak halkının katledilmesine ortak olunması yetmiyormuş gibi, “daha fazla işbirliği yapmalıydık... Azor Zirvesi'ndeki o fotoğrafta (işgalcilerin devlet başkanlarının toplantısı) Tayyip de olmalıydı... Şimdi Amerika'ya kendimizi nasıl affettireceğiz...” dedi. Bir başkası, “bakın, çözmezseniz müdahale eder çözerler” diye, Amerikan bombalarıyla oligarşiyi tehdit etti.

“Erken bir zafer ilanı” dedik. Irak halkının işgali kabul etmeyeceğini, çeşitli biçimlerde direnişini geliştireceğini yazdık.

İşte o günler yaşanıyor. İlk günden itibaren daha çok kitlesel eylemlerle ortaya çıkan işgale karşı direniş, silahlı saldırılarla yükseliyor. Bush'un zafer ilan ettiği günden bu yana, medyaya yansıdığı kadarıyla ülkelerine tabutlarla dönen Conilerin sayısı 50'yi geçti.

Direnış Amerikan Planlarını Bozdu

Öte yandan işgalin kabul edilmemesi Amerikan planlarını da şimdiden alt üst etmeye başladı. “Geçici hükümet” adını verdikleri işbirlikçi bir hükümet kuracaklar, “Irak'a özgürlük getirdik, demokrasiyi inşaa ediyoruz, Irak'ı yeniden yapılandırıyoruz” yalanlarıyla işgallerini kurumsallaştıracak ve ülkenin bütün kaynaklarına adım adım el koyacaklardı. Plan aynı zamanda bütün Ortadoğu için bir “model” yaratmayı da amaçlıyordu. Bu modelin Türkçesi şuydu; “Amerikan işbirlikçisi iktidarların yaşama şansı var, ötekilerin yok”!

Direnış olmasa bu plan işleyecekti. Direndi Irak halkı, direniş yükseltiyor. Plan bozuldu. Bırakın silahlı direniş içindeki güçleri, ötekiler de işgale çeşitli biçimlerde karşı çıkmaya başladılar. Gösteriler arttıkça Amerika'nın gerçek yüzü de ortaya çıkmaya başladı. Müdahaleler, ateş açmalar ve en nihayet; “hükümet kurmayı erteledik” açıklaması. Irak, açık bir sömürge yönetiminde şu anda. 1900'lü yılların başındaki emperyalist işgallerdeki kadar kaba ve ilkel yöntemlerle sürüyor işgal yönetimi.

Direnışin yükselmesi ilk “doğal sonucunu” da ortaya çıkardı; işgalcinin zulmü çok daha fazla arttı. Demokrasi, özgürlük, Irak'ı kurtarma masalları unutuldu. Tıpkı, “Irak'ı özgürleşmeye” geldiklerini “unutup”(!) Amerikan bayrağı dalgalandırdıkları gibi.

İşgalci tumturaklı isimler verdiği, 'Yarımada Darbesi', 'Çöl Akrebi' operasyonları ile katliamcı yüzünü herkese gösteriyor. Ağır bombardımanın yaşandığı günlerdeki, hatta o günlerden de daha büyük katliamlara girişti Amerika. Yüzlerce Iraklı katledildi, binlercesi tutuklandı, evler, köyler, kasabalar, mahalleler basıldı. Öte yandan “özgürlüğün nimetlerini kullanan” Iraklıların gösterilerine ateş açılmaya, halk bütün dünyanın gözleri önünde katledilmeye başlandı. Demek ki, o özgürlük ancak “Saddam'a Hayır” denirse varmış!

Tüm bu gelişmeler bize bir tek şeyi söylüyor; Amerika, Irak işgalinde batağa doğru hızla gidiyor. Direniş bugünkü kararlılığını korudukça o batağa boğazına kadar batması kaçınılmaz olacaktır. İşgalcilerin artık Irak topraklarında huzur bulması mümkün değildir. Kaç yıl geçerse geçsin, kazanan; kurtuluş savaşı veren Irak halkı olacak.

Direnış Ateşi Harlanıyor, İşgalci Zulumü Artırıyor

İşgalin son günlerine doğru yaşanan ihanet sonrası Bağdat'ta hiçbir direniş yaşanmamış olması, Amerikancı cepheyi sevindirmişti. Şimdi gözlerinin içi gülen halkların cephesi. Çünkü, gün geçmiyor ki, Irak'ın kentlerinden, kasabalarından Amerikalılara yönelik bir saldırı haberi gelmesin. Basına yansıyan bu saldırılar bile, Irak'ta işgale karşı gelişen direnişin kararlılığını ortaya koymaya

yetiyor. Öte yandan işgalcilerin buna karşı cevabı ise daha fazla baskı, katliam ve işkence oluyor.

Bütün direnişlerde, kurtuluş savaşlarında böyledir; halk direndikçe “özgürlük, demokrasi” yalanları parçalanır ve işgalcinin gerçek yüzü ortaya çıkar. Yalan perdesi dağılır, gerçek bütün çıplaklığıyla ortaya çıkar. Bu baskı ve katliamlar sanıldığı gibi her zaman halkın sinmesine yol açmaz. Tersine öfkenin büyümesine, direnişin gelişmesine hizmet eder. Bugün Irak'ta yaşanan durum bu yönde gelişmektedir.

Sadece 12-18 Haziran günleri arasında;

Bağdat'ın güneybatısında bir F-16 uçağı ve bir Apache helikopteri düşürüldü.

Musul'da; işgalci karakoluna düzenlenen bombalı saldırıda dört Amerikan askeri yaralandı. Maaşlarını alamayan eski Iraklı askerin gösterisine ABD helikopterleriyle müdahale edildi.

Bağdat'ın kuzeydoğusundaki Balat kasabasında da Amerikan birliklerine ait tanklara RPG füzeleriyle saldırı düzenlendi.

Basra'da 15 Haziran günü 10 bin Iraklı, işgalci İngilizlere karşı protesto gösterisi yaptı. Halk, İngilizlerin Basra'nın idaresini Iraklılar'a bırakmaları gerektiğini haykırırken İngiliz karargahı taşlandı. Şiilerin gösterisinde “*Bremer'in kararlarına hayır*” ve “*Taleplerimize olumlu cevap verin, yoksa pişman olursunuz*” pankartları taşındı.

Bağdat'ta düzenlenen saldırıda bir Amerikan askeri öldürülürken, Bağdat'ın 90 kilometre kuzeyinde bir Amerikan askeri konvoyuna bomba atan tüfekle ateş açıldı ve bir askeri araç yandı, bir conî ağır yaralandı. Bağdat'ın batısındaki Ramadi'de ise Amerikan karargâhına, top ateşi açıldı. Karargâhta yangın çıkarken çok sayıda cankurtaranın girdiği karargahta ne kadar kayıp verdikleri Amerikalılar tarafından açıklanmadı.

ABD işbirlikçisi, eski Irak Dışişleri Bakanı Adnan Paçacı, halka karşı uygulanan Amerikan zulmünün “*ABD ve Britanya karşıtlığını artırdığı uyarısını*” yaptı. ABD Genelkurmay Başkanı Richard Myers ise, “*Baas Partisi'nin geri döneceği umuduyla kendilerine karşı beş grubun saldırılarda bulunduğunu*” itiraf etti. 5 milyon silahın dolaşımında olduğu Irak'ta, ABD tarafından verilen “silahsızlanın” süresinin bitiminde, sadece 123 tabanca, 562 tüfek, 162 tanksavar, 11 füze, 381 el bombası teslim edildi. Halkın silahlarını teslim etmemesi, işgale karşı direniş tavrının açık göstergesi olurken, bu sonuç işgalcileri hayal kırıklığına uğrattı.

17 Haziran günü Bağdat, Tikrit ve Kerkük bölgelerinde evlere baskınlar yaptı, yüzlercesini gözetim altına aldı. Bağdat'ta düzenlenen saldırıda bir

Saddam'dan Açıklama: İşgal Bitinceye Kadar Direniş

Birçok Arap TV ve gazetesi tarafından yayınlanan haberlerde Irak lideri Saddam Hüseyin yayınladığı mektuplarla işgalcilere karşı direniş çağrısı yaptı. Arap yayınlarından çevirdiğimiz haberler özetle şöyle diyordu:

“AlKuds AlArabi”nin 14 Haziran günü yayınladığı Irak lideri Saddam Hüseyin'e ait olduğunu söylediği mektup, Irak halkından, Araplardan ve Müslümanlar'dan işgal bitinceye kadar direniş sürdürmelerini istiyor.

12 Haziran 2003 tarihli mektupta Saddam Hüseyin, yabancı ülke vatandaşları ve işgalcilerle gelen herkesin 17 Haziran'dan önce Irak'ı terk etmelerinin gerektiğini, aksi takdirde olabilecek sonuçlarından kendilerinin sorumlu olacağını belirtti. AlKuds AlArabi Genel Yayın Yönetmeni Abdulbari Atwan, “*sanırım bu durum 17 Temmuz ile ilgili olabilir*” şeklinde kendi yorumunu ekleyerek, “*17 Temmuz, Baas Partisi'ni 1968'de iktidara taşıyan devrimin yıldönümüdür*” dedi.

Saddam Hüseyin mektubunda, Irak halkını “işgalcileri kovmak” için direnişe çağırdı ve Iraklılardan, Irak'ın bütün okullarını ve camilerini birer direniş mevzisi haline getirmelerini ve işgalcilerin günlerini cehenneme çevirmelerini istedi. Ve “*kurtuluş kavgası vermekteyiz*” dedi.

Saddam, AlVatan AlArabi dergisinin yayınladığı başka bir mektupta ise, 17 Temmuz'dan itibaren 40 bin savaşçıyı savaşa süreceğini söyleyerek işgalci Amerikan ve İngiliz güçlerine karşı gerilla savaşı vermekle tehdit etti. 14 Haziran'da yayınlanan mektupta, “*bütün dünya ülkelerine diyoruz ki, vatandaşlarınızı Irak'tan çekin, çünkü biz kurtuluş kavgası veriyoruz. Eğer çekmezseniz canlarından siz sorumlu olacaksınız. Irak'a hiçbir uçak, otobüs ve gemi göndermeyin. Çünkü bunlar bizim hedefimiz olacak ve düşmanın, işgali pekiştirmek için bunları kullanmasına izin vermeyeceğiz*” dedi.

ABD askeri öldürülürken, bir başka bombalı saldırıda 7 conî yaralandı.

18 Haziran günü; Irak ordusunun eski askerleri maaşlarının verilmemesini protesto etti. Başkanlık sarayı önünde toplanan yaklaşık 5 bin eski asker-subay'ın temsilcileri ile görüşmeyen Amerikalı Vali Bremer saldırı emri verdi. 5 bin kişinin üzerine conilerin açtığı ateş sonucu 2 eski subay katledildi.

Esas büyük katliamlar ise 'Yarımada Darbesi',

Sayı 65

27

22 Haziran 2003

Conilerin “Güvenlik Sorunu”!

İşgalcinin ruh halini, zulmü ve korkuyu özetleyen bir örnek, 18 Haziran günü TV’lerde yayınlandı.

Direnışçilerin Bağdat’ta yola döşediğı patlayıcılar-
dan birinin patlamasının ardından yankiler ve halk
bölgeye toplanır. Patlamamış bir bomba olduğı
tahmin edilen bir poşet de vardır yolun ortasında.
Coniler korkuyla sağa sola koşuştururken, bir Iraklı
poşeti açıp içindeki bombayı çıkarır ve yankilere
göstererek, “bakın bomba, alın, korkmayın...” der.
Yankiler, korkudan yaklaşamadıkları paketi açan
Iraklı dahil onlarca kişiyi gözaltına alır. Neden gözal-
tına alıyorsunuz diye çevrede toplananlara da “soru
sordukları, itiraz ettikleri için” kelepçe takılır.

Bağdat sokaklarının “özgürlüğün” ateşiyile yanma-
dığı kesin. Bu korku büyüyecek, “Vietnam Sendro-
mu”nun yanına “Irak Sendromu” da eklenecek.

‘Çöl Akrebi’ operasyonlarında yaşandı: Binlerce
Iraklı’nın gözaltına alındığı, esirlerin “etiketlendi-
ğinin” bizzat işgalci subaylarca açıklandığı ope-
rasyonlar sırasında, 300’e yakın Iraklı katledildi.

İşgalin ilk günlerinde gösteri yapan Iraklılar
için “özgürlüğün tadını çıkarıyorlar” diyordu Sa-
vunma Bakanı Cheney. Amerika’nın demokrasi-
si, özgürlüğü işte bu!

Bu arada; Amerikan işgaline karşı “şiddet ya
da isyana yol açabilecek” her türlü toplantı, bil-
diri ve yayın yasaklandı. Alın size özgürlük! Ben
işgal edeceğim kimse karşı çıkmayacak; YAŞA-
SIN AMERİKAN ÖZGÜRLÜĞÜ!

Hala “Savaş Bitti” Diyen Var Mı?

İşgalci sırtlan kanlı dişlerini artık herkesin gö-
rebileceğı şekilde gösterdi. Görmeyen, göster-
mek istemeyenler Amerikanca konuşan, düşü-
nenlerdir. Ama onlar da bugünlerde suskun.
Irak’ta her şey bitmişti onlara göre. “Amerika za-
fer kazandı, hani Irak direnecekti” diye çığlıklar
atanlar, neredesiniz, niye konuşmuyorsunuz,
yazmıyorsunuz?

Hala “savaş bitti” diyen var mı?!

Afganistan’da olduğu gibi, Irak’ta da ne katli-
amlar, ne işgal hiçbir şeyi bitiremedi, tersine
halkların direniş her gün yükseliyor, ABD, çö-
zümsüzlüğünü katliamlarla gizlemeyemez. Hiçbir
şeyi çözemez. Her katliam öfkenin büyümesi, di-
renişin gelişmesi demektir.

Amerika’nın ve Amerikancı medyanın dire-
nişçilerden “SADDAM YANLILARI...” diye söz et-
mesi de istedikleri sonucu yaratamaz. Vatanse-
verliğin üzerini örtmenin, işgale karşı direniş
Saddam’ın iktidar kavgasına indirgemenin yolu
bu. Elbette Saddam iktidar savaşı da verebilir,

bunda anormal bir durum yok, ama aslolan işgal
altındaki bir ülke ve bu ülkede direnmenin bütün
halkın hakkı, görevi olduğudur. Amerika, işgale
karşı çıkan köylerde büyük katliamlar yapıp “te-
rör kampı” açıklaması yapıyor. İşgale karşı dire-
nişin adına da terör diyor emperyalizm. “Terör”
demagojisinin nasıl kullanıldığı bir kez daha gö-
rülüyor. Amerikan çıkarlarına, işgaline, zulmüne
karşı direnen herkes teröristtir.

“Amerikalılara Cehennemin Kapılarını Açacağız”

İşgalcilerin zulmü karşısında Rawah’tan Ebu
Saadun isimli bir Iraklı söylüyor bunları:

*“12 delikanlı elleri bağlanmış, kafalarına birer
kurşun sıkılmış olarak bulundu. Amerikalılar
onları tutukladı ve hemen idam etti. Şimdi sade-
ce ülkemizin işgalinin değil, katledilen çocukları-
mızın da öcünü alacağız. Amerikalılara cehenne-
min kapılarını açacağız.”*

Milyonlarca Iraklı’nın düşünceleri bunlar.

Kitlesel katliamların yaşandığı Rawah, Fellu-
ce, Duluyah, Balat, Tikrit, Basra’da halk katledi-
lenlerin çoğunun savaşı olmadiğı, işgali kabul
etmeyen halk olduğunu anlatıyor:

*“Kasabamızda Saddam yanlısı kimse olmadı.
İşgalin ilk günlerinde, birkaç Iraklı asker ve gö-
nüllü savaşı burada kısa süre kaldı. Onlar Baas
Partisi yöneticisi değildi. Saddam’a karşıydılar,
ama Amerikalılara daha çok karşıydılar.”*

Rawah Hastanesi doktorlarından Macid El Ra-
wi: “Bana getirilen çocukların hepsini tanıyo-
rum. Onlar Baasçı değil Müslüman gençlerdi.
ABD’lilerin söyledikleri doğru olsa bile, böyle
katliam yapma hakları yok. Irak halkına getire-
ceklerini söyledikleri demokrasi ve özgürlük ne-
rede? İşgalcilere karşı direnmekte kararsız olan
gençler, artık ‘Onlar bizim ayağıımıza geldi’ diye-
rek, savaşımaya karar veriyorlar.”

Felluce’de 60 yaşındaki Yasim Ali Muham-
med: “İki oğlum kelepçelendi, kötü muamale
gördük. Saddam bile böyle yapmamıştı. Bir so-
rundan kurtulup daha büyüğüne çatıyoruz.”

Rava köyü halkı: “Elleri kelepçeli ve alınların-
dan, göğüslerinden ya da enselerinden vurul-
muş 7 ceset gördük. Yan yana dizilmiş 50 ceset
bulduk. Cesetlerin çoğu paramparça.”

İşbirlikçi Abdullah Gül, Amerika’ya yaranma
açıklamalarında bir gerçeğı de ifade ediyordu:
“Eğer Irak halkı ‘eskiden daha iyiydi’ demeye
başlamışsa o zaman durum kötü demektir. Ma-
alesef bugün böyle bir duruma doğru gidiyor.”

Çok üzölmüş işbirlikçi. Ama haklı, bugün iş-
galcinin içinde bulunduğu en özet ifadesi bu.

Tecavüzcü İşgalci ve Birleşmiş Milletler Hukuku

**“BM, Amerika’nın suç işleme özgürlüğünü
UCM’den bir yıl daha muaf tutarak uzattı.”**

Yüzlerce Iraklı’nın katledildiği son bir hafta içindeki Amerikan operasyonları, Irak’ta yaşananların bir boyutu. Tarih boyunca bütün işgalde ne yaşanmışsa, bugün Irak’ta da onlar yaşanıyor. Kurtuluş savaşını hatırlayın; katliam, işkence ve tecavüz... Başka kurtuluş savaşlarına, işgallerine bakın, aynı şeyleri görürsünüz. Oligarşinin stratejik müttefiki Amerikalıların da Irak’taki tecavüzleri gün yüzüne çıkmaya başladı.

14 ve 15 yaşlarındaki iki genç kız Amerikan askerlerinin toplu tecavüzüne uğradı.

Es Saah Gazetesi’nin haberine göre; iki kız Suveyre kasabasında askerlerle sohbet ediyorlardı. Askerler; “birlikte fotoğraf çekirme” bahanesi ile kızları kamplarına götürmeyi teklif ettiler. Kampa gittiklerinde ise, kızlara topluca tecavüz ettiler. Kızlardan birinin **18 askerin tecavüzüne uğradıktan sonra öldüğünü**, diğerinin de bu durumu kabullenemeyen ailesi tarafından **öldürüldüğünü** yazan gazete, muhabirlerinin kızların cesetlerini de gördüğünü belirtti.

ABD Merkez Komutanlığı’ndan “iddiayı araştırdık. Böyle bir olay yaşandığına dair hiçbir şey bulamadık” açıklaması yapıldı. (Oligarşi de aynı yöntemi kullanır!) Bununla da yetinmeyen işgalciler gazetenin “özgürlük ortamını kötüye kullandığını” söyledi!

Bu açıklamanın ardından haberi veren Es-Saah Gazetesi Yazışleri Müdürü gözaltına alınarak tehdit edildi ve “tahrik yasası” çerçevesinde cezalandırılacağı açıklandı. Ne diyordu bu yasa; “**şiddet ya da isyana yol açabilecek her türlü toplantı, bildiri ve yayın yasak**”!

Şiddet, isyan şu bu demagogileri bir yana, söylenen suçmuş demek ki; biz her türlü suçu işleyeceğiz, hiçbir gazete, hiçbir kimse bunu yazmayacak, söylemeyecek, ortaya çıkarmayacak. Yoksa cezasını bulur!

İşgalin kendisi suç, katliam suç, işkenceler suç ve tecavüz suç... Pe ki tüm bu “savaş suçlarını” yargılayacak bir hukuk var mı? Resmi olarak var; **Uluslararası Ceza Mahkemesi (UCM)**. Birleşmiş Milletler bünyesinde kuruldu. Kuruluşuna ABD itiraz etti ve “ben muaf olmalıyım” dedi. Suç işleme özgürlüğü istedi. Avrupa’nın “hukuk” şovlarının ardından istediği muafiyet “bir yıl için” verildi.

“Süre her seferinde uzatılacak” demiştik. Öyle oldu! Geçtiğimiz hafta BM Güvenlik Konseyi bu süreyi bir yıl daha uzattı. Bu kez, öncekinde itiraz eden Suriye de çekimser kalarak destek vermiş oldu. Çünkü bu süre içinde Suriye tehdit edilmiş, “*senin de sonun Saddam gibi olur*” denilmişti. Fransa ve Almanya da benzeri tavır göstererek dolaylı desteklerini sundular. Resmi olarak ve görünüşte bir muhalefetle bile karşılaşmadan ABD Iraklı kadınlara, kızlara ve işgal ettiği başka yerlerdeki halklara tecavüz dahil, her türlü zulmü, aşağılamayı uygulama hakkını korumuş oldu. Hala “uluslararası hukuk” diyen var mı!? Halklar kendi hukukunu yaratmadan yeryüzünde geçerli hiçbir hukuk yoktur.

“ABD, Filistin’in işgalini ısıtıyor” Afganistan’da, Irak’ta Neyi Çözdün Ki?

“Yol haritası” direnişe çarptı. Filistin direnişinin kırılmasını içeren Amerikan planı resmi olarak devrede olsa da fiilen işlemez durumda.

“*Hamas’a karşı sertlikle mücadele edilmeli.*” diyerek İsrail katliamına açık destek veren ABD, şimdi de Filistin’i bizzat işgal etmeyi ısıtmaya başladı.

Bir yandan Arafat’ı sürgün etme planları gündemdeyken, öte yandan “BM Gücü” olmazsa “**ABD askerlerinin Filistin’e müdahalesi**” bizzat ABD Senatosu Dışilişkiler Başkanı R. G. Lugar tarafından dile getirildi.

Hani “yol haritası” idi? Sen intifada güçlerine; “*ben seni yok edeceğim, sen sus, kabul et*” diye dayatıyorsun, Filistin halkının iradesini tümünden yok etmek istiyorsun, direnişe karşılık bulunca da başlıyorsun; “*terör... işgal edeceğim*” demeye.

Hiçbir güç bu dayatmayı kabul edemez. Filistinli direniş örgütleri de kabul etmiyor. Amerika işgali de **çözüm değildir**. Tersine Filistinli güçleri, Ortadoğu halklarını çok daha fazla birleştirecek bir misyon görecektir.

Afganistan, Irak işgalleri neyi başardı? Hiç. Irak’taki durum biliniyor. Afganistan’dan basına yansımaya da, BM toplantısında bir rapor sunan “yardım kuruluşları”nın söyledikleri yetiyor; “*Kabil dışında güvenlik yok. Halk ‘eski günlerimizi tercih ederiz’ demeye başladı.*”

İşgalle, katliamla hiçbir şeyi çözemezsiniz. Halklar direnme haklarını kullandığı sürece, direnişin iradesine boyun eğmekten başka yolunuz yok!

bin 1000 GÜN

“... Bu bizim açımızdan kolay bir zafer olmayacak. Yeni bedeller ödeyecek, yeni gelenekler yaratacağız. Hiçbir zafer bedel ödmeden kazanılmıyor...”
İrfan ORTAKÇI

Ya Zafer Ya Ölüm!

bölüm:2

Sayı 65

30

22 Haziran 2003

Alınlarına kızıl bantları bağlamışlardı bir kez. O herhangi bir bant değildi. Onun kırmızılığı, herhangi bir renk değildi. Öleceğiz ama zulme boyun eğmeyeceğiz demekti o bantlar. “Nehirler nasıl yürürse denize, öyle coşkuyla öyle kararlı... Karanlıklar nasıl yürürse aydınlığa, öyle sessiz, öyle sabırlı...” öyle yürüyorlardı ölüme.

Yüze yakın tutsak, 19 Kasım’da başlamışlardı o yolculuğa. 20 Kasım tarihli Vatan’da şu satırlar okunuyordu:

“Artık “ölüm”süz yazmayacak kalemlerimiz. Artık yanı başımızda hücre hücre, saniye saniye ölüme gidişin ayak seslerini duyacağız her an.

Bir tutsak yakını, Ölüm Orucuna gideceklerini söyleyen oğluna şöyle diyor: ‘Biz gerekenleri yapamadığımız için siz ölüme

yatmak zorunda kalıyorsunuz’...”

Ölümü yazdı o günden bu yana kalemler. Ölümü yazacak dürüstlüğü sahip olmayan kalemler sustu. Ölümü yazacak siyasi cürete sahip olmayan kalemler “başka gündem”ler yazdı. Cepte keklik masalları, fark koyma taktikleri, ayrı mahalle hikayeleri yazılıyordu ölümün gölgesinde. Ölümün yazılmıyordu. Fakat tarihin yazıcısı değildi onlar. Tarihin kalemi direnenlerin elindeydi ve tarih yazacaktı destanlaşan ölümün.

33. gün... Destanın sessiz, mütevazî kahramanları sessizce katılıyorlar kervana

19 Kasım’dı okun yaydan ilk fırladığı tarih. 13 hapisanede 99 tutsak, 99 ok. 21 Kasım’da onlardan yalnız iki gün sonra, sessiz

sedasız bir ok daha fırladı yayından. Zehra Kulaksız, üç tutsak yakınıyla birlikte süresiz açlık grevine başladı. Ama o ok, bir daha durmayacaktı, süresiz ölüm orucuna, ölüm orucunu gençliğin kahramanlığına dönüştürecek. 22 Kasım’da Bursa’da gerildi yay, aralarında Hülya Şimşek’in de olduğu TAYAD’lılar fırladı bu kez yaydan.

Hapishaneler durulmuş, Ege’den, İstanbul’dan, Bursa’dan birer beşer geriliyordu yay; yayın her serbest bırakılışında bir kahraman gözlerindeki ışıltıyla dalıyordu zulmün karanlığına.

41. gün... Oklar yağıyor zulmün üstüne...

29 Kasım; ikinci ekipler de adım attılar o yola... Ölüm orucundaki tutsakların sayısı 203 oldu... Türkiye ve dünya tarihinde eşi görülmedik bir rakamdı bu. Hiçbir ülkede, hiç bir zaman, hiçbir direnişte aynı anda bu kadar çok ölüm orucu direnişçisi olmamıştı.

Bu rakamlar ne “blöf”tü, ne gösteriş; kavganın ne kadar çetin geçeceğinin tutsaklar tarafından daha en başından bilindiğini gösteriyordu yalnızca. Onun için böyle kabileler halinde çıkmışlardı ya zafer ya ölüm tabelalarıyla dolu bu yola.

Yüz ok daha fırlıyor yayından. Uyuyanları uyandıran, durgun suları dalgalandıran, ufku karara yönünü gösteren, beyinlerde depremler yaratan bir fırlayış onlarınki.

Silkindi kalabalıklar. Ölme kararlılığı uyardı beyinleri. 25 Kasım'da Ankara'da binlerce kişi toplandı. 7 bin kişi, en önde "F Tipleri Kapatılsın, Tutsaklara Özgürlük! TAYAD'lı Aileler" yazılı pankartla yürüdüler Ankara'nın caddelerini.

F tiplerine karşı olduğunu açıklamayan hemen hiçbir kesim kalmadı. Yürekler henüz hazır mıydı bilinmez ama gözler açılmıştı en azından. İşçiler, memurlar, aydınlar, serbest meslek sahipleri, hukukçular, karşı olduklarını açıklıyorlardı F tiplerine. "Toplumsal mutabakat olmadan F tiplerini açmayacağız" açıklaması yapan iktidara cevap veriyordu halk: İşte mutabakatımız, F tipleri kapatılsın!

Oysa Genelkurmay'ın, Adalet Bakanlığı'nın en mahrem odalarında başka planların son hazırlıkları tamamlanıyordu.

53. Gün; saldırının işaret fişeği atıldı!

Yaşlı, sarsak bir ihtiyar, titreyen elleriyle Türkiye tarihinin en büyük hapisaneler katliamının imzasını atmıştı bile. İşareti verdi; "Kamuoyu ilgisi devam ederse, bu direniş bitmez" dedi. Kontrgerillanın kitabında bunun anlamı "kamuoyu ilgisini kesin" demekti; kesin de nasıl keserseniz kesin!

Talimatı alan işkenceciler, günlerdir her yerde en meşru haklarını, en demokratik biçimde kullanmakta olan tutuklu yakınlarına saldırdılar. Kızılay, Ankara'nın, başkentin göbeği, başkenti olduğu düzenin vahşetine tanıklık ediyordu yine. Tanık olduğu bununla sınırlı kalsaydı keşke. Utanç verici başka sahnelere de tanık oldu o gün Anka-

ra. Bir gün önce "sokak eylemlerinin derhal sona erdirilmesi, parti binalarındaki açlık grevlerinin kapı dışarı" edilmesi talimatı vermişti ÖDP. O gün, saldırı altındaki tutsak yakınlarına SİP, çeşitli demokratik kurumlar, kapılarını açmadı. Türkiye tarihinde bir ilk daha gerçekleşti o gün; İki bin kişi kendine sosyalist, ilerici, demokrat diyen bu kurumları yuhladı. Kızılay kandan kızışmıştı, şimdi utançtan kızanıyor olmalıydı.

İşaret verilmişti artık. Ertesi gün ölüm orucuyla ilgili haberlere sansür uygulanmaya başlandı. 15 Aralık'ta tutsaklarla hükümet arasındaki görüşmeler kesildi.

Katliam hazırlıklarını tamamlamak için görüşmeleri kullandığı anlaşılan hükümet görüşmelerini kestikten sonra tehditler yağdırmaya başladı: "Direnişi bitirmezseniz müdahale ederiz"!

Edebilirlerdi. Katliam birlikleri son hazırlıklarını tamamlıyorlardı. Katledebilirlerdi. Tehdit sansür karşısında sınıyanıyordu kahramanların iradesi. Yüzlerce tutsağın "ölüm" kararlılığıydı sınanan. İlk cevaplarını 3. Ölüm Orucu ekipleriyle verdiler. 14 Aralık'ta bir grup direnişçi daha kızıl bantlarını bağladılar alınlarına. Ama bir cevapları daha vardı tutsakların: "Eğer ölüm orucundakilere zorla müdahale edilir, saldırılırsa kendimizi yakarız"! Yakacaklar mıydı gerçekten?.. "İlk"lerle yazılıyordu destanın ilk satırları. İlk kez bu kadar kişi ölüm orucunda, ilk kez dışarıda da ölüm orucuna yatılıyor, ilk kez... böyle bir açıklama yapılıyordu. İktidar, devrimci demokrat kamuoyu bunu ajitatif bir blöf sanıyordu belki, belki o açıklamaya imza atanların içinde bile öyle düşünenler vardı... "İlk"ler, çoğu kez bekenilmedikti, şaşkınlıktı, anlaşılmazlıktı... Anlayacaktı herkes. Bu marşın satırlarındaki gibi ölüm-dirim kavgasıydı. Ve marş söyler gibi

"O sözler ki,
bir kez çıkmıştır
ağzımızdan..."

Ben
Emperyalizme

karşı bağımsızlık
Faşizme karşı demokrasi
Mücadelesinde
Tutsak düştüm
Ve bugün

...
Halkımızı ve tutsakları
Teslim almak isteyen
Halk düşmanlarına karşı
Son nefesime kadar
Bir Özgür Tutsak olarak
Savaşacağım
Direneceğime
Halkın onurunu temsil eden
Alın bandım
Rengini şehitlerimizin
kanından alan
Bayrağım üzerine
Ant içerim
Andım özgürlük
ve onurumdur."

**Ölüm Orucu direnişçilerinin
bant takma törenlerinde
içtikleri and'dır.**

Sayı 65

31

gürül gürül ölümün üstüne yürünmeden bu kavga yürütülemezdi.

22 Haziran 2003

61. gün; kuşluk vakti: Bombalar, kurşunlar altında yazıldı en karanlık sayfalar

Alacakaranlıktı zaman. Karaydı yüzleri, kar maskeleriyle örtülmüştü niyetleri. Hapishanelerden üç yüz, beş yüz metre uzaklarda indiler cemselerinden ve ciplerinden. Sinsi ve hain adımlarıyla kuşattılar dört duvar arasındaki direnişçileri.

Ankara uyumuyordu. Başbakan Ecevit, yardımcısı Bahçeli ve Yılmaz, Adalet Bakanı Sami Türk, İçişleri Bakanı Sadettin Tantan ve onların yüksek bürokratları kan dökmenin emrini vermiş, "zaiyatı" da hesaplamış, ölüm mangalarına tebliğ etmişlerdi., Jandarma Genel Komutanlığı'nın karargahındakiler, polis merkezleri uyumuyorlardı.

Düşman uyumuyordu. Bunu bildikleri için yıllardır hapishanelerde tutsakların da nöbetçileri vardı. İlk, nöbetçiler farkettiler hareketliliği.

Düşman kapıdaydı. Kapıdaki düşmanın katletmeye geldiği besbelliydi. Şimdi direnme vaktiydi. Şimdi söylediğini yapmak, yaptığını savunmak vaktiydi.

61. gün; vakit erişmişti: Ateşler içinde yazıldı destanın en büyük kahramanlıkları...

On bin asker, onbinlerce bombayla donanıp gelmişti. Kurşunları gani, “yetki”leri katletmeye dair. İşte o, Ulucanlar’daki sest: “Ya teslim olun, ya öleceksiniz!”

“Baştan belli değil miydi cevapları... Hiç bir hapishanede onları elleri havada tutsaklar karşılamadı. Saatler ve günler sürecekti dört duvar arasındaki tutsak insanları “ele geçirmeleri. Baştan belli değil miydi cevapları... Çanakkale’de vedalaştı Fidan Kalşen yoldaşlarıyla... Aynı anda, yüzlerce kilometre ötede bir başka hapishanede hoşçakalın diyerek bir bir yoldaşlarıyla kucaklaşıyordu Ahmet İbili. “Çerkes kaması” Murat Özdemir de aynı anlarda Bursa hapishanesinde zulmün bağrına saplan-

mak için sabırsızlanıyordu. Çankırı’da, Uşak’ta, Ceyhan’da feda savaşçıları, ölüm orucundaki yoldaşlarının üzerine açmaya hazır alevden kanatlarını.

Zulmü durdurmak için, yoldaşlarını korumak için tutuşturular bedenlerini. Son anlarında alevler içinde zafer işaretleriyle, alevler eritirken derilerini “Bağımsız Türkiye!” sloganlarıyla yazdı onları tarih. Destanımızda baş sayfalar onlara ayrıldı. Dağların yüceliği, volkanların öfkesi, toprağın bereketiydi onlar. Güneşin sıcaklığı, yıldızların parlaklığı ve bir ormanın kardeşliğiydiler alevler içinde.

61. gün; F tiplerinin kanlı kurdelaşı kesildi

19 Aralık’ın arifesiydi. İşkence hücreleri, “andıç”larla bir anda dubleks ev, dört yıldızlı otel oluvermişti. Vampirler işgal etmişti sanki gazete köşelerini. Belki de köşelerin sahiplerinin maskeleri düşüvermişti. Otorite, güvenlik, istikrar dedikçe **öldürün, öldürün, öldürün!** diye yankılanıyordu sesleri. Öldüreceklerdi. Çok beklemeyeceklerdi onar onar dizilmiş cesetleri görmek için. Çok beklemeyecekti kan bürümüş gözleri. Kan kan kan... Devletin otoritesi için!

bin gün’den... dönüm noktaları

➔ **12 Aralık 2000;** Polis, Ankara’da tutuklu ailelerine saldırdı. Saldırı sırasında tutuklu yakınlarına kapılarını kapatan bazı sol partiler kitle tarafından **yuhalandı.**

➔ **13 Aralık 2000;** RTÜK ve DGM, ölüm orucuyla ilgili haberlere **sansür** uygulamaya başladı.

➔ **15 Aralık 2000;** Tutsaklarla iktidar arasındaki görüşmeler kesildi.

➔ **16 Aralık 2000;** İktidarın zorla müdahale tehditlerine karşı, direnişçiler, saldırı olursa kendilerini yakacaklarını açıkladılar.

➔ **19 Aralık 2000;** 20 hapishanede düzenlenen saldırılarda 28 tutsak katledildi.

➔ **19 Aralık 2000;** F tipleri işkencelerle açıldı.

Görecekerlerdi. Fakat gördükleri kan, düzeni güçlendirmek için döküldüğünü sandıkları kan, düzenin temellerini biraz daha çürütecekti.

19 Aralık’ta ilk barikatları aştıkları, F tipleri de açılmıştı. “Ele geçirdikleri” ilk tutsakları işkenceler içinde sevkettiler F tiplerine. Çoğu yaralıydı tutsakların. Yaralarının üzerinde “çalıştı” işkence timleri. Sorgulardan geçirdiler her bir tutsağı. İtirafçılık dayattılar. Ölüm orucunu bırakırmayı dayattılar vahşetle. Ve bir bir attılar hepsini hücrelere. Hücreler emperyalizmin ve oligarşinin hizmetindeydi işte. Kutlu olsun kan içicilere. Kutlu olsun seyredenlere!

19 Aralık akşam üzeri, Çanakkale, Ümraniye ve Bayrampaşa’da direniş hala sürüyordu...

Destanımız sürecekti...

“Devletin mesajlarını cuma hutbeleri ile verdik”

(Emekli Kurmay Albay Oğuz Kalelioğlu)

Dini Kullanan “Laik” Ordu!

Şimdilerde laikliği iktidarını korumak için kullanan ordunun, daha önce de aynı nedenle dini nasıl kullandığının bolca örneklerini yazdık.

En son örnek, Diyanet İşleri Başkanlığı eski danışmanı, emekli Kurmay Albay Oğuz Kalelioğlu’nun 13 Haziran tarihli Zaman Gazetesi’nde çıkan beyanatları oldu.

Diyanet İşleri ile ordunun ne alakası var? Neden “danışman”ı, bir Kurmay Albay diye sormayın! Çünkü Genelkurmay’ın bu ülkede el atmadığı, müdahale edip yönlendirip yönetmediği hiçbir alan, kurum yoktur. “Sivil Toplum Kuruluşları”ndan sorumlu MGK Genel Sekreteri generallerin olduğu bir ülkedir Türkiye. Her ne kadar kendisi “beni MGK ya da Genelkurmay atamadı, emekli olunca Nuri Yılmaz danışmanlık teklif etti” dese de, bunu sadece bir “palavra” notu olarak düşelim sadece!

Peki 1998 ile 2002 yılları arasında Diyanet İşleri eski Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz’a danışmanlık yapan Kalelioğlu ne diyor, okuyalım:

“23 milyon insan cuma namazına giderek mukaddes mabetlerde toplanıyor. Bunun 12 milyonunun 15-25 yaş arasında olduğunu tahmin ediyoruz. Devletin bu kadar önemli bir kitleye cuma vasıtasıyla ulaşma imkanı bulunduğu görünce hutbelerden nasıl yararlanabileceğimiz yönünde çalışmalar yaptık.

Hutbelerin içeriğini Din İşleri Yüksek Kurulu uzmanları hazırladı. Ben de yardımcı oldum.”

Din Maskesiyle Susurluk Devletin Propagandası

Cuma hutbelerine gidenler bilir, sürece ilişkin politik mesajlar ağırlıklı olarak dini tasvirlerle

HANZE’nin Çocuklarının İktidarı Sürüyor

12 Eylül darbesi için ABD başkanı Jimmy Carter’e “**bizim çocuklar başardı**” diye darbeyi haber veren Paul Hanze’nin bu sözü söylediğini ifade ettiği görüntüleri yayınlandı. M. Ali Birand tarafından yıllar önce ilk kez dile getirilen bu sözün Hanze tarafından yalanlanması ardından, Birand tarafından Manşet programında yayınlanan bu görüntüler bir kez daha cuntacı ordunun kimin çocukları olduğunu, idam sehpalarını kimin için kurduklarını, yüzbinleri kimin için gözaltına alıp, onbinlercesini haislere doldurduklarını herkese yeniden hatırlattı.

Aradan geçen 23 yıla karşın ne cuntacı ordunun iktidarı değişti, ne de onlar Amerika’nın çocuğu olmaktan vazgeçtiler. O gün, bu sözü söyleyen Hanze, şimdi Bush’un ulusal güvenlik danışmanlarından biri. Ve bir başka Amerikalı yönetici, ABD Dışişleri Bakanı Wolfowitz, ordunun Amerika adına ülkemizde liderlik görevinden söz ediyor. Genelkurmay başkanlarının değişimi ile, ya da ordunun “biz demokrasiye saygılıyız” yalanları ile, bu ordunun dün cuntayı yapan ordu olduğunu unutanlar da umarız bu kanlı tarihi hatırlamışlardır. Genelkurmay bu ülkede ne yapıyorsa Amerikan çıkarları için yapıyordur, geri si teferruatlardan ibarettir.

Sabancı-Ordu Kolkola, Dolarlar Kasaya!

Ordunun holdingi OYAK ile oligarşinin beş büyük ailesinden biri olan Sabancı, çimentoda birleştiler. İç pazara büyük oranda hakim olan OYAK’ın Oysa Niğde Çimento’su ile ihracata yönelik çalışan Sabancı’nın İskenderun Çimento’su tek çatı altında birleşti. Böylece daha fazla kar etmeyi planlıyorlarmış.

Hesapta, (Amerika kemik atarsa) Irak’a girmek de olduğu, holdinglerin yöneticileri tarafından yapılan açıklamada belirtildi.

Onyıllardır Sabancıların düzeni için sayısız katliam gerçekleştiren, halk muhaletini baskı altına alan, Sabancıların fabrikalarındaki grevlere jandarmalarla müdahale eden ordu, “biraz da biz yiyelim” dedi ve büyüdü. Şimdi yanyanalar. “Aynaların aynı yerde” olmasında fayda vardır.

Ordunun “sosyal kuruluş” dediği OYAK, bugün Türkiye’nin en büyük holdinglerinden biri olarak “pastadan” daha büyük pay almak için atağa geçti. Batırılıp el konulan bankaların peşkeş çekilmesinde öncelik onların. Değişik alanlarda özelleştirme adına yapılan yağmada öncelik onların. Generaller Sabancılarla kolkola katletmeye, soymaya devam edebilirler. Tabii “Türkiye’nin çıkarları” demeyi unutmadan!

Sayı 65

33

22 Haziran 2003

süslenerek kitlelere empoze edilir. En sık işlenen hutbe konularından biri de “terör” demagogisidir. Gençlerin sayısına vurgu yapan Kalelioğlu’nun bu vurgusunun altında yatan da, beyninin içinde olan da budur. Gerek ordunun gerekse Diyanet gibi “dini” kurumların, devrimci düşmanlığı, anti-komünistlik ortak yanlarıdır. Tüm hücrelerine işlemiştir bu kurumların. Bu hutbelerde ihbarcılıktan tutun, “devrimci olmayın” propagandalarına kadar neler anlatılmadı ki!

“Beni MGK atamadı” diye yalan söylerken, “devletin mesajlarını cuma hutbeleri ile verdiklerini” de açıkça belirten Kalelioğlu, bu mesajların ne tür mesajlar olduğunu belirtmese de, “dini, ahlaki” olmadığı kesindir.

Saf inançları için camilere gelen körpecik beyinler Susurluk devletinin “milli politikaları” ile böyle zehirlendi. Düzenin islamcılar buralardan yetiştirildi. Kendi işbirlikçiliklerini gizlemek için bağımsızlık savaşçısı devrimcilere karşı düşmanlık tohumları buralardan başlanarak ekildi.

Laik Ordu, Din Tüccarı Fethullah

Oligarşinin “milli meselesi” Kıbrıs’taki “siyasi boşluğu doldurmak”, Kıbrıs’ı “kurtarmak” için Kıbrıs Adalet Partisi’ni kuran emekli Kurmay Albay Kalelioğlu “laik” ordunun bir subayı.

Yani, ne “şeriatçılık soruşturması” nedeniyle ordudan atılmış, ne de hakkında böyle bir rapor düzenlenmiş. Kendi deyimiyle “kendini Türk milletine adanmış”, “Atatürk inkılapçısı” biri. Ama sanmayın ki, bunda bir çelişki var.

Ordu, dini her dönem milyonlarca insanın dini duygularını kendi çıkarları için kullanmıştır. 12 Eylül’de dağlarda ayetli bildiriler dağıtmaktan cuntanın en önemli kitle desteğini en başta tarikatlardan almasına, Hizbullahlar’ın korunup eğitilmesinden yoksulların devrimcileşmesini engellemek için tarikatları denetimi altında tutmasına kadar kullanmıştır.

Laiklik yüzünde sadece bir maskedir. İktidar savaşının bir aracıdır. İşbirlikçiliği Amerikalılardan alenen ilan edilen ordunun milliliği ne kadar millilikse, laikliği de o kadar laikliktir.

“İslamcı” Fethullah’ın yayın organı Zaman’ın “cuma hutbelerinde devletin mesajını verdik” diyen bir askeri konuşurması da aynı şekilde çelişki değil, tersine Fethullahçılığa uygundur. Hem devletle ne kadar bütün olduklarını anlatmış oluyor böylece, hem de Genelkurmay’a, “bakın siz de hutbeleri böyle kullandınız” diyerek mesaj veriyor. Biri laiklik tüccarı, ötekisi din tüccarı. Karşılıklı “vuruşlar” sürse de yoktur birbirlerinden farkları.

DARBECİ TAYYİP

Bir yandan Genelkurmay’la iktidar kavgası veren AKP lideri Tayyip Erdoğan, öte yandan orduya yağ çekmeyi de ihmal etmiyor. (Resmen, daha önce “gözbebeğimiz” demesindeki yağcılığı yapıyor.)

Bu kez işi darbe savunuculuğuna, Genelkurmay’ın demokrasiye ne kadar saygılı olduğuna kadar götürdü Tayyip Erdoğan.

Malezya gezisi sırasında, New Straits Times Gazetesi’ne demeç veren Erdoğan, “demokratik süreçte, politikacılar tarafından oluşturulan boşluklar olmuştur, askerler bunu doldurmuştur.” dedi. Yani; 12 Mart’ta, 12 Eylül’de generaller bu boşluğu doldurmuşlar demek ki!

Zaten Erdoğan’a göre boşluğu doldurmada ilk hak sahibi olan da ordu. “Siz bir boşluk oluşturuyorsanız, biri bunu dolduracaktır. Askerlerin önceliği vardır. Askerler demokrasiye saygılıdır.”

Asker “boşluğu doldurup” (her ne demekse ve boşluk olduğuna nasıl kim karar veriyorsa!) darbe yapmakta haklı demek ki!

Bazı islamcı kesimler de, göstermelik açıklamalara, girişimlere aldanıp “12 Eylül ile hesaplaşma” çağrısı yapıyordu Tayyip’e. Bırakın hesaplaşmayı, öyle bir durumda darbeye ilk selam duracak bunlar olur. Tabanına da “takiyye yaptık” der, olur biter.

Bu kafanın demokratiğini düşünün; cuntaları kendince aklayan biri demokrat olabilir mi? İslamcılıkları gibi demokratiıkları da sahtekarca, riyakarca.

Diyanet’in ‘Patronu’ MGK

“Misyonerlik faaliyetlerinden kaygılanan Diyanet, İslam’ın korunması için MGK’ya başvurdu.”

Niye; “milli güvenlik” mi tehlikeye düşmüş?!

Devrimcilere karşı hutbe vermekten, misyonerleri gözden kaçırmış anlaşılan Diyanet.

Kurumsal olarak, çalışma alanı olarak Diyanet İşleri’nin MGK ile ne ilgisi var? Hiçbir ilgisi yok.

Ama, düzenin bütün kurumları gibi, onun da “patronu” MGK. Ülke gündemi gerektiğinde MGK talimatlar verir, Diyanet hemen bu gündeme uygun bir “Cuma hutbesi” hazırlar, Diyanet İşleri Başkanları açıklamalar yapar.

Ölüm orucuna, islamcı gruplara yönelik açıklamaları hatırlayın. Tüm buna benzer hutbelerin kaynağı MGK’dır. Kim demiş Diyanet “siyasetler üstüdür” diye.

Bağımsızlık Ulusallık ve

ANTI-EMPERYALİST ANTI-OLİGARŞİK DEVRİM

Ülkemizde özellikle 1950'lerden bu yana sürdürülen politikalar sonucunda ulusal duygular alabildiğine çarpıtılmış, anti-emperyalist içeriği boşaltılmaya çalışılmış ve bu çarpıtılmış ulusal duygular, düzen güçleri tarafından pervasızca istismar edilmiştir. Türk halkının ulusal duyguları bazen şovenizme kanalize edilmiş, bazen katliamcı Genelkurmay'ın işbirlikçiliğine perde haline gelmiş, çoğu durumda da düzen partileri için iktidar koltuğuna oturmanın aracı olarak görülmüştür.

Son yıllarda yapılan bir çok araştırma, halkımızın ezici çoğunluğunun ABD'ye karşı olduğunu, askeri, ekonomik politikalarına karşı çıktığını gösteriyor. ABD'nin dışındaki bir emperyalist blok olan Avrupa Birliği(AB) konusunda ise AB'nin iş, aş, demokrasi anlamına geldiği propagandası bu oranı AB lehine değiştirmiş olsa da, bu eğilim de zaman zaman örneklerini yaşadığımız gibi şu veya bu zeminde tersine de dönebilmektedir.

Halkımız her durumda emperyalist güçlere karşı en azından ihtiyatlıdır. Bunun hem tarihsel, hem güncel nedenleri vardır. Tarihsel olarak 1920'lerdeki em-

peryalist işgalin izleri ve işgale karşı yürütülen kurtuluş savaşının mirası, halkımızın kültüründe ve geleneklerinde çeşitli biçimlerde yer etmiştir. Bu tarihsel mirasın sonucudur ki, örneğin geniş kitlelerde "emperyalistlerin işçilerimize müdahalesi" nefret ve tepkiyle karşılanır.

Ulusallığı yok eden de, kullanan da oligarşidir

Burjuvazi, bir yandan "küreselleşme çağında artık sınırlar kalkmıştır... hiç bir ülkenin işçileri diye bir şey kalmamıştır" propagandasıyla halkın emperyalist müdahalelere karşı duygularını etkisizleştirmeye çalışırken, işine gelen durumlarda da bu duyguları kullanmaktan geri kalmamış, düzen partileri seçimlerde bunu seçim malzemesi yapmışlardır.

Emperyalist müdahalelere karşı duyguların güncel nedenleri içinde ise en bariz olanı kuşkusuz IMF'dir. Zaman zaman NATO'ya, AB'ye yönelik tepkiler olsa da, IMF'ye yönelik tepki, tüm halkın katıldığı bir tepkidir ve en güçlüsüdür.

Emperyalist müdahalenin en gözle görülür biçimi olan özelleştirmeler ve birbiri peşisıra uygulanan IMF paketleri sonucu, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun iyice büyüdüğü, ABD veya AB'nin ülke yönetimini ve halkını aşağılayan sömürgeci tavırlarının aleni hale geldiği, keza dünya çapında emperyalist saldırganlığın askeri saldırılara büründüğü, 1990'lı yıllar boyunca, halkımızın emperyalist müdahalelere tepkileri de büyümüştür. Gerek ABD'nin, gerekse de AB'nin sömürgeciliği, o kadar pervasız hale gelmiştir ki, geçmişte "kapalı kapılar ardında" sürdürülen diplomasi, sömürge ülkeleri iyice ezen bir alleniyet kazanmıştır.

İşte bu koşullar içinde, 1999 seçimlerinde "milliyetçi" vurgulara ağırlık veren partiler DSP ve MHP, beklenenin üstünde bir seçim başarısı elde etmişlerdir. Bugün de IMF'ye karşı oluşan "ulusal" tepkiyi Genç Parti kendisine kanalize etmeye çalışmaktadır.

Düzen partilerinin dışında, halkın ulusal duygularını ve tepkilerini en çok kullanan ise, **Genelkurmay'dır**. Genelkurmay, kah düzen içindeki konumunu sürdürmek için, kah ulusal ve devrimci mücadeleyi bastırmak için muhalif güçlerin "dış mihrak"ı, kendisinin ise "ulusallığı" demagojisine sürekli başvurmuştur.

Ulusallık bilincinin eksik, yanlış, çarpık şekillendiği koşullarda, kitlelerin ve hatta aydınların, DSP'yi, Genç Parti'yi veya Genelkurmay'ı "ulusallık" adına desteklemeleri sürpriz değildir.

İŞBİRLİKÇİNİN ULUSALCISI OLAMAZ!

Türkiye'nin bugün bir "bağımsızlık sorunu"nın olduğu bir avuç küreselleşmeci dışında çok geniş ke-

Sayı 65

35

22 Haziran 2003

simler için açıktır.

Peki nasıl yürütülecek bu bağımsızlık savaşı ve bu savaşı kimler yürütecek? Bağımsızlık mücadelesinin asli güçleri ve ittifakları kimler olacak?

Bu sorulara doğru bir cevap verebilmek, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı konusunda net olmayı gerektirir.

Birinci olarak; ülkemizdeki oligarşi içinde, hiç bir milli güç yoktur ve olamaz. Emperyalizmle işbirliği içinde palazlanmış ve aynı işbirliği içinde iktidarlarını sürdürmektedirler.

İkinci olarak; Ordu içinde ulusalcı kesimler, kişiler olabilir; ama ordu ve onun üst yönetimi kurum olarak "milli" değildir ve olamaz. Emperyalizmin yeni-sömürgeciliğinin ve sömürge tipi faşizmin asıl dayanağı ordudur.

Zaman zaman mesela TÛSİAD'ın "ilericiliği" tartışılabilir, kimse TÛSİAD'ın "milliliği" noktasında bir iddiada bulunmuyor. Ama sıra Genelkurmay'a gelince, onu milli olarak gören geniş bir kesim bulunuyor. Bu yanlışlığın vehametini görebilmek için, yukarıda söylediğimiz gibi, ülkemizin mevcut ekonomik, siyasi yapısına ve bu yapı içinde ordunun rolüne bakmak gerek.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası, emperyalizmin sömürü yöntemlerindeki en önemli değişikliklerden biri açık işgallerin geri plana çekilip gizli işgalin ve yeni-sömürgecilik yöntemlerinin devreye sokulması olmuştur. Açık işgallerin halkta yarattığı ulusal tepkiler bu yöntem değişikliğindeki en önemli etkeni.

Yeni-sömürgecilikle birlikte emperyalizm görünüşte ordusunu, yöneticilerini sömürge ülkeden çekiyor, onun **bağımsızlığını** tanıyordu. Bu görünümün arkasında ise, ülke üzerindeki egemenliğini daha güçlü bir şekilde yeniden inşa ediyordu. Emperyalizmin yeni-sömürgelelerdeki asıl dayanağı, yerli işbirlikçi orduydu. Bu nedenle, bu süreç aynı zamanda yeni-sömürgelelerin "ulusal" ordusunu, ülkeyi emperyalizm adına işgal eden, onun çıkarlarını koruyan gizli işgal ordusuna dönüştürme sürecidir.

Yeni-sömürgelelerde yapısal olarak orduların yerinin belirleyiciliğini bilen emperyalizm, askeri anlaşmalarla, askeri yardımlarla ve askeri eğitim programlarıyla ordu yönetim ve komuta kademelerini işbirlikçileştirmeyi sağladı. Anlaşmaların ilk sonucu ordunun silahından donuna kadar herşeyiyle emperyalizme muhtaç hale gelmesi ve emperyalistlerin izni olmadan adım atamaz noktaya getirilmesi idi. Öte yandan, Ordu üst yönetimi tekellerle içiçe geçirilerek, çıkarları bu düzenin sürmesiyle bütünleştirildi. NATO, CENTO benzeri paktlarda ordunun emperyalistlerle birlikte hareket etme zorunluluğu pekiştirildi. İşbirlikçileştirilen ordunun esas işlevi artık halkın mücadele-

sini bastırmak olacağı için, bu ordular **iç savaşa** göre yeniden örgütlendirildi.

İşte bu sürecin sonunda, ordu ulusallıktan çıkıp, emperyalizmin gizli işgal ordusu, çıkarlarının bekçisi haline gelmiştir. Genelkurmay'a-orduya karşı söz söylemeyen, bu **gerçeğin** gizlenmesine hizmet etmiş olur.

Bağımsızlığı savunmak, emperyalizmin işbirlikçilerine karşı da savaşımdır

Ordunun 1950'den bu yana yaptığı her şey, bu bekçiliğin kanıtıdır. Ordu içinde varolan ulusal niteliği ağır basan unsurlar, 27 Mayıs'ta ve 12 Mart'ın arifesinde bir çıkış yapmak istemişler ancak, bu süreç, bu unsurların tasfiyesiyle sonuçlanmıştır. Kendi iç tasfiyelerini de gerçekleştirmiş bu ordu, artık kelimenin tam manasıyla faşist bir ordudur. Ordunun Osmanlı'da 1908 devriminde, 1920'de kurtuluş savaşında ve sonraki "cumhuriyet devrimleri"nde oynadığı rolü anlatarak bugünkü ordunun milliliğini, ilericiliğini kanıtlamaya çalışanlar, aradaki 60 yılı yok sayıyorlar.

Oysa bu 60 yılda neler yaşandı?

Kore'de, Somali'de emperyalistlerin çıkarları için savaştı. NATO'yla birlikte emperyalistlerin çıkarları için Yugoslavya'ya bombalar yağdırdı.

Amerika'yla, İsrail'le onlarca anlaşma ve işkence, katliam, provokasyon işbirliği yaptı.

Emperyalizmin düzeni sürsün diye, bağımsızlığı, devrimi savunan binlerce devrimciyi, vatanseveriyi katletti.

Cuntalar yaptı. Halkı zapt-ı rapt altında tutmak için anayasalar yaptı. Eğer bugün ülkemizde IMF hüküm sürüyorsa, sorumlularından biri ordudur. Ülkemizdeki her türlü karşı devrimci faaliyetin, Susurlukların, kontrgerillanın, her türlü işkence ve katliamın, baskı ve terörün uygulayıcısı ordudur.

İşte milliliği, ilericiliği iddia edilen ordu bu ordudur. Bu noktada söylenecek şey çok kısa ve kesindir: **İşbirlikçinin ulusalcılığı, katliamcının ilericiliği olmaz.** Bu tartışmaya açık olmayan bir hükümdür.

Orduyu ulusalcı olarak, gericiğe karşı bir güç olarak gören kesimler, çeşitli konularda ilerici, demokrat yanları da olan kesimlerdir. Bu nedenle, en başta bu kesimlerin yanlışlarını görmeleri önemlidir. Ordunun bu niteliğini görmeyenler, onun hakkında yanlışlara düşenler ülkemizde hemen her zaman olmuştur. Örneğin 12 Mart darbesi öncesi de yine başını aydınların çektiği bazı devrimci, demokrat kesimler, ordunun devrimci geleniğinin hala sürdüğünü sanarak ona bel bağlayabilmiş, bir cunta aracılığıyla gelecek devrim hayalleri ile yaşamışlardır. Bu dönem orduyu doğru bir şekilde tahlil eden ve yerli yerine

oturtan Mahir Çayan'dır. Sonraki otuz yıl, şimdi belli yanlarını tekrar ettiğimiz bu tahlilleri satır satır doğrulamıştır.

Bırakın Genelkurmay'ın millîğini, TÜSİAD'ın ilericiliğini, **tam tersine, Türkiye'deki bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi aynı zamanda bunlara karşı mücadeledir.**

Genelkurmay'ın düzen içindeki statükosunu korumak için ikide bir ileri sürdüğü "İçişlerimize karışılmasın" millîliği, sadece **katliamcılık özgürlüğüdür.**

Genelkurmay'la ittifak halinde bağımsızlık savunulamaz. Genelkurmayla ittifak, tersine, yeni sömürgeciliği ve ülkemizin emperyalizm tarafından işgal (gizli işgal) edilmiş olduğu gerçeğini gizlemeye hizmet eder.

Emperyalizmin ekonomik, siyasi, askeri müdahalelerinden ulusal gururu incinenlerin yapacağı, orduya yanaşmak değil, emperyalizmin bu müdahalelerini mümkün kılan tüm işbirlikçi kesimlere (ordu da buna dahildir) karşı mücadele etmektir. Ters durumda ortaya, CIA'nın eğittiği MHP'li komandoların milliyetçiliği gibi, NATO'ya bağlı TSK generallerinin milliyetçiliği gibi milliyetçilikler çıkar ki, bunlar sahte milliyetçiliktir. Milliyetçiliğin en bayağı şekilde istismarıdır.

Ulusal gurur, ancak emperyalistler karşısında direniş duygusuyla bütünleştğinde ulusal gururdur. Bugün en büyük vatanseverlik halkın kanını dökenlere karşı, tüm dünyada imparatorluk kurmak isteyenlere ve onların her ülkedeki işbirlikçilerine karşı bağımsızlık için savaştır.

İşte anlatılan bu koşullar sonucudur ki; Türkiye'nin **bağımsızlık sorunu**, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim mücadelesinin bir parçası olarak çözülebilir. Emperyalizmle işbirliği içindeki hiç bir kesimin ulusallığı yoktur ve halkın anti-emperyalist savaşının, bağımsızlık mücadelesinin ittifakı olamazlar. Türkiye halkının ulusal duyguları, düzenin istismarından kurtarılp devrimci bir yön verilebildiği ölçüde bu, güçlü bir anti-emperyalist dinamik demektir. Gerçek vatanseverlerin görevi budur.

Dış Güçler, Şer Güçler

Generaller, hükümetler, MİT-polis şefleri, ne zaman açıklayamayacakları, izah veya itiraf edemeyecekleri bir şeyle karşılaşsalar, ağızlarında hazır bir kalıp vardır: "Dış güçler" in işi.

Devrimci eylemler "dış güçler" in işi!

Kürt sorunu "dış güçler" in işi.

İşkence, infaz eleştirileri, "dış güçler" in işi.

Demokratikleşme talebi "dış güçler" in işi.

Devrimci örgütler "dış güçler" in işi.

İki soru soralım:

1) Dış güçler kimler?

2) Dış güçlerle işbirliği içinde olanlar kimler?

Ve buyrun cevabına birlikte bakalım.

"Dış güçler" denilince herkesin anladığı tek bir güç var: Emperyalizm. Kimi Avrupa'yı, kimi ABD'yi kastediyor olsa da, neticede emperyalistler.

Doğrudur; emperyalistler, bizim ülkemiz açısından "Dış güçler" konumundadır.

Peki onlarla işbirliği, ittifak içinde olanlar devrimciler mi, yoksa düzen güçleri mi?

Emperyalizmle yapılan ve çoğu da gizli tutulan yüzlerce anlaşmayı kim imzaladı?

IMF, Dünya Bankası, NATO, Birleşmiş Milletler, AB gibi o sözü edilen "Dış güçler" in denetimindeki kurumlara kim üye?

Amerika'da, Avrupa'da villaları, iş merkezleri ve "dış güçler" in bankalarında milyonlarca doları olanlar kimler?

Kimler eğitimlerini yurtdışında yapıyor? Kimler tatillerini yurtdışında geçiriyor? Kimlerin bir ayağı New York'da, Londra'da, Paris'te?

MİT'i, generalleri, polisi, kim eğitiyor?

"Dış güçler" den kredi alan, "Dış güçler" den aldıkları silahları kullananlar kim?

O "dış güçler", ekonomik, siyasi, askeri tüm desteklerini, devrimcilere değil, oligarşiye vermiyorlar mı on yıllardır?

Bugüne kadar devrimcilerin Avrupa emperyalistleriyle veya ABD'yle yaptıkları tek bir gizli-açık anlaşma, onlardan silah, para yardımı aldıklarına dair tek bir kanıt göstermemiştir kimse. Çünkü yoktur.

Ama ya herkesi "dış güçlerin oyuncağı" olmakla suçlayıp duranlar; onların dış güçlerle ilişkileri için kanıt aramaya bile gerek yok. Her şeyleri "dış güçler" olmuş. Etle tırnak gibiler dış güçlerle. Ülkenin yönetiminden beyinlere kadar her şeylerini dış güçlere teslim etmişler. Dış güç, iç güç içiçe girmiş; ikisi olmuş **şer güç!**

Sayı 65

37

22 Haziran 2003

Oligarşinin Düşman İlan Ettiği, Din Tüccarlarının Kullandığı, Safliklarını Yitirmeyen Türbanlı Kızlar; Bizim Kızlarımız

15 Haziran tarihli Zaman Gazetesi'nde Nuriye Akman'ın röportaj yaptığı üç türbanlı kızımız neler yaşadıklarını anlattılar. Akman'ın da girişte belirttiği gibi, eminiz ki, "anlattıkları, anlatabileceklerinin binde biri bile değil". Ama bu bile 6 yıllık sürecin sonunda ortaya çıkan dramatik tabloyu görmek için yeterlidir.

Faşizmin baskıyla, zorla ruhlarını, inançlarını bir mengene arasına alıp ezmeye çalıştığı genç kızlarımızın bir çoğu okullarından olmakla kalmadılar. Kendi ayakları üzerinde durmaya karar veren, bir kişilik kazanan devrimcilerin de sıkça yaşadığı gibi, düzen ideolojisi ile şekillenmiş aileleri tarafından sokağa atılanlardan tutun da, kendine islami diyen, şu bu tarikattan olan din tüccarlarının "ikinci eş" teklifleriyle de karşılaştılar.

Karşılarına bütün kurumlarıyla DÜZEN çıkmıştı. Faşist devletiyle, gerici aile kurumuyla, yüzüne din maskesi takmış tüccarlarıyla, "evinin kadını" olmasından başka hiçbir değer vermeyen "cemaat" yapılarıyla düzen dikildi karşılarına.

Oligarşinin ve Din Tüccarlarının Ortak Eseri

Ayrımcılığa Karşı Kadın Hakları Derneği Kuruçusu Hacer Yıldız, hukuk öğrencisi bir arkadaşlarının ailesinin baskılarını şöyle anlatıyor;

"Kendisi de tesettürlü olan annesi her sabah ona şöyle diyordu: 'Sen bu kadar yıl bize masraf yaptırdın. Şimdi ne işe yarıyorsun?' Arkadaşımız diyordu ki: ... Kendimi geneleve satılmış da geri evine gelmiş biri gibi hissetmeye başladım. Daha fazla tahammül edemezdim."

Bir başkasının üzerine kapıların kilitlendiğini, bir ötekisinin yanında "bekçiyle" dolaştırıldığını anlatan Yıldız, başı zorla açtırılanların da, açmayıp okulunu terk etmek durumunda kalanların da kişiliklerinin yırandığını belirtiyor.

Kurulu düzenle her ne biçimde olursa olsun çatışma içine giren genç kızlarımız, genç erkeklerimiz her zaman devletle birlikte ailelerini de karşılarında bulmuşlardır. Aile kurumu, bizim gibi toplumlarda statünün korunmasının en önemli ayaklarından biridir.

Bu sürecin başını düşünelim; türbanlı kızlarımızın saf duygularını kullanan partiler, tarikatlar, din tüccarları daha mı az sorumludur bu tablodan? Siyasi rant elde etmek için türbanı kullanan tarikatlar, "islami" partiler de bu drama ortaktır. Hiçbiri o kızlarımızın yanında değil şimdi. Yanındaymış gibi görünen de sorunu gündeme getirmekten, çözüm için mücadele etmekten çok oyalamaya çalışıyor. Muhalefette olansa, iktidardaki "islamiye" gol atmak için gündeme getiriyor.

Sorunları hiçbir zaman hak ve özgürlükler, kızlarımızın türbanları olmadı. Nasıl ki, Genelkurmay için laiklik iktidarlarını korumanın aracıysa, türban da din tüccarları için iktidar kavgasında bir araçtır. Bugünse, onlarla ilgilenmenin başlarına bela getireceğini düşünerek uzak duruyorlar. AKP bunun en bariz örneğidir. Meclis Başkanı'nın eşinin türbanıyla durum kurtarılmaya çalışılıyor. Hatırlayın meydanlarda "türban sorununu" ağızlarına almamak için meydanlarda slogan atanları bile susturmuşlardı. Şimdi alavere dalavere ile genç kızlarımızı oyalamaya devam ediyorlar. Tesettür defileleri ile bir yandan tabanlarına mesaj verirken gerçekte burjuva sınıfından olduklarını, "ayak takımı" türbanlılardan ne kadar farklı olduklarını koymaya çalışıyorlar.

Mesela, bu röportajı (dolayısıyla türban sorununu) gazetesine taşıyan Fethullah kullananların en başındadır. Her dönem bütün iktidarların en yakınında olmayı başarmıştır Fethullah.

Din Tüccarlarının Cinsel ve Emek Sömürüsü

"Doktor muyum, avukat muyum, öğretmen miyim? Değilim. O zaman ben neyim? Şimdi ne yapmalıyım? Annemle babam da beni istemiyor. Müslüman kimliğe sahip bir yerden iş istemeliyim" diye düşünüyor. İşe alınanlar oldu fakat bazı zengin müslüman erkekler, bu durumdaki mağdur kızlara ikinci eş olmayı teklif ettiler. Böyle 100'den fazla örnek var. Tepki gösterdik. Ama

onların savunması şu: "Ne var ki bunda? Ona ev verebilirim, para verebilirim, ne hayır yapmak istiyorsa yapsın, ne okumak istiyorsa okusun."

"Ben yaşamadım ama arkadaşlara iş başvuruları sırasında bu tür teklifler (ikinci eş olma

Sayı 65

38

22 Haziran 2003

Açanlar da yıkıldı, açmayanlar da...

teklifi) geldiğini biliyorum. Ayrıca herkesin 300 milyona çalıştığı polikliniklerde, bizim arkadaşların 120, 150 milyona çalıştırıyorlardı. Ve bu işyerleri, muhafazakar dediğimiz kurumlardı.”

İnançlarına saldırılmış, aileleri tarafından, “ar-kanızdayız” diyen tarikatlar ve “islami” partiler tarafından yüzüstü bırakılmış ve bu koşullarda kişiliklerini bulma, özgürleşme mücadelesi veren genç kızlarımıza “sokağa düşmüş” muamelesi yapan, onlardan faydalanmaya çalışan bir anlayışın müslümanlıkla, dinle ne alakası var.

Bu resmen burjuvazinin kültürüdür, ahlakıdır. “İkinci eş” diyerek dini bir kılıf geçirmeleri, tüccarlıklarından. Beyinlerinin içi pislik yuvasına dönmüş. Ahlaki olarak her türlü çürümenin içinde, burjuvaziye ait ne varsa üzerine din, islam cılası çekerek yaşıyor.

Emek sömürüsü sadece bu kızlarımızın karşılaştığı bir durum da değil. Binlerce tarikat holdi-
nginde, tarikat üyesi genç erkek ve kadınlar korkunç bir emek sömürüsü altındadırlar. “Dine, tarikata hizmet” gibi sunulan bu sömürü sayesinde yeşil dolarların üzerinde oturan tarikat holdingleri işbirlikçi tekelci burjuvazi ile yarışacak duruma geldiler. “Türban sorununu çözeceğiz” diye diye iktidara gelen “islami” partilerin ilk işi tarikat holdinglerinin sorunlarını çözmek oldu. İhaleler onlara verildi, özelleştirmelerden onlar nemalandırıldı. Kombassanlar, Albayraklar hep böyle doğdu. Saf inançlar dolara tahvil edildi.

İstisnai olarak kimi gruplar sahiplenmiş olsalar

da, türbanı esas olarak siyasi bir ranta dönüştürmek isteyenler yalnız bıraktılar onları. Ve bu hayatlardan dramatik öyküler doğdu.

İnançları, emekleri sömürülen genç kızlarımız bir yandan hak ve özgürlükleri için mücadele ederken, öte yandan inançlarını istismar eden bu din tüccarlarına karşı da bayrak açmalıdırlar. Onlar, türbana savaş ilan eden bu düzenin bir parçasıdır. Yüzlerine geçirdikleri “islami”, “muhafazakar” maske sizleri aldatmamalıdır.

Kızlarımız Uyanıyor

“Zihinsel bir devrim oldu. Kızlar Türkiye’yi, dünyayı ve kendilerini keşfettiler. Sürecin tek artısı buydu.”

Doğru! Kızlarımız düzeni tanımaya başladılar. İçinde yaşadıkları ülkeyi, Türkiye gerçeğini tanı-
maya başladılar.

Onların saf inançlarına, ayakta kalma, kimliklerine, kişiliklerine sahip çıkma mücadelelerine saygı duyuyoruz.

Safliklarını yitirmedikleri sürece, bilimsel gerçeği de öğrenecekler, Türkiye gerçeğinin gördüklerinin, yaşadıklarının çok daha ötesinde olduğunu da eminiz anlayacaklardır. Bu yaniyla ortaya çıkan tablo her ne kadar dramatik olsa da, zulmün yarattığı tahribatı ruhlarında hissediyor olsalar da, uyanışları kazanımdır.

Sayı 65

39

22 Haziran 2003

Tayyip Erdoğan’a İslamcı Kesimden Tepkiler

"Sabıkalı" Başbakan'a "Sicili Kirli" Protesto!

“.... Bizzat kendisi de geçmişte düşüncelerinden dolayı yargılanmış, mahkum olmuş birisi olarak Erdoğan’ın, adli sicil kayıtlarını bu kadar önemsemesini garip ve anlaşılmaz buluyoruz.

Aynı şekilde Vakit Gazetesi’nin yayınında da öne çıktığı üzere bu gençlerle ilgili olarak verilmek istenen ‘kirli geçmişe sahip kişiler’ imajının ne kadar çirkin ve haksız bir uğraş olduğunu vurgulamak isteriz. ... İsnad edilen bu suçlamalar bize kalırsa suç değil, ancak onur kaydı sayılır. Geniş kitlelerin ölüm sessizliğine büründüğü, büründürüldüğü bir ülkede genç bir insan cezaevlerinin hücreleştirilmesine, siyonist saldırganlığa, ABD’nin Afganistan ve Irak’a yönelik işgallerine karşı çıkmış ve bundan ötürü gözaltına alınmışsa yanlışlık, çarpıklık bu insani tepkileri veren insanda değil, bunu bir karalama vesilesi olarak sunan yaklaşımda aranmalıdır. Bu vesileyle Başbakan Erdoğan’ın kendisine yöneltilen eleştirel soruyu cevaplandırmak yerine soruyu soranların sicilini ‘leke-

li’ olarak değerlendirmesini kınadığımızı belirtiyoruz.” **Özgür-Der**

“Başta İstanbul Emniyet Müdürü olmak üzere güvenlik görevlilerinin Başbakan’ın sözlü uyarılarının aksine davranış sergilemesi oldukça düşündürücüdür. Bir başka düşündürücü olay da salonda bulunan kitlenin eylemci öğrenciye yönelik ‘Dışarı, dışarı’ şeklinde alkışlı tempo tutmalarıdır. ... İfade özgürlüğünü kullanmak isteyen birine yönelik gösterilen bu tavır farklı düşüncelere tahammülsüzlüğün dışavurumudur. ...

...Asıl kaygı verici gelişme, toplantı sonrası Başbakan’ın açıklamaları ile yaşanmıştır. Sayın Başbakan sözkonusu açıklamasında; protestocu genç kıza bir provokatör olarak tanımlamış ve sicilinin lekeli olduğunu belirtmiştir...

Sayın Başbakan’ı temel insani değerler konusunda objektif ve tutarlı davranmaya davet ediyoruz.” **Mazlum-Der**

Sol ve örgütlenme

1990'lı yıllar, Türkiye'de reformizmin sol üzerindeki tahribatlarının çok ciddi boyutlara ulaştığı bir dönem olarak geçti tarihimize. Avrupa'nın, oligarşinin desteğinde ve icazetinde gerçekleşti bu tahribat. Tahribat gerçekte solun hemen her konuyu yeni baştan öğrenmesini gerektirecek boyutlardadır. Sol ve devlet, sol ve örgüt, sol ve kültür, sol ve ahlak, sol ve yasallık-illegalite... Uzun gider bu liste.

Bu listenin en tahripkar parçalarından biri, örgüt ve örgütlenme konusunda reformizmin oluşturduğu kültürdür.

Devrimci örgüt reddedilmiş, buna bağlı olarak devrimcilerin kitle içinde örgütlenmeden anladığı değiştirilmiş, dejenere edilmiştir.

ABD saldırısına karşı sürdürülen mücadele, örgütlenme tarzındaki dejenerasyonun ve zayıflığın tüm çıplaklığıyla görülmeye vesile olmuştu. Tüm sol, farklı vurgularla da olsa, ABD saldırısı-

na karşı çıkmakta ve bu karşı çıkışı birlikte gerçekleştirmekte birleşmişti. Halkımızın da ezici çoğunluğu saldırıya karşıydı. Ama bu iki olgu, meydanları doldurmamıza yetmemişti.

Çünkü birincisi; sol kitle içinde örgütlü değildi.

Sivil toplumculuk, kitle içinde değil, kurumlar bazında örgütlenmeyi esas alıyordu çünkü. Sendika, dernek, oda yönetimlerine hakim olmakla, o sendikanın, derneğin, odanın tüm üyelerini harekete geçirebileceği yanılgısını yaşadığı bir süre. Başta oportünizm olmak üzere bir çok kesimde de bu anlayış etkili oldu. Ama her yanılgı gibi bu da ömrünü tamamladı. Hayat, bunun böyle olmadığını ve olamayacağını gösterdi.

Reformizm, örgütlemiyor; örgütlenmediği gibi, kendisinin dışında örgütlenmeye de engel oluyordu. "Örgüt fobisi"ni yıllarca sürdürdüler. Bir yandan devlet korkutuyor, bir yandan onlar.

Sonuç, kitleyle doğrudan bağları olmayan siyasi hareketler.

İkincisi; örgütlü kitle de, faşizmin olduğu bir ülkeye göre örgütlenmiş değildi.

Barış, diyalog, sivil toplumcu anlayışıyla örgütlenen kitlenin eylemleri de icazet sınırlarını aşmıyor. Yaygın eylemliliklerine rağmen etkisiz kalan sendikaların, Kürt milliyetçilerinin durumu bunun sonucudur.

Demek ki sadece örgütlemek de yetmiyor. Direnişe göre şekillenen bir örgütlenmeye, ruh ha-

vaları avukatı.

Oligarşi zaten "af"ı örtülü olarak gerçekleştiriyor diye bir "tez" atıyor ortaya, sonra onu kanıtlamak için de gerçeği çarpıtıyor.

Hayal dünyasında yaşıyorsunuz. Hayallerinizi gerçekmiş gibi gösterebilmek için 107 şehit verilen bir direnişe karşı sorumsuzluktan kaçınıyorsunuz. Böyle devrimcilik olmaz. Devrimcilerin af isteyip istemeyeceğini değil, devrimcilerin kültürünü tartışmalıyız sizle önce.

Katliam bakanlığının "böyle bir sorun yok" propagandasına da dolaylı yoldan destek verdiğinizin farkında değil misiniz?

Karşımızdaki "hapishanelerden habersiz bir avukat" mı, yoksa haberli olduğu bir gerçeği çarpıtmakta hiç bir sakınca görmeyen bir politikacı mı? F tipleri "gündeminiz değil" ya, nereden bileceksiniz?

Senin ölçün belki de girdiğin TDKP davalarından yatan tutsaklar olmalı. Onlardan pek kalmamıştır belki de. Onların dışındakileri bilmiyorsan, sorup öğrenmelisin.

Hapishanelerden habersiz bir avukat ya da niyet farklı!

"Siyasi mahpusların serbest bırakılması gündemde"ymiş. 17 Haziran tarihli Evrensel Gazetesi'nde Av. Kamil Tekin Sürek "Siyasi Genel Af" başlıklı yazısında böyle yazıyor.

EMEP'in "gündem" tesbitleri sabıkalıdır. Onun gündem dediğinin gündem olmadığına, gündem değil dediğinin gündem olduğuna sıkça tanık olunmuştur. Bu nedenle, bu tesbitinin fazla bir önemi bulunmuyor. Fakat, yazar bu görüşünü kanıtlamak için, oligarşinin zaten affı fiilen uyguladığını söyleyerek biraz ileride şunları yazıyor.

"Şu anda, F tipi cezaevlerinde neredeyse siyasi mahpus kalmadı. Önceleri PKK'lı mahpuslar dışındakilere uygulanan bu politika, son günlerde PKK'lı mahpusları da kapsayacak biçimde genişletildi."

Kamil Tekin Sürek, bu kadar mı dünyadan ve hapishanelerden habersiz? Üstelik ceza da-

line sahip olmalı o örgütlülük. Sivil toplumculuğa göre şekillenen örgütlenme anlayışı ise, direnişçiliği yürütmekte, düzen sınırları içine çekmektedir.

Üçüncüsü; sorun aynı zamanda ideolojiktir. Devrimci örgütlenme reddedilmiş, bireycilik kut-sanmıştır. Bireyciliği yaygınlaştırmak, örgütlenmeyi tasfiye etmekle aynı şeydir. Reformizmin temel açmazlarından biri budur; bir yandan bireyciliği kutsar, anti-örgüt propagandası yaparken, “parti olmayan parti”nin propagandasını yaparken, aynı zamanda örgütlenmeye de çalışmak tam bir tezat oluşturmaktadır.

“Çelik çekirdek”, “örgüt disiplini” gibi kavramlar onlara göre Stalinci kültürün parçalarıdır, reddedilmelidir. Bu kavramlar için sık sık “**arkaik**” düşünceler, “**arkaik**” deyimler nitelemesine başvurlar. Arkaik, felsefede “*eskiçağ, eski biçim, eski sözcük, eski deyim*” anlamında kullanılır. Evet, onlara göre öyle çelik çekirdek gibi, örgüt disiplini gibi, hatta canını vermek gibi kavramlar, çağdışıdır. Eskiçağa aittir. Veya başka deyişle, Cohn Benditt’in deyişiyle “taş devri düşünceleri”dir.

Sivil toplumcu kafa, legalizme ait bir kafadır. Dolayısıyla onun politikalarının, mücadelesinin sınırları düzen tarafından çizilir. Onun dışına çıkmayı düşünmez, düşünemez.

Oysa tüm sol, düşünmeli: **Nasıl bir örgüt, nasıl bir çalışma tarzı ve örgütlenme anlayışı?**

Bu kadar bilgisizlikle af üzerine, hapishaneler üzerine politika üretilebilir mi? Evet üretilebilir, işte böyle olur. Adına politika denirse!

Peki F tiplerinde neredeyse mahpus kalmamışsa, **nereden çıkıyor bu ölümler, nereden çıkıyor bu yeni ölüm orucu ekipleri?**

Bilgisizliğin sınırı vardır, bilgisiz haddini bilir, ama sorumsuzluğun sınırı yok.

Yazısının devamında bir şey daha belirtiyor Tekin Sürek: “*Bazı sol çevreler ise, ‘devrimciler devletten kendilerini affetmesini istemez’ diyerek, bu konudaki çalışmalarını eleştiriyor.*”

Evet eleştiriyor. Bu yeni bir tartışma değil.

Ama çok doğru ve çok gerekli bir tartışmadır. Evet, tekrarlıyoruz; **DEVRİMCİLER AF İSTEMEZ!** İsteyenin de devrimciliği tartışılır.

Türkiye devrimci hareketinin geleneğinde de af istemek gibi bir şey yoktur. Bir kaç reformist partinin bugün “af” istiyor olması geleneği değiştirmez.

Af, örtülü veya açık, pişmanlıktır. Hiç bir “taktik”, “politik manevra” gerekçesiyle meşrulaştırılamaz.

İZMİR: TEMEL HAKLAR KURULDU “Şimdi Sıra Sizde!”

Temel Haklar ve Özgürlükler derneklerine yenileri eklenmeye devam ediyor. Geçtiğimiz hafta İstanbul’da **Anadolu Temel Haklar ve Elazığ Temel Haklar**’ın kuruluşunu duyurmuş ve hak ve özgürlük mücadelesini büyütmek için örgütlenmeliyiz, Temel Haklar’ı çoğaltmalıyız demiştik.

Hak ve özgürlükler mücadelesinde bir mevzi de İzmir’de açıldı. **İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** 10 Haziran günü tüzel kişiliğini kazanarak faaliyetlerine resmen başladığını duyurdu.

İzmir Temel Haklar dergimize gönderdiği açıklamasında hak ve özgürlükler mücadelesindeki kararlılığını şu ifadelerle dile getirdi:

“yapı yükseliyor, türkü söyler gibi İzmir sokaklarından. Nazım’ın dediği gibi; *“yapı yeri toz, toprak, çamur, kar / Yapı yerinde ayağın burkulur, ellerin kanar.”*

Hak ve Özgürlükler mücadelesi zorludur, fedakarlık ister ülke topraklarında onca yıldır sürdürülen mücadelede biz varız diyor, gün gelecek ayağımız burkulacak, gün gelecek ellerimiz kanayacak ve tüm bunları göze alarak çıkıyoz yola.”

Temel Haklar’ın ülkenin dört bir yanına yayılması, her kentte, kasabada, köyde, her gecekodu mahallesinde kurulması umudunu dile getiren İzmir Temel Haklar, bir adım öne geçmenin gururuyla, “şimdi sıra sizde” diyerek “geride kalanlara” sesleniyor.

İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nin adresi:

898 Sok. No. 5 Kat. 4

Gümrük/İzmir

ADANA: KURULTAY’DA ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ ANILDI

Adana’da 14.06.2003 tarihinde Adana Tutuklu Hükümlü ve Kayıp Ailelerinin Haklarını Koruma ve Dayanışma Derneği Genel Kurul toplantısı yapıldı.

Açılış konuşmasını yapan Beyhan Peynirci ölüm oruçlarına, ABD saldırganlığına ve yeni İş Yasası’na değindi. Konuşmanın ardından tüm devrim şehitleri adına kurultaya katılan yaklaşık 80 kişi, 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu.

Dernek raporunu ve faaliyetlerinin okunmasının ardından yeni yönetimi belirlemek için yapılan oylamada; Başkanlığa Eyüp Şahin, Sekreterliğe Beyhan Peynirci ve Saymanlığa Ömür Çalışır seçildi.

Kongreye katılan Adana Gençlik Derneği’nin Fidan Müzik Topluluğu türkülerıyla eşlik etti. Ayrıca tiyatro ve şiir dinletisi verdi. Yaşatmak İçin Öldüler VCD’si konuklara izlettirildi.

Kurultaya katılan İHD, SDP ve DEHAP verdikleri mesajlarla Dayanışma Derneğini desteklerini sundular.

OAS Toplantısı:

ABD: "Teröre karşı birleşelim..." Latin Ülkeleri: "En büyük sorun yoksulluk"

Amerika Devletleri Örgütü (OAS) toplantısında, ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'in, Latin Amerika ve Karayip ülkelerini (33 ülke) Küba'ya baskı yapmaya çağırması Amerika açısından tam bir bozguna dönüştü.

Onyıllardır her türlü darbeyi, katliamı desteklediği, halklarına her türlü acıyı, sefaleti yaşattığı Latin Amerika ülkeleri, ABD'nin dayatmaları sonucu Küba'nın yer almadığı toplantıda bu isteği geri çevirirken, "terörizm" demagogilerine de prim vermedi.

ABD adına toplantıya katılan Powell, "zorbalara, kaçakçılara ve teröristlere karşı birleşmeliyiz" diye konuşurken, Latin Amerika ülkelerinin cevabı dünya gerçeğini gözler önüne seriyordu: "Esas tehlike toplumsal krizlere yol açabilecek, hızla artan yoksulluk ve adaletsizliktir."

Böylece OAS örgütünün tarihinde ilk kez ABD'nin getirdiği teklifler reddedilmiş olurken, Amerikan işbirlikçisi hükümetlerin yönetiminde olduğu ülkelerin temsilcileri dahi ona arka çıkamadılar.

Küba'da sosyalizme karşı, Kolombiya'da iktidar için savaştan devrimcilere karşı baskı, katliam, provakasyon ve saldırılarına destek isteyen Amerika; bırakın destek bulmayı, Küba'ya uyguladığı ambargosunun da eleştirilmesine yol açtı.

Elbette bu tavırda tek başına Latin Amerika ülkelerinin yaşadığı ABD kaynaklı yoksulluk, adaletsizlik ve baskılar etken değildi. Aynı zamanda Latin halkları Irak'ta yaşananlara tanık oldular. Karşılarında bir işgalci oturuyor ve demokrasiden, zorbalıktan, terörden söz ediyordu utanmadan.

ABD en son tokadı ise, Amerika Genel İnsan Hakları Komisyonu üyeliğine önerdiği Martinez'in kabul edilmemesiyle yedi. Çünkü Rafael Martinez, ABD'de kurulu bulunan ve Küba devrimini yok etmek için faaliyet gösteren Küba-Amerika Cumhuriyet Partisi yetkililerinden biriydi.

Şengül Frankfurt'ta Anıldı

Frankfurt'ta, feda şehidi Şengül Akkurt için bir anma yapıldı. Şengül şahsında devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan anmada; feda savaşçısının mektubunun okunmasının ardından, Cephe açıklaması okundu. Cephenin feda geleneğini anlatan konuşmaların ardından, okunan şiirler ve sahiplenme çağrısıyla anma sona erdi.

Commandante CHE GUEVARA'ya Yüzbinler Andı

Ernesto Che Guevara doğumunun 75. yılında mezarı başında düzenlenen ve yüzbinlerce Kübalı'nın katıldığı bir törenle anıldı.

Yoldaşı Castro'nun da katıldığı törenler, Che'nin mücadelesine yakışır şekilde, emperyalizmi protesto gösterisine dönüştü. Enternasyonalist devrimcinin anmasında konuşan Castro, Küba'ya yaptırım kararı alan Avrupa emperyalistlerini eleştirdi ve "AB'nin Küba politikası sarhoş kafayla yazılmış olmalı. Bu, alkol sarhoşluğu değilse, **Avrupalılıktan kaynaklanan bir sarhoşluk**" dedi. Yaşasın Sosyalizm sloganları arasında konuşan Castro, AB'nin Küba politikasını belirlediklerini söylediği İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi ile İspanya Başbakanı Jose Maria Aznar'ı da "faşist" ve "haydut" olarak niteledi.

El Salvadorlu Emekçiler Kazandı

IMF'nin adamı, Devlet Başkanı Francisco Flores tarafından uygulanmak istenen özelleştirme politikası 9 aydır yaşanan grev ve direnişle geri püskürtüldü.

Sağlık emekçilerinin başlattığı grevler tüm halk kesimleri tarafından desteklenerek, barikat direnişlerinden işgallere kadar fiili direnişlerle halk direnişine dönüştürüldü.

Geçen hafta Devlet Başkanı ile ISSS sendikası arasındaki anlaşma, ile grevler başarıyla sonuçlandı ve emekçilerin talepleri kabul edildi. ISSS tarafından yapılan açıklamada, "grevin en önemli sonucu, toplumsal hareketi tekrar canlandırmamız ve özelleştirmeyi durdurmamız oldu" denildi.

İnsan Kaçakçılığı Raporu ve Emperyalizmin Yarattığı Dünya Düzeni

ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından hazırlanan “İnsan Kaçakçılığı Raporu” açıklandı.

İnsan kaçakçılığıyla mücadelede dünyayı 3 kategoriye ayıran Amerika, Türkiye’yi sonuncu kategoriye, yani “mücadelesi yetersiz ve mücadelede isteksiz ülkeler.” arasına yerleştirdi. Bu kategoride Türkiye ile birlikte 14 ülke bulunmaktadır.

Türkiye’ye ilişkin verilen bilgilerde, “yasadışı göçle ülkeye giren yabancılara insani koşullar hazırlama vb. sosyal politikalar yerine yakalayıp sınır dışı ettiği, fuhuş amaçlı göçün önemli geçit yerlerinden biri olduğu” belirtiliyor. Oligarşiye yakışan da budur zaten!

Peki Amerika neden böyle bir rapor hazırlıyor? Göçün yarattığı insani sorunları mı çözmek istiyor? Elbette hayır, insana dair hiçbir şey Amerikan imparatorluğunu ilgilendirmez.

Birincisi, Amerikan imparatorluğu için göç, yüzbinlerce “teröristin” ülkesine gelmesi demektir. Terör demagojisi bu raporun da temelindeki düşüncedir. Çünkü imparatorluğa göre dünyanın bütün yoksulları, çulsuzları, açları potansiyel olarak teröristtir. Bilir ki, milyarlar kendisine büyük bir öfke duymaktadır.

İkincisi, bu tür raporlarda adını andığı ülkelere karşı diplomatik baskı için bir kozdur rapor. İnsan kaçakçılığını önlemedin sana ceza kesiyorum der, karşılığında başka konularda tavizler aldığı anda da insan kaçakçılığını falan unuttur.

Üçüncüsü, tüm dünyaya şu mesajı vermiş olur bu raporlarla; bütün dünya benden sorulur.

Kim Yiyor İnsan Pazarının Pastasını?

Daha iyi bir yaşam umuduyla dilini, kültürünü bilmediği yurtlara göçen milyonlarca insan bu ölüm yolculuğuna varlarını yoklarını dökerek çıkıyor. Sımsarların parasını aldığı insanları başka başka ülkelerde dağ başlarında bıraktığının öyküleri de zaman zaman gazetelerde yer alır. Hatta kimisi çığ altında kalır da, aylar sonra karlar eriyince cesetleri bulunur. Deyim yerindeyse bu yolculuk ölüm yolculuğu ile umut yolculuğu arasında gidip gelir.

Ortadoğu, Kafkas ve kimi Balkan ülkeleri için geçiş noktasında bulunan Türkiye’de de bu konuda bir “pazar” vardır. Bu pazardan sadece sımsarlar kazanmaz. “Sınır boylarını bekleyen” Jandarma komutanlarından, polisler, bürokrat-

lara, siyasetçilere kadar birçok kesim payını alır. Ümut taciridir onlar.

Ceza Kesme Hakkını Kim Veriyor?

ABD, raporu açıklamasının ardından, 90 gün içinde tedbir alınmadığı, adım atılmadığı taktirde, Türkiye’nin de içinde bulunduğu ülkelere ekonomik yaptırımlar uygulayacağını açıkladı.

Mesela Türkiye için bu yaptırımlar içine IMF, Dünya Bankası kredileri, askeri ve diğer mali yardımların da girebileceği belirtiliyor.

Ceza konusunda “son söz George Bush’un” olacakmış; Peki, Amerika’ya ülkelere ceza kesme hakkını kim veriyor? Kimsenin vermesi gerekmiyor, o dünyanın imparatoru olmanın gücünü, jandarmalık hakkını kullanıyor!

Kim Göçe Zorluyor?

Hiçbir halk, hiçbir kimse yurdunu, doğduğu toprağını terk etmez. Ama, rapora göre; yılda 900 bin insan dünyanın en yoksul ülkelerinden, Asya’dan, Ortadoğu’dan, Afrika’dan, Latin Amerika’dan gelişmiş kapitalist ülkelere doğru hareket halinde. Gerçek rakamlar daha fazladır.

Peki neden göç ediyor halklar?

Açık; büyük bir yoksulluk ve açlık içinde dünya halkları. Bir bölümü ise faşist iktidarların baskılarından, emperyalizmin kışkırttığı milliyetçi ve kabile savaşlarında kaçıyor.

Peki kim tüm bunların sorumlusu?

Başta Amerika olmak üzere emperyalistler. Yeni Dünya Düzeni adını verdikleri emperyalist sistemin, küreselleşmenin doğal sonucunu yaşı-

Sayı 65

43

22 Haziran 2003

yor dünya. Emperyalistler yaratıkları dünya düzeninde asıl sorunu görmek, göstermek yerine sorunu adli bir olay, ve o olayın polisiye yollarla önlenmesine indirger.

“Terör” diyerek, ülkeleri bombaladığı, işgal ettiği gibi. “Terörün kaynağını” tartışmaz, yarattığı açlığı, zulmü tartışmaz, tartıştırmak için de üzerine bombalar yağdırır, terörünü tüm dünyaya yayar.

Göçte de aynı şekilde, milyonların neden göç ettiğiyle ilgili değildir. Önlem derken aslında yoksullara şunu söylemektedir:

Ben sizi aç bırakacağım, ülkelerinizi yöneten faşist iktidarları, cuntaları destekleyeceğim, ama siz sesinizi çıkarmayacak, doymak için göç yollarına da düşmeyeceksiniz. Ya ne yapacaklar; oturup ölümü bekleyecekler.

Halklar ekmeğe ulaşmak zorunda. Halklar yaşamak zorundalar! Kendi ülkesinin bütün kaynakları IMF politikalarıyla, açık işgallerle yağmalanıyorsa nasıl ulaşacak ekmeğe? Elbette doğru olan ülkelerinin bağımsızlığı için savaşmak, kendi kaynaklarını kendi iktidarlarının denetimine almaktır. Bu ayrı bir konu.

Emperyalizmin küresel dünyasında tekeller istediği ülkeye girebilir, hatta bunun için o ülkeden özel yasalar çıkarılması da istenir, ama insanlar istediği ülkeye gidemez. İşte size küreselleşen dünya!

Böyle Bir Dünyada Göçü Önleyemezsiniz

Açlığın, yoksulluğun, hatta içecek temiz suyun milyonlarca insan için reva görüldüğü bir dünya düzeninde hiçbir önlem göçü önleyemez. Halklar ölümü göze alıyor bunun için. Resmen bugün dünya hareket halindedir. Doğu'dan Batı'ya, Güney'den Kuzey'e. Yani dünyanın nimetlerinden yoksun bırakılan ülkelerden, dünyanın nimetlerine tek başına el koyanların ülkesine doğru bir hareket bu.

Avrupa'ya giriş kapılarından birisi olan İtalya'nın Reform Bakanı

Bossi, “Sınırlarımıza gelen kaçak göçmen taşıyan gemilere ateş açılsın. Silah sesi duymak istiyorum.” açıklaması yaptı geçen hafta. İngiltere de geçtiğimiz yıl içinde bir kaçak yolcu gemisini batırmıştı. Bugünlerde Yunanistan'da yapılan AB zirvesinin en önemli gündem maddelerinden biri de göç sorunu. Hiçbiri çözüm değildir.

Çünkü;

✓ **6 milyarlık dünyanın 3 milyarı açlık sınırında günde 2 doların altında, bunun 1,2 milyarı da günlük 1 doların altında gelirle yaşamaya mahkum.**

✓ **1 milyar 100 milyon kişi içecek temiz sudan mahrumdur.**

✓ **Her yıl ölen 12 milyon çocuğun ölüm sebebi olarak yüzde 55'i yetersiz beslenme.**

✓ **Her yıl 1 milyon 200 bin çocuk köle pazarında satılmaktadır. Dünyada 200 milyondan fazla köle var.**

✓ **AÇLIK, 1984'ten bu yana en yüksek düzeye çıktı. 35 ülkede açlık çekiliyor. 33 ülkede yiyecek kıtlığı ürkütücü boyutlarda.**

✓ **48 ülkenin toplam gelirine dünyanın en zengin üç adamı sahip. En zengin 225 kişinin malvarlığı bütün AFRİKA'nın tüm gelirine eşit. Dünya gelirinin % 35'ine sadece 490 emperyalist tekel sahip.**

✓ **Zenginler, sadece köpek masasına yılda 17 milyon, makaya 12 milyon dolar harcıyor.**

(Rakamlar bizzat emperyalizmin temsilcilerine, BM ve ona bağlı kurumlara aittir. Ve üstelik birçok rakam iki yıl öncesini ifade etmekte, bugünkü rakamlar bunun çok daha üzerindedir.)

Göç ne ki; bir anlamda emperyalistler için bir sübap. Esas “kıyamet” de işte bu tablodan kopacak. Emperyalizm böyle bir dünyayı yaratırken kendi kuyusunu kazıyor.

Irak'ta Yağma

Adı yolsuzluklarla anılan ve en son olarak yağmalamak için girdiği Nijerya'daki yolsuzlukları ortaya çıkan Amerikan petrol tekeli Halliburton, Irak'ın yağmasında da başı çekiyor.

ABD Savunma Bakanı Dick Cheney'in daha önce yöneticiliğini yaptığı tekele bağlı KBR, iki yılına ve 7 milyar dolar tutarındaki bir ihaleye daha el koydu.

Özelleştirme adını verdikleri yağma, Irak'ın tümünden yağmalanmasının, neoliberal ekonominin hayata geçirilmesinin bir parçası.

Buna göre, Amerika ve tekellerin kuruluşları IMF ve Dünya Bankası'nın; petrol başta kamuya ait mallar her şeyi özelleştirmeyi, tüketim vergisini kurumsallaştırmayı ve yeni bir para birimi yaratmayı hedefliyor. Emperyalist kapitalizmin deneme tahtası olarak kullanmayı hedeflediği Irak'ta “dünya çapında bir borsa” kurmanın de hedefler arasında yer aldığı belirtiliyor.

ABD Hazine Bakanlığı'nın hazırladığı belgede dile getirilen bilgiler Balkanlardan, eski Sovyet cumhuriyetlerine kadar onlarca ülkeyi yıkıma uğratan ekonomi politikaların bir versiyonu.

Peki bu tablodan Irak halkına ne sonuç çıkacak?

Açlık, sefalet, ölümler ve göç yolları!

Sonra da “Irak'tan terör geliyor” denilerek sınırlarda insan avları başlatılıp, “önlemler” alınacak!

HATIRLADIM SENİ ŞENGÜL

Yemin ederim ki hatırladım seni. Üzerlerinden "bir korku bulutu" geçirdiğin halkın düşmanlarının, hafızamı temelli yok edemediklerini bir kez daha sen gösterdin. Hafızamda o kadar derin bir yoldaşlık izi bırakmışsın ki, hatırladım seni. Aynı duyguları, ortak anılarının olduğu diğer gazilerimizin de yaşadığından adım gibi eminim Şengül.

Önce ismin, hafızamı adeta didik didik ettirerek "mutlaka tanıyor olmalıyım" dedirtti. Bir gün sonra gözlerim resmini aradı. Buldum ve dakikalarca rengini saçlarından alan, simsiyah üzüm gözlerine baktım. Heyecan, öfke, coşku, gurur, hüznü, yüksek bir saygı ve bize özgü ne kadar duygu varsa, niye saklayayım ki, tutamayarak kendimi gözyaşıyla birlikte seni hatırlayarak yaşadım.

'99 yılı mıydı? Seninle birlikte devrimci bir faaliyeti yerine getirirken, o senin kinle yüzlerine haykırdığın "Manukyan'ın çocukları" tarafından önümüz kesilmişti. "Kimlik" dediler. İkimiz "önce siz gösterin" dedik. İtiş-kakış. Sonra göstermek zorunda kaldılar. (Orası Taksim ya da bir mahalle olmalı.) Gözaltına almak istediler. Bu arada sen etrafımıza toplanan halka, işkencecileri teşhir eden haykırışınla onların gerçek niyetini ortaya çıkarınca sopa ve tüfek dipçikleriyle saldırıya geçtiler. Karşılık verdik ve bir kaç tanesini yaraladık. Bu durum araçta ve karakolun merdivenlerinde devam etti. Sonra ayrı ayrı odalara almak istediler ama o esnada onların elinden nasıl kurtuldun bilmiyorum ama "bırakın arkadaşımı Manukyan'ın çocukları" diyerek beni korumak için bana işkence yapanlara saldırarak vurmuşsun. Bu davranışın kıymet biçilir cinsten değildi Şengül. Karakoldaki bu durum kaç saat sürdü bilmiyorum ama bizi, bir an önce bırakmak istemelerine rağmen senin, "el koyduğunuz yayınlarımızı geri almadan gitmeyeceğiz" yönündeki ısrarın onları, gözaltına aldıklarına alacaklarına bin pişman etmişti. Evet yayınlarımızı söke söke geri almıştık ve düşmana meşruluğumuzu dayatarak kazanmanın mutluluğunu yara bere içinde olmamıza rağmen nasıl da yaşamıştık karakoldan çıkarken.

Bu anımı kısmen olsa da hatırlayabiliyordum. Resmini görünce ayrıntılarıyla çıkardım. İnan Şengül bunları sana yazarken o anları aynı heyecan ve mutlulukla yaşıyorum. Ali Rıza Demir'imizin elleri ellerimde şehitliğe koşu-

şundan bir-iki gün evvel söylediği sözler ("sizin hafızanızdan çalınan hücrelerin yerini benden eksilenler doldursun"), nasıl ki biz gazilerin ilacı olmuşsa, senin de hücrelere ayrılan bedeninin tekrar tekrar yeniden başta bizlerin, onların, yüzlerin ve and olsun ki binlerin bedeninde, beyinde toplanacak.

Seni anlatıyorum Şengül... Gözlerini. Gözlerindeki pekliliği. Ciddiyetini, sebatını, tevazunu, o sadeliğini ama ille de üzüm karalığındaki gözlerinin içinden menevişlenerek ışıldayan ak ipiltileri... Bilmem bağlılığını, erdemini, yüksek ahlakını ve militanlığını anlatmaya yeter miyim, haddime sığar mı? Bunu, tahribi en yüksek sesle sen anlattın. Devrimcisi bir Türkiye yaratmak isteyen düşmana bir kez de sen ders verdin. Dünya tersine dönse de, dünyada en olmaz denen şeyler olsa da, fedaileşen bir halk hareketi olmamızın engellenemeyeceğini bir de sen kanıtladın Şengül. Tarif edilemez güzellikteki kalbini, avuçlarının içinde gülümseyerek, halkımıza ve vatanımıza armağan ederken, kahraman tarihimize muhteşem bir serinlik verdin. Şimdi sen, çok derinlerden kıvrım kıvrım gelen ve denizin yüzeyinde yerini ak köpük olarak alan nadide bir saflıksın. Sen, timsah sırtında nehri geçmeye çalışanlara da yol gösterensin. Sen bir aydınlatma fişegisin.

Canımız Şengül, senin çocukların, "oyun oynayıp, dondurma, et, yumurta, peynir yiyebilecek". Filizimiz Şengül, senin halkın, "çöpten ekmek toplamayacak, aşevi kuyrukları son bulacak, solgun, umutsuz, çaresiz, yorğun, hasta, zayıf, sapsarı anlamsız korku dolu bakışlı insanlar yerine, canlı-kanlı, gözleri parlayan cıvılcıvı, kendinden emin, güvenli insanlar" olacak. Yoldaşımız Şengül, senin vatanın, "ekmeğe, adalete, eşitliğe, özgürlüğe ve özgür vatana duyulan özlem"i yerine getirildiği bir ülke olacak. BUNA SANA İNANDIĞIMIZ GİBİ İNANIYORUZ.

Artık sen, Fidanlarımızdan, İbililere, Zeyneplerimizden, Cananlara, Uğurlara, Gültekinlere, Semralara, Eyüplerden, Fıratlara, Gülnihallere 107'inci KIZIL SANCAK'sın. Şimdi sen, O ŞEHİTLER DAĞI'nın en yüksekğinde "NAZLI NAZLI DALGALANAN BAYRAĞIMIZ"sın. Halkımızın militan gelini Şengülümüz, bayrağı şimdi elinden öperek devralmaya hazır, yarışan yüzlerce yoldaşın "o dağa" sabırla zaferi muştulamak için tırmanıyor. Vakur bir edayla seyret bizi.

Seni hatırladım kahraman yoldaşım. "Ayrılıklar dar vakitlere sığmaz" Şengül. Bağlılığım-la, fedayı doruğuna çıkardığın kutsal ellerinden öpüyor, kahramanlığın önünde saygıyla eğiliyorum.

Ölüm Orucu gazisi yoldaşın Serdar Salman.

Sayı 65

45

22 Haziran 2003

HABERLER

✓ "BİRTAN ALTUNBAŞ İŞKENCEDE KATLEDİLDİ!"

20 Haziran 2003 Cuma günü Ankara 2 No'lu Ağır Ceza Mahkemesi'nde Birtan Altunbaş'ın işkencede katledilmesiyle ilgili davaya devam edildi. Mahkeme sonrası Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği yazılı bir açıklama yaptı. "DEVLET İŞKENCECİLERİ VE KATİLLERİ KORUMAYA DEVAM EDİYOR!"

Sorumlular hakkında açılması gereken dava, emniyet görevlilerince bilgi verilmeyerek engellendi. 4 yıl sonra davayla ilgisi olmayan bir savcının girişimleriyle dava açıldı. Fakat o günden bu yana değişen hiçbir şey olmadı. Sanık polisler mahkemelere katılmadı. Bu nedenle ifadeleri alınmadığı için dava sürekli uzadı.

Katil polisler İbrahim Dedeoğlu, Hasan Cavit Orhan, Mehmet Kırtıcı, Tansel Kayhan, Süleyman Sinkil ve Galip Taştan hala resmi olarak görev yapan, yerleri, adresleri belli kişilerdir. İstendiği sürece bulunamamaları imkansızdır. Ama istemiyorlar.

Bugün Ankara 2 No'lu Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmaya sadece üç işkenceci geldi. (İbrahim Dedeoğlu, Hasan Cavit Orhan, Mehmet Kırtıcı) Onlar da davanın başından beri sürekli gelen ve iyi hal gösterisi yapanlardı. Mahkeme hakimisi önce sanıklara son defa tebligat yaptıklarını ama gelmediklerini açıkladı. Birtan Altunbaş'ın avukatları olarak mahkemeye İHD Ankara Şube Başkanı Ender Büyükçulha ve Oya Aydın katıldılar. Oya Aydın zaman aşımına doğru gidildiğini hatırlatarak, bir önceki duruşma kararı da göz önüne alınarak sanıklar hakkında tutuklama kararı verilmesini ve iyi hal gösterdikleri için uygulanacak ceza indiriminin kaldırılmasını istedi.

Mahkeme katılmayan sanıklar hakkında ifadelerinin alınması için gıyabi tutuklama kararı verdi. Bir sonraki duruşma avukatların yine zaman aşımı kaygısı ile yaptıkları itirazı rağmen 26.09. 2003 tarihine ertelendi.

Mahkemeye Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği girişimcilerinin yaptığı çağrıyla, Ankara Gençlik Derneği, ÇHD ve İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül ve İHD Ankara Şubesi çalışanlarının da aralarında olduğu 30 kişi dinleyici olarak katıldı.

Temel haklar ve özgürlükler savunucuları olarak, işkencenin ve yargısız infazların son bulması için bu davayı sahiplenmeye devam edeceğiz. Tüm duyarlı insanları ve basını bu davanın takipçisi olmaya çağırıyoruz.

BİRTAN ALTUNBAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!
İNSANLIK ONURU İŞKENCEYİ YENECEK!"

✓ DÜZCELİ DEPREMZEDELER ANKARA'DA

12 Kasım 1999'da Düzce'de yaşanan depremin ardından, evsiz ve pek çok olanaktan yoksun olan depremzedeler bir kez daha Ankara'ya gelerek seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

Düzce Depremzedeler Derneği üyesi yaklaşık 4000 kişiyi temsilen gelen 90 kişilik grup, sorunlarına çözüm istiyor ve kendi önerilerini iletmek için muhatap arıyorlar.

Altyapılı arsa temin edilmesi ve afet geçirmiş il statüsü üzerinden faizsiz ve en az on beş yılda geri ödemeli, toplu konut kredisi sağlanması talepleriyle yetkililerle görüşmek istiyorlar

Depremzedeler, TAYAD Ankara Bülten, İdilcan Kültür Merkezi, Ankara Gençlik Derneği ve Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi'nden gelen temsilciler tarafından ziyaret edildi.

✓ "15- 16 HAZİRAN NOSTALJİ DEĞİL, GÜNCEL GÖREVDİR!"

Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi 16 Haziran Pazartesi günü saat 12:00'de Yüksel Caddesi'nde, 15- 16 Haziran İşçi Direnişi ve Yeni İş Yasası konulu bir basın açıklaması yaptı.

Açıklamada; "(...)15- 16 Haziran direnişini örgütleyen de, tarihe güçlü bir direniş olarak miras bırakan da işçilerdir. Bu direnişin kararı masa başında değil, fabrikalarda alınmıştır. İşçi sınıfı özelinde tüm halka dayatılan, örgütsüzlük ve teslimiyet yeni iş yasasında kendini bir kez daha gösteriyor. Bu yasa karşısında yapılmayan ve yapılması gerekendir 15-16 Haziran." denildi.

Yaklaşık 20 kişinin katıldığı açıklama "Kölelik Yasasına Hayır, 15-16 Haziran Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları ile bitirildi.

✓ "14 HAZİRAN'DA ÖLÜMSÜZLEŞEN DÖRT KIZIL OK"

14 Haziran 2003 Cumartesi günü Ankara Gençlik Derneği'nde 1984 Ölüm Orucu şehitleri için anma yapıldı. Yaklaşık 40 kişinin katıldığı anma; Abdullah Meral, Haydar Başbağ, M. Fatih Öktülmüş ve Hasan Telci'nin nezdinde tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşu sırasında okunan "Yaşamış sayılmaz zaten yurdu için ölmesini bilmeyen" sözleriyle '96 Ölüm Orucu Direnişi de selamlandı.

'84 Ölüm Orucu'nu ve şehitleri anlatan yazı ve şiirler okundu ve direniş türküleri, marşlar hep bir ağızdan söylendi. Anmada Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nden gelen ve özgür tutsakların "14 Haziran'da ölümsüzleşen dört kızıl ok"a atfen yazıp gönderdiği mektup okundu.

1984 Ölüm Orucu ayrıntılarıyla anlatıldı ve bininci gününe yaklaşan tecrit karşıtı ölüm oruçlarının, tecrit kaldırılncaya kadar aynı kararlılık ve inançla sürdürüleceği bir kez daha ifade edildi.

"Bize Ölüm Yok" marşının ardından çekilen halayla etkinlik sona erdi.

✓ ANKARA'DA KONSER

15 Haziran Pazar günü, Gençlik Parkı Açık Hava Sahnesi'nde bir konser yapıldı. Saat 20:00'de başlayan konserte Ahu Sağlam, Vedat Ülgen, İDİLCAAN KÜLTÜR MERKEZİ MÜZİK TOPLULUĞU ve Hilmi Yarayıcı sahneye çıkarak şarkı, türkü ve marşlar söylediler. Konserin sunuculuğunu şair Mehmet Özer yaptı.

✓ "KUŞATMA"

İdil Yapım tarafından yapılan ve 19-22 Aralık hapis-haneler katliamı ile ilgili ilk film olma özelliğini de taşıyan Kuşatma filminin gösterimi yapıldı.

14 Haziran cumartesi günü Ankara Ekin Sanat Merkezi'nde yapılan gösterimden önce filmin çekilme koşulları ve amacı anlatıldı. İstanbul'dan sonra ilk defa Anadolu'ya açılan film izleyenlerin beğenisini topladı. Filmi 350 kişi izledi.

İpek YÜCEL

2003 / Kır gerillası şehidi

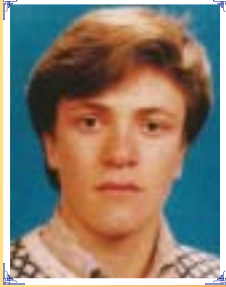
kahramanlar Ölmez

Adalet YILDIRIM
22 Haziran 1996

DYP İstanbul Kağıthane ilçe binasına Cephe tarafından düzenlenen baskından sonra savaşçılar geri çekilirken çatışma çıkması üzerine, Adalet Yıldırım kendini feda ederek diğer yoldaşlarının geri çekilmesini sağladı ve çatışarak şehit düştü.

Yıldırım, Dersim doğumludur. 1994'te Dersim'de kır gerilla birliğinde savaştı. 1996'da ise İstanbul şehir birliklerinde istihdam edilmişti.

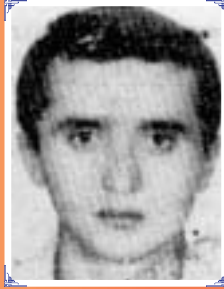

Ali YÜCEL
23 Haziran 1995

Kendini kır gerillası olmaya hazırlarken, Kırıkkale yakınlarında geçirdiği trafik kazasında kaybettik.

Recep SİNAN
24 Haziran 1980

Gemlik'te anti-faşist mücadeleyi örgütleyen devrimcilerdendi. Hamidiye bölgesinde faşistlerle çıkan bir silahlı çatışmada şehit düştü.

Devrim Mehmet EROĞLU
Yüksel GÜNEYSEL
26 Haziran 1993

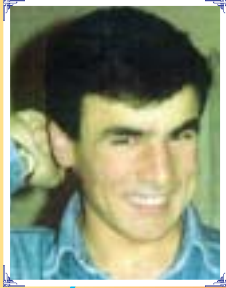
SHP Gaziosmanpaşa Başkan adayı Mehmet Altuncu'nun işyerinde, Altuncu'nun ihbarı sonucu pusu kuran polisler tarafından kurşuna dizildiler.

Devrim, mücadeleye Liseli DEV-GENÇ içerisinde yer alarak, Yüksel ise GOPKAD bünyesindeki çalışmalarıyla katılmışlardı.

Turgut Akkaya - Şükrü SÜLEK
27 Haziran 1980

Zeytinburnu'nda faşistler tarafından kaçırılıp işkenceyle katledildiler.

Kenan GÜRZ

25 Haziran 1995

Ovacık Yeşilyazı nahiyesi Kardere mevkiinde binlerce düşman gücüyle kuşatıldıkları koşullarda 15 saat süren çatışma sonrasında şehit düştüler. Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliği Mustafa Sefer Müfrezesine bağlı savaşçılardı. Birlik komutanları Kenan Gürz'dü.

Kenan Gürz, 1993 baharında Devrimci Sol gerillaları ile karşılaştı. Bir süre sonra o savaşın içindeydi. Siyasi ve politik yetkinliğiyle kısa sürede

Zehra ÖNCÜ

Doğan GENÇ

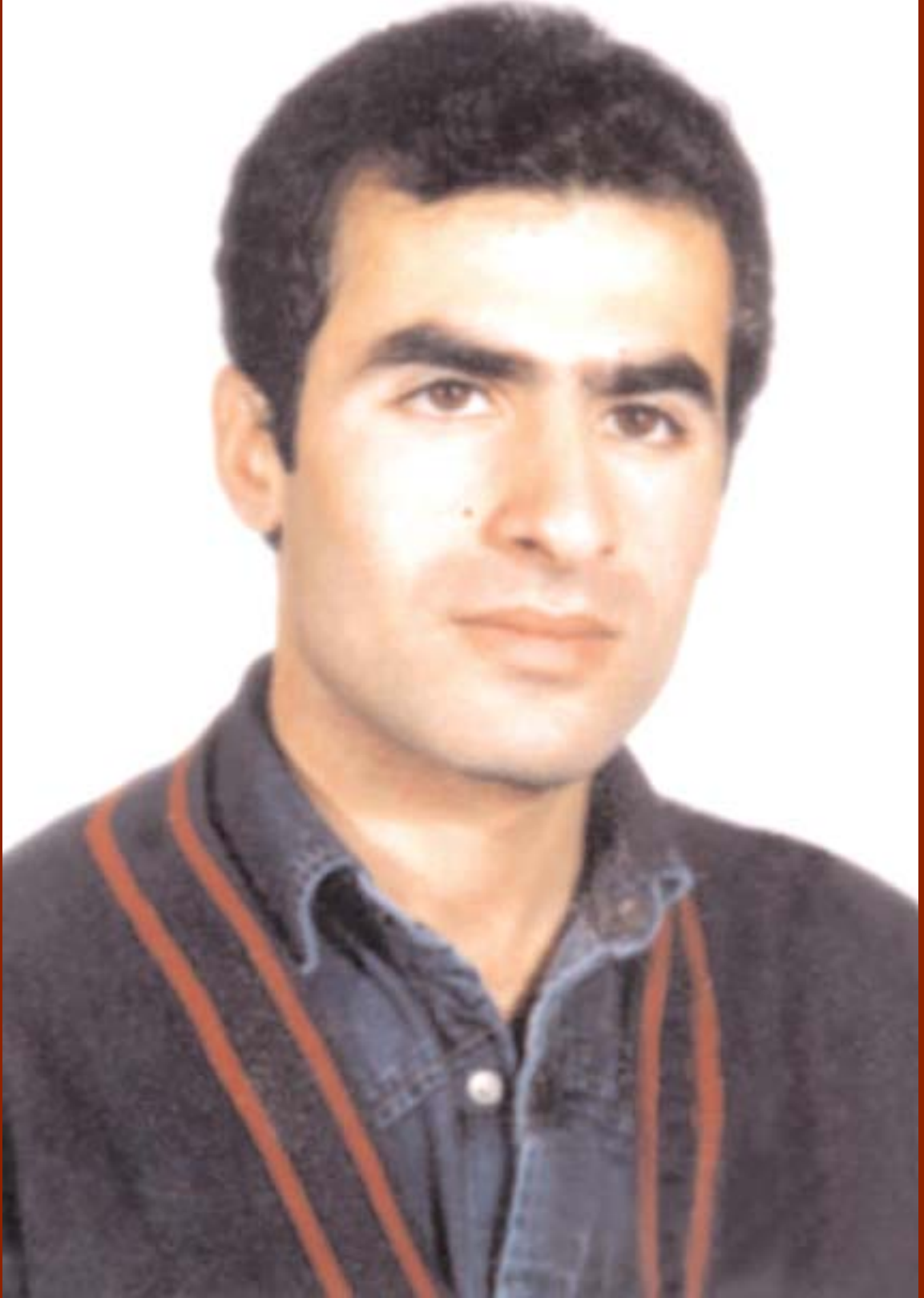

Figen YALÇINOĞLU

Cem GÜLER

komutan olarak görev aldı. Zehra Öncü, Çorumluydu. Hemşire olarak çalıştığı Diyarbakır'da Devrimci Sol'la tanıştı. Sağlık-Sen üyesi oldu. 1993 yılında gerillaya katıldı. Doğan Genç, Pertek Söğüt-lütepe köyündendi. 1995 yazında gerillaya katıldı. Figen Yalçınoğlu, Hozatlıydı, genç yaşta gerillaya katılanlardan biriydi. Cem Güler, Hozat Kuru köyündendi. Lise yıllarında mücadeleye katıldı. Haziran 1995 'de gerillaya katıldı. Şehit düştüğünde henüz 16'sına girmemişti.

Metin KESK N

2003 / K r gerillas  şehidi

köyün! Delisi

Bush “silah var” dememiş ki!

ABD Başkanı Bush, “kitle imha silahı” yalanını herkesin tartışmaya başlaması üzerine, “Irak’ın kitle imha silahlarına değil, kitle imha silahı programlarına sahip olduğunu söyledim” dedi.

Bush, ben işgal ettim ya, zafer kazandım ya, siz ona bakın diyor. Emperyalist hukuk, demokrasi, özgürlük konuşuyor!

Konuş Bush konuş; sen konuştukça ülkemizdeki küreselleşmecilerin, senden demokrasi bekleyenlerin, senin özgürlüğüne tapanların belki “kulakları kızarır”!

“Kasımpaşalılığa” Yakıştı mı?

Tayyip Erdoğan, kendisine KALLEŞ diyen Genç Parti lideri Cem Uzan hakkında suç duyurusunda bulunmuş...

Oldu mu şimdi; yakıştı mı “Kasımpaşalılığa”!
“Delikanlıca” karşısına çıksana!

Asmalı Konak

Malum dizi bitti. Kimileri “Bahar”ın ölme ihtimaline çok üzölmüş! Acaba bu ölkedeki “gerçek ölümler” için aynı üzüntü taşıyorlar mı? Taşıymıyorlarsa kötü; demek ki dizi (ve benzeri diziler) amacına hizmet etmiş demektir.

Nedir o; hayali bir dünya yarat, kapitalistleşen ağaları allayıp pulla özendir, “Dallas” tipi ilişkileri “çağdaşlık” diye sat, içine hiçbir “konu” yerleştirmeden biraz heyecan, biraz “kişilik motiflemeleri” yap; gözlere perdeyi indir.

Amerika’nın aşışılmasına, “ordu bizim adamımızdır” demesine bir tek general çı-
kıp cevap verecek mi diye üç hafta boyunca, “orada mısınız generaller” diye boş yere sorduk.
ABD’nin karşısına çıkacak kimse yokmuş orada, vazgeçtik!

**Vazgeçtik!
Yokmuş**

“Haydi kızlar okula!..”

Milli Eğitim Bakanlığı ve UNİCEF işbirliğiyle başlatılmış bir kampanyanın adı. Doğu’daki kız çocukları ve sokak çocukları böylece okula kazandırılacaktı.

Bir kapıdan girecekler; sonra devrimci düşünceleri benimsediler diye, türban taktılar diye, gösterilere katıldılar diye, Kürtçe serbestliği istediler diye, öteki kapıdan atılacaklar...

Boşverin, hiç girmesinler daha iyi...

Sayı 65

50

22 Haziran 2003

ÇİZGİYLE

